

Giới thiệu Hoàng Cung Này Hơi Lạ

Siêu phẩm hay Hoàng Cung Này Hơi Lạ của tác giả Thiên Đạm Sắc nói về nữ chính sau khi xuyên không nữ cường về cổ đại trở thành tiểu cung nữ giữ trẻ. Vốn tưởng là hình thức cung đấu nặng, không nghĩ tới hoàng cung này hơi lạ. Nhìn khung đối thoại trên đầu mỗi người, vẻ mặt của Tiểu Hạng là thế này. Tiểu thái giám: Muốn đi nhà xí, muốn đi nhà xí, muốn đi nhà xí quá. Khi nào mới có thể đi ca đây Tiểu cung nữ: Thêu một chiếc khăn tay, muốn tặng cho Nhị Ngưu ca ca đội thị vệ. Huynh ấy có thích không nhỉ? Hoàng quý phi: Hoàng đế ngôn tình cổ đại chẳng bao giờ đến, thế là hôm nay lại có thể ăn lẩu dê không sợ nóng rồi! Hoàng đế: Hừ, hôm nay Ngụy Khanh lại chống đối ta, thịt tể nam nay ta nhất định phải cho nó một miếng thịt mỡ lớn, tẩm chết nó! Hoàng thái hậu: Một tôn nhi, hai tôn nhi, ba tôn nhi... Đợi chút ta đếm đến đâu rồi? Đếm lại lần nữa vậy. Một tôn nhi, hai tôn nhi, ba tôn nhi... Ồ? Lại quên rồi... Đứa trẻ nằng giử- Thất hoàng tử: Thái giám rất xấu, ma ma rất xấu, cung nữ rất xấu... Ai cũng xấu như thế, đòi người thật cô quạnh như tuyết nha... Tiểu Hạng rất xấu: ... Hoàng cung này cứ là lạ... Mời các bạn cùng đón đọc truyện để xem rốt cuộc là không đúng chỗ nào nhé.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Cung Này Hơi Lạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Edit : kunxjh

Mười dặm gió xuân, hơi lạnh lạnh. Hoa xuân sớm đã nở đầy vườn, hoa khoe màu đua sắc, hết sức mỹ lệ.

Nắng sớm vừa lên, chốc chốc lại có cung nữ mặc váy xanh nhạt đi qua đi lại không ngớt, trong tay cầm bình ngọc tròn bóng, cắt từng nhành hoa cắm vào bình. Nhiều đóa hoa xinh tươi cùng với bình ngọc lịch sự tạo nên, hòa với nhau lại càng tăng thêm vẻ đẹp. Tia bớt cảnh là không cần thiết, lưu lại hình dáng hoàn mỹ, lúc này mới xoay dáng đẹp tha thướt, bước từng bước nhỏ đi về hướng cửa cung.

Mà ở bên trong khu vườn đầy xuân sắc, chỉ có một tiểu nha đầu khoảng chừng sáu, bảy tuổi là nhìn qua hết sức không hài hòa.

Người ta xanh nhạt, nàng cũng xanh nhạt. Chỉ là người ta mặc vào giống như lá sen bồng bềnh trên hồ sen kia, duyên dáng yêu kiều, là lướt động lòng người. Mà tiểu nha đầu này — động tác thoát nhìn giống con cua nhỏ góc nghệch!

Không lâu sau, một tiểu cung nữ khác cũng bước nhanh tới hoa viên, nhìn ngang nhìn dọc. Lúc thấy tiểu nha đầu cắt hoa mình đang tìm thì mắt chợt sáng ngời, chạy nhanh tới nhặt lấy bình ngọc, vội vàng nói: “Chao ôi, Tiểu Hạng, đừng cắt nữa, lão tổ tông đang gọi cô đấy.”

Cung nữ tên Tiểu Hạng khuôn mặt lập tức hiện ra vẻ sầu khổ, nàng ngập ngừng nói: “Nhưng, nhưng mà không phải lão tổ tông vừa bảo ta đi cắt hoa sao?”

Nghe thấy Tiểu Hạng nói như vậy, trên mặt cung nữ kia cũng thoáng vẻ đồng tình. Nàng ta nhanh nhẹn nhặt lấy kéo cắt hoa trên tay Tiểu Hạng: “Nhưng lão tổ tông lại vừa gọi cô đi chữa bệnh.”

Về mặt Tiểu Hạng suy sụp, tay nhỏ trống trơn vò vò y phục, bước chân không tình nguyện, mắt to có vẻ đáng thương nhìn tiểu cung nữ kia dường như muốn nói, “Thực sự phải đi, thực sự phải đi à? Cô nhất định đang gạt ta đúng không?”

Chỉ tiếc, lúc này đây ý chí của tiểu cung nữ kia quá sắt đá, đẩy Tiểu Hạng còn đang lèo nhèo, miệng nói: “Mau đi đi, đến muộn coi chừng lão tổ tông nổi giận.”

Thần sắc Tiểu Hạng đầy suy sụp, dặn tiểu cung nữ kia hái hoa màu vàng, lúc này mới bước từng bước đi về hướng cung Từ Ninh.

Lão tổ tông mà tiểu cung nữ kia nói đến chính là boss lớn của toàn bộ hoàng cung, xem lớn bằng hoàng thượng — thái hậu nương nương.

Nghĩ đến thái hậu nương nương, lòng Tiểu Hạng như có lệ cay chặn ngang. Nhớ ngày đó, bởi vì lớn lên béo một tí nên bị nói là có phúc tướng, được chọn vào cung thái hậu. Tiểu cung nữ nào mà không hâm mộ nàng? Không phải vậy nước quét nhà, làm việc tay chân khi mặt trời vừa lên, cũng không phải học phép tắc hằng ngày, lại không cần lo sẽ đắc tội nữ quan mà bị phân đến góc nào đó chịu khổ. Lúc đó Tiểu Hạng cũng thật vui sướng.

Mặc dù nàng có cách lấy lòng nữ quan, cũng có thể được phân đến một nơi không tệ. Nhưng cái nơi không tệ này — chỗ được phân đến cũng sẽ chỉ giới hạn là công việc thoải mái, không dễ bị roi đầu mà thôi — nào có tốt như trong cung thái hậu? Ra ngoài cũng không ai dám ức hiếp.

Nhưng sau khi nàng đến cung thái hậu mới biết được, mọi việc không thể chỉ nhìn bề ngoài mà thôi. Nếu như cho nàng một cơ hội để làm lại, nàng nhất định, nhất định phải giảm cân, sẽ không còn bị nói là có phúc tướng nữa!

Chỉ tiếc, sớm biết rằng ngàn vàng khó mua, Tiểu Hạng cũng chỉ có thể bước nhanh về hướng cung Từ Ninh.

Lúc đến cửa cung, đại cung nữ mặc váy hồng đã chờ ở cửa, đợi đến khi thân hình béo ục ịch của Tiểu Hạng xuất hiện, hai mắt nàng ta lập tức tỏa sáng đi đến kéo tay Tiểu Hạng qua: “Nhanh lên, lão tổ tông đang chờ đấy.”

Tiểu Hạng thấy đại cung nữ váy hồng cũng không sợ sệt, có vẻ rất quen thuộc. Nàng vừa bước nhanh vừa nhỏ giọng hỏi: “Đào Hoa tỷ tỷ, lần này thái hậu gọi ta là có chuyện gì?”

Đại cung nữ tên Đào Hoa thở ra một hơi: “Là thất điện hạ, lúc sáng đến thỉnh an không có tinh thần, ngay cả ăn sáng cũng không bởi lão tổ tông ăn mấy miếng. Lão tổ tông bảo gọi cô về để cô xem qua chút.”

Tiểu Hạng biết ngọn nguồn, không kìm lòng được mặt đầy vạch đen: “Thật là, việc này không phải do Bích Tiễn tỷ tỷ phụ trách sao? Tỷ ấy mới là y nữ mà.”

Đào Hoa không dừng bước, chỉ là thần tình trên mặt hơi vi diệu. Nàng ấy ho một tiếng, giọng càng nhỏ: “Lão tổ tông gọi cô thì cô cứ đi đi, dù sao cũng không phải lần đầu tiên.”

Về mặt Tiểu Hạng lại càng bị thống, chỉ tiếc bởi vì trời sinh khuôn mặt luôn mang theo ý cười nên về bị thống thoát nhìn lại rất phấn khởi. Đào Hoa đồng tình nhìn khuôn mặt bánh bao của Tiểu Hạng, bởi vì khuôn mặt búp bê đáng yêu này mà bị lão tổ tông nhớ kỹ tên, nói đến cũng thật đáng thương.

Mà lúc này cửa nội cung đã gần ngay trước mắt, Đào Hoa nháy mắt ra hiệu cho Tiểu Hạng, nhân tiện giữ cửa giống như người hầu cửa cung. Tiểu Hạng thở dài trong lòng nói không có nghĩa khí, sau đó liền cất bước vào cửa cung.

Tiểu thái giám giữ cửa không ngăn cản Tiểu Hạng, chỉ là khi nàng đi ngang qua liền khoả tay múa chân ra hiệu bảo nàng cẩn thận. Tiểu Hạng gật nhẹ, lúc này mới đi vào cửa.

Trước mặt là cửa chính chạm trổ sơn đỏ, trụ mạ vàng, bề mặt còn chạm phượng hoàng xinh đẹp uốn lượn. Tiểu Hạng dè dặt đi tới, đi qua rèm cửa trên châu, lúc này mới vào nội thất.

Mà ở bên trong lúc này, một lão phu nhân tóc hoa râm, khuôn mặt đôn hậu, quý khí đầy người đang ngồi ngay ngắn ở trên. Ở vị trí phía dưới, là hai đứa nhỏ chừng năm, sáu tuổi. Trong đó có một đứa mặt mũi tinh tế, thần sắc nghiêm túc đang một mình ngồi trên ghế.

Tiểu Hạng không nhìn lâu, chỉ dập đầu với thái hậu nương nương, sau đó nói: “Cung nữ Tiểu Hạng ra mắt thái hậu nương nương, lục điện hạ, thất điện hạ.”

Mà lúc này thái hậu nương nương đã sớm không chờ được nữa, vội vàng nói: “Mau đứng lên đi. Nhìn tiểu nhị xem, nó bị sao vậy? Thần sắc hôm nay sao lại bất thường thế?”

Tiểu nhị? Tên gì mà quái vậy?

Giờ khắc này, trên mặt mỗi người trong đại sảnh đều treo một hàng vạch đen, ngay cả tiểu đại nhân bình thường rất nghiêm túc như thất hoàng tử cũng bị vận vẹo, chứ đừng nói gì đến lục hoàng tử hoạt bát xưa giờ.

Tiếng cười hớ hớ không nín được kia thành công khiến vẻ mặt thất hoàng tử càng đen thêm một tông.

Lục hoàng tử có thể cười, Tiểu Hạng lại không thể cười, chỉ có điều nhìn cười rất vất vả. Nàng cũng chỉ có thể cúi đầu giật giật khoe miệng để diễn tả nội tâm vui sướng của mình.

Mà đợi đến khi nàng ngẩng đầu, quả nhiên nhìn thấy sáu chấm xếp một hàng ngang trong khung đối thoại trên đầu thất hoàng tử, biểu tình không còn gì để nói đó khiến Tiểu Hạng hết sức vui vẻ.

Chẳng qua nàng cũng chỉ có thể vui trong chốc lát, bởi vì kế tiếp liền đến phiên nàng xui xẻo.

Bởi vì nàng phải xem bệnh cho thất hoàng tử.

Nghĩ tới đây, Tiểu Hạng liền đau lòng. Thái hậu nương nương trong tư tưởng của mọi người đều là về uy nghiêm thần thánh, không thể xâm phạm. Ai mà biết, thái hậu nương nương còn có vấn đề của một người lớn tuổi chứ?

Đó chính là hay quên!

Lão phu nhân nhà người khác, lúc hay quên nhiều lắm cũng chỉ là quên gạo để ở đâu, hôm nay là ngày nào, ăn sáng chưa. Mà lúc thái hậu nương nương hay quên, đó quả thực là muốn mạng.

Bởi vì không nhớ được tên cung nữ, mỗi lần thái hậu muốn dặn bảo kẻ dưới sẽ gọi một cái tên quen miệng. Những cái khác trong cung không nhiều chứ cung nữ, thái giám lại có rất nhiều. Mỗi lần như thế sẽ có ba, bốn cái tên phù hợp để thái hậu nương nương thuận miệng gọi.

Mà nếu thái hậu đã mở miệng, tự nhiên sẽ không thu hồi. Thế là luôn có loại người bị sai đi canh gác, bị sai đi quét dọn, đi thêu đồ. Mặc dù làm sai cũng không lo mất mạng, nhưng bị phạt gậy cũng không thể tránh khỏi.

Thời đại này đa phần cung nữ vào cung là vì giúp đỡ gia đình. Bé gái thân phận bất minh và con gái tội thần vì lý do an toàn nên không được vào cung. Cung nữ phần lớn là con gái nhà lành, chỉ cần không có bất ngờ xảy ra, đợi đến lúc cung nữ tròn hai mươi lăm tuổi là có thể xuất cung. Đến lúc đó, mặc dù hôn nhân hơi trễ một chút, nhưng bởi vì cung nữ biết phép tắc, có kiến thức, lại có giao thiệp sơ sơ, cho nên cung nữ xuất cung không phải lo không

gã đi được.

Nếu là vì giúp đỡ gia đình, thế thì lương bổng rất quan trọng. Đặc biệt là sau khi Tiểu Hạng xuyên đến đây, biết được chủ cũ có một người cha bị liệt giường và một ca ca mắc bệnh nặng, thì lương bổng đối với Tiểu Hạng lại càng quan trọng. Bởi vì nàng đã chiếm giữ thân thể cô bé bị tước đi sinh mạng sau một trận gió lạnh, như vậy đương nhiên phải hoàn thành nguyện vọng và bảo vệ tốt người thân của cô bé.

Dù sao, trước đó Tiểu Hạng cũng vì phụ thân và ca ca mà tự nguyện vào cung làm cung nữ.

Nghĩ tới đây, Tiểu Hạng thở dài trong lòng. Lúc đó, khi nàng trở thành cung nữ đầu tiên có phẩm cấp trong đám bé gái, nàng vui sướng biết bao. Thế mà kể từ khi bị thái hậu nhớ kỹ tên, Tiểu Hạng liền cảm thấy cuộc sống quả là ngày càng khó khăn.

Bởi vì thái hậu bị một loại bệnh rất nguy hiểm “Có việc gọi Tiểu Hạng, không có việc gì vẫn gọi Tiểu Hạng”.

Kể từ khi đến cung thái hậu, Tiểu Hạng đã thay đổi liên mười mấy cái chức vụ. Bình thường còn chưa hạ kim thoa thì đã đi dọn hộp trang sức, hộp trang sức còn chưa sắp xếp xong lại phải đi cắt hoa. Bây giờ, hoa cũng chưa cắt hết mà, lại phải đến khám bệnh.

Tiểu Hạng cảm thấy mình giống như một viên gạch trong cung thái hậu, chỗ nào cần là chuyển đến. Hiện tại đừng nói ma ma và đại cung nữ bên cạnh thái hậu, ngay cả tiểu thái giám cũng biết nàng nữa?

Rốt cuộc bản thân mình cũng có tiềm năng trở thành người nổi tiếng, Tiểu Hạng phiền muộn muốn chết.

Bây giờ, nàng sẽ xem bệnh cho thất hoàng tử. Chẳng qua Tiểu Hạng đối với việc này cũng không quá lo lắng.

Nếu nói là bệnh, sớm đã truyền thái y, sẽ không đợi đến lúc vào cung thái hậu rồi mới xem bệnh. Nếu như nói không phải bệnh — — nghĩ đến bàn tay vàng duy nhất của mình, Tiểu Hạng còn có chút an ủi nhẹ nhàng.

Nàng đi đến trước mặt thất hoàng tử. Thất hoàng tử vẫn nghiêm mặt mắt hững, đôi mắt đen nhánh như là trân châu đều xinh đẹp. Cậu trông Tiểu Hạng, rất có ý như giận chó đánh mèo.

Tiểu Hạng không để ý, chỉ bình tĩnh hỏi, “Buổi chiều hôm qua thất điện hạ đã ăn gì? Ngủ khi nào? Buổi sáng tỉnh dậy lúc nào, có gì không thoải mái không? Trước khi đến cung thái hậu nương nương có ăn qua gì chưa?”

Mà ngay sau những câu hỏi liên tiếp của Tiểu Hạng, sáu chấm trên đầu thất hoàng lập tức thay đổi hình dáng. Hình như nghĩ tới chuyện gì đó không vui, vẻ mặt của thất hoàng tử lại lần nữa trở nên mệt mỏi, ngay cả đôi mắt đen bóng cũng không rực rỡ nữa, khung đối thoại trên đầu cậu đã hiện ra chữ viết mới.

“Mẫu phi thay hai cung nữ mới, rất xấu, rất xấu, rất là xấu, không vui” ^ “

Tiểu Hạng: “...”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Cung Đây Hơi Lạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Edit : kunxjh

Tiểu Hạng nghĩ đến rất nhiều loại khả năng, tỷ như thất hoàng tử ăn quá nhiều món gì đó ha, ăn sáng không hợp khẩu vị ha, buổi sáng gây gổ với quý phi nương nương ha. Cái chính là nàng suy nghĩ nhiều khả năng như vậy, duy chỉ không nghĩ tới, nguyên do lại bởi vì thất hoàng tử là kiểu người hết sức coi trọng khuôn mặt.

Tiểu Hạng cảm thấy hơi 囧囧, còn nhỏ mà cũng biết đẹp. Con nít hoàng gia thật là trưởng thành sớm ha - . -

Đồng thời trong lòng cũng hơi tò mò, rốt cuộc quý phi nương nương đã đổi hai cung nữ thế nào cho thất hoàng tử, có thể xấu đến trình độ khiến đứa nhỏ này ngay cả cơm cũng ăn không vô đây.

Đang lúc Tiểu Hạng tò mò, cung nữ bên cạnh thất hoàng tử đã mở miệng: “Điện hạ đêm qua ngủ lúc giờ Tuất hai khắc, trước khi ngủ có ăn một chén canh hạt sen. Hôm nay dậy lúc giờ Thìn canh ba, sau khi rửa mặt chỉ ăn một đĩa nhỏ bánh ngọt liền đến thỉnh an thái hậu nương nương”

Làm việc và nghỉ ngơi như vậy là không có vấn đề gì, thức ăn cũng không có vấn đề. Hơn nữa thất hoàng tử 囧囧 có vẻ không vui, Tiểu Hạng cũng chỉ có thể cân nhắc nói: “Việc ăn uống của điện hạ không có vấn đề gì, làm việc và nghỉ ngơi cũng bình thường, sở dĩ tinh thần không phấn chấn có lẽ là gút mắc trong lòng.”

Ngụ ý là, tâm tình của thất hoàng tử không tốt, cho nên mới ăn ít. Trong lòng phản chán là có thể ăn được nhiều rồi.

Tìm được phương hướng, giải quyết vấn đề liền dễ dàng hơn nhiều. Thái hậu đối với tôn nhi từ trước đến nay đều là yêu thích, nghe đến đó quả thực đau lòng. “Mau đến để ai gia xem, rốt cuộc là ai đã chọc cháu ngoan của ta tức giận? Nói hoàng nãi nãi nghe, nãi nãi thay con đánh chúng! Có phải Chính Đức không?”

Chính Đức chính là tên của hoàng đế. Cho đến nay, toàn bộ Đại Tấn, ngoại trừ thái hậu ra đã không còn ai dám gọi hoàng đế như vậy nữa. Thái hậu nương nương miệng vàng lời ngọc, nếu nói đánh thì chỉ có thể là đánh thật. Thất hoàng tử vốn dự định mượn danh nghĩa hoàng tử mẩu để đối hai cung nữ kia liền lập tức ngậm miệng.

Ông trời ơi, nếu quả thật cậy vào tình yêu thương của hoàng tử mẩu với tôn nhi mà đem oan ức này chụp lên đầu phụ hoàng, phụ hoàng nhất định sẽ bị hoàng tử mẩu đánh. Nếu như người biết được người vì mình mà bị đánh — thất hoàng tử đột nhiên cảm giác cái móng rất đau.

Vì thế lười cậu quả quyết uốn một vòng, định nói là mình bị giấc mộng tối qua dọa sợ. Nhưng còn chưa đợi cậu mở miệng, đột nhiên ngoài cửa có cung nữ bẩm báo: “Đại điện hạ, nhị điện hạ, tứ điện hạ cầu kiến.”

Thái hậu nháy mắt mấy cái, ồ, lại có tôn nhi đến à? Bà vui vẻ khoát khoát tay, vì thế ngoài cửa lập tức lại lần nữa xuất hiện vài bóng người.

Đi đầu là một thanh niên thân cao tám thước, da của hắn hơi ngăm đen, cùng với các huynh đệ da dẻ trắng bóc thì có phần không hợp, thoát nhìn rất oai phong và có sức mạnh nhưng tướng mạo lại thật thà chất phác. Đại hoàng tử năm nay đã mười tám tuổi, vừa mới đại hôn không lâu, xuất cung xây phủ, cực giống lời đồn.

Mà ở phía sau hắn là một thiếu niên có vẻ mặt hơi kiêu căng. Đầu ngẩng cao hết mức lộ vẻ coi khinh, đúng là nhị hoàng tử. Cung nữ từng chung phòng với Tiểu Hạng luôn lo hắn đi đường có thể bị trượt chân hay không. Chỉ có điều, đến bây giờ cũng chưa từng nghe thấy việc như thế xảy ra, xem ra cung nhân vẩy nước quét nhà trong cung làm việc quả thật không tệ.

Còn người đi cuối cùng là bé trai trên mặt mang theo ý cười, khoảng chừng mười một, mười hai tuổi. Mắt to tròn đảo một vòng, tình nghịch không nói nên lời đúng là tứ hoàng tử.

Mấy người cùng hướng về thái hậu hành lễ. Sau khi thái hậu thường ghé ngồi, bọn Tiểu Hạng cũng hướng về mấy vị hoàng tử mà hành lễ. Đợi đến lúc đứng dậy, lúc này mới tính là lễ nghi đầy đủ.

Tiểu Hạng lặng lẽ ngẩng đầu quan sát mấy vị hoàng tử, kể cả lục hoàng tử và thất hoàng tử. Hôm nay là lần đầu tiên Tiểu Hạng nhìn thấy nhiều vị khó khăn lắm mới được gặp, đương nhiên phải tỉ mỉ quan sát một chút, để tránh sau này phạm sai lầm.

Chỉ là ai có thể nói cho nàng biết, có phải cách nàng ngẩng đầu hôm nay không đúng hay không đây?

Đại hoàng tử: “Vợ rất thơm, vợ rất mềm, vợ rất đẹp. Ta yêu vợ suốt đời!”

— vẫn biết là ngài vừa mới cưới, chỉ có điều đây là lúc báai kiến tổ mẫu, không được hay lắm đúng không?

Nhị hoàng tử: “Năm nào cũng bị sái cổ dù sao cũng không tốt, thái y nên đổi rồi! Nằm thấp đầu nên cổ đau quá!”

— thì ra đây chính là chân tướng về mặt kiêu căng không coi ai ra gì của nhị hoàng tử?

Tứ hoàng tử: “Rèm châu ở chỗ hoàng tử mẫu rất tốt, hạt rèm là loại thượng hạng.”

— đợi chút! Đây là rèm của thái hậu! Không thể tùy tiện tháo đâu!

Khi phát giác được sự thật bị giấu kín, Tiểu Hạng đột nhiên cảm giác mệt mỏi rã rời. Hoàng cung này cứ sai sai ở chỗ nào ấy?

Lúc này, mấy vị hoàng tử cũng nhìn thấy thất hoàng tử đang không ngừng giãy giụa trong lòng thái hậu. Tứ hoàng tử xưa nay thích góp vui, thấy thế lập tức nói, “Tiểu thất sao thế?”

Thì ra trong lòng là tiểu thất? Thái hậu nháy nháy mắt hơi chột dạ, sau đó thờ dãi, “Tiểu thất không vui, bữa sáng chỉ ăn bốn bánh bao gạch cua, hai bánh rán hành, một chén súp đậu nành, một chén cháo lá sen. Ngay cả bánh dẻo đậu đỏ bình thường thích ăn nhất cũng chỉ ăn một miếng. Ta hỏi y nữ, nàng nói là vì tâm tình tiểu thất không tốt.”

Tiểu Hạng thiếu chút nữa tròn lời mất hạnh, đợi đã, là ai nói buổi sáng thất hoàng tử chưa ăn miếng nào? Thất hoàng tử năm nay mới sáu tuổi mà, nếu như ngay cả như thế cũng không coi là nhiều... Vậy bình thường thất hoàng tử cần ăn bao nhiêu đây...

Chỉ có điều xem chừng mấy vị hoàng tử đã luyện thành thói quen, “Đúng đó, không phải bình thường tiểu thất đều ăn ba miếng bánh dẻo đậu đỏ sao?”

“Không phải đâu, đại ca, mấy ngày không gặp sức ăn của tiểu thất đã tăng rồi. Để ấy bây giờ đã có thể ăn bốn miếng.”

Tiểu Hạng, Tiểu Hạng không còn gì để nói.

Thái hậu tiếp tục thờ dãi lo âu, “Chao ôi, ta hỏi thằng bé có chuyện gì, thằng bé không chịu nói. Ta đoán nhất định là phụ hoàng các cháu vừa làm việc gì

đó. Tiểu thất cứ yên tâm, chờ phụ hoàng cháu đến, hoàng nữ nhất định sẽ trừng phạt nó, xem nó còn dám giày vò cháu ta không.”

Sau khi thất hoàng tử nghe xong lại càng giầy vò hơn, tứ hoàng tử thì không ngừng cười cợt. Chẳng qua huynh đệ thân cận, nên lúc cần giải vây thì phải giải vây, “Hoàng tổ mẫu, hai ngày nay phụ hoàng vẫn bận lên triều, ngay cả thái tử ca ca cũng phải ở lại nghị sự, đoán chừng nguyên nhân không phải do phụ hoàng đâu ạ. Nhưng thật ra cháu có biết một cách, nhất định có thể làm tiểu thất vui vẻ.”

Huynh đệ ấy mà, lúc nên ra tay thì ra tay.

Một câu này quả nhiên đòi đi sự chú ý của thái hậu, chỉ là... bà nhìn tôn nhi che trước mặt, suy tư một lúc, đây là tôn nhi thứ mấy nhỉ?

Thế là Tiểu Hạng đang lắng nghe say sưa, thì thấy trên đầu thái hậu hiện ra chữ.

Thái hậu nương nương chính là boss lớn của nàng. Đối với tiếng lòng của thái hậu, nàng phải đoán ra trước tiên, nhưng chữ trước mặt chính là --

“Một tôn nhi, hai tôn nhi, ba tôn nhi... có ba đứa, vậy thì đây là tiểu tam nhi ~(≥▽≤)/~”

Thế là thái hậu vô cùng vui vẻ mở miệng, “Tiểu tam, nói mau, làm sao để tiểu thất vui vẻ.”

Hình như cuối cùng cũng biết được cái tên tiểu nhi của thất hoàng tử vì sao mà có...

Một câu nói đó, đã khiến tứ hoàng tử mang vẻ mặt đau khổ. Căn bệnh không thể nhận ra người quen của hoàng tổ mẫu còn chưa hết mà, sớm biết thế đã kéo thêm thái tử ca ca đến, thế thì hẳn sẽ là tiểu tứ rồi. Mấy vị hoàng tử khác cúi đầu cười trộm, tứ hoàng tử coi như không thấy, dù sao cũng không phải lần đầu tiên.

Hắn vừa cười vừa nói, “Chỉ cần người đưa cung nữ xinh đẹp nhất trong điện cho tiểu thất, tiểu thất liền vui vẻ ạ.”

Đúng thế, thân là huynh đệ của tiểu thất, mấy vị hoàng tử cũng đã sớm hiểu rõ sở thích của tiểu thất. Cứ như lúc nhỏ mới biết bú sữa, người nào lớn lên mà xấu xí là không cho bế, ngay cả ma ma cũng phải thật xinh đẹp, nếu không ngay cả sữa cũng không bú. Bây giờ thấy hai cung nữ dung mạo bình thường đứng sau tiểu thất, đương nhiên sẽ biết đệ đệ mình vì sao không vui.

Mà thái hậu nghe thế cũng ngẩn ra, cúi đầu xuống nhìn thất hoàng tử, “Tiểu thất sẽ vui sao?”

Thất hoàng tử thấy thế lập tức ra sức gật đầu, hoàng tổ mẫu mau quên phụ hoàng đi.

Mà lúc này thái hậu đang suy nghĩ, cung nữ đẹp nhất trong điện của mình, tên là gì ấy nhỉ?

Suy nghĩ hồi lâu, thái hậu mới vỗ lưng thất hoàng tử, “Không phải là Tiểu Hạng ư! Tiểu Hạng đẹp nhất! Đưa cô bé ấy cho tiểu thất đi.”

Tiểu Hạng nằm cũng trúng đạn quả thực tròn con mắt, tuyệt đối không nghĩ tới, không ngờ lúc này rồi mà thái hậu vẫn còn nhớ “Có việc gọi Tiểu Hạng, không có việc gì vẫn gọi Tiểu Hạng”, lúc Tiểu Hạng nghe được tin này đã sắp khóc.

Xinh đẹp nhất... Tiểu Hạng nhìn đáng người tròn vo của mình, cùng với khuôn mặt bánh bao rất có phúc khí, quả thực khóc không ra nước mắt.

Nếu như thế mà là xinh đẹp nhất, vậy các cung nữ tỷ tỷ khác đều là thiên tiên sao?

Trí nhớ của thất hoàng tử không như thái hậu, mặc dù chỉ gặp qua một lần nhưng tiểu cung nữ này, thất hoàng tử vẫn có chút ấn tượng. Cậu nhìn khuôn mặt phúc tướng tròn vo của Tiểu Hạng dưới điện, lại nhìn qua thái hậu, gần như run rẩy hỏi, “Hoàng tổ mẫu, trong cung của người có bao nhiêu cung nữ tên Tiểu Hạng ạ?”

Thái hậu hết sức hiển nhiên nói, “Một người thôi! Yên tâm đi, người hoàng tổ mẫu chọn cho cháu nhất định là xinh đẹp nhất!”

Xinh đẹp nhất: Ta muốn khóc.

Thất hoàng tử: Ta cũng muốn khóc.

Tiểu Hạng, Tiểu Hạng hành lễ tạ ơn, “Tạ ý chi của thái hậu nương nương.”

Thế là mấy hoàng tử khác không rõ chân tướng đều phun ra một ngụm nước, vẻ mặt đều là khiếp sợ nhìn người xinh đẹp nhất theo lời thái hậu.

Lục hoàng tử trước sau vẫn cười hớ hớ, tuyệt đối không cho thất hoàng tử giữ lại chút thể diện.

Có điều thái hậu đã mở miệng, thất hoàng tử cũng chỉ có thể mang theo Tiểu Hạng rời đi trong tiếng cười nhạo hớ hớ của mấy vị hoàng tử khác.

Trong gió xuân, chỉ có chữ viết tung bay xa xa trên đầu thất hoàng tử.

“Thật khó sống, vì thế hôm nay ăn mười miếng bánh dẻo đậu đỏ mới được T-T...”

Chương 3: Chương 3

Edit : kunxjh

Buổi sáng ra ngoài là một điện hạ hai cung nữ, buổi sáng trở về lại trở thành một điện hạ ba cung nữ. Đối với Tiểu Hạnh mới tới, nghe nói là được thái hậu ban thưởng, toàn bộ cung Vị Ương đều vô cùng tò mò.

Rốt cuộc là xinh đẹp nhường nào, mới có thể được điện hạ vừa ý mang về cung chứ?

Cung Vị Ương đối với việc lần này đã tiến hành thảo luận rất sâu, có người nói nhất định là hoa nhường nguyệt thẹn, chim sa cá lặn; Có người nói chắc chắn là mắt ngọc mày ngài, da thịt mượt mà; Có người nói nhất định là phong tư yếu điệu thanh lệ vô song; Lại có người nói có lẽ là trẻ con đáng yêu, ngây thơ hồn nhiên. Tóm lại, mặc dù mỗi người một ý nhưng đều bày tỏ kỳ vọng sâu sắc đối với Tiểu Hạnh.

Nghe nói, vị này chính là cung nữ đẹp nhất trong cung thái hậu đấy, đẹp nhất... Vậy thì phải rất xinh đẹp nhỉ!

Đám cung nữ ôm mặt, hướng về phía người tới với đôi mắt đầy lấp lánh. Ngày nào cũng bị điện hạ nói xấu, sự tự tin của các nàng đã sớm bị nghiền thành đồng mảnh vụn. Lúc này có một mỹ nữ chân chính đến đây, đương nhiên đáng để các nàng thảo luận nhiệt tình.

Thế là ngay trong lúc vạn người nhìn chăm chú đầy chờ mong, thất hoàng tử cuối cùng cũng mang Tiểu Hạnh hồi cung.

Rất nhiều cung nữ đồng loạt vắn an thất hoàng tử, chỉ là có chỗ khác ngày thường, hôm nay tốc độ ngẩng đầu của các nàng có nhanh hơn bình thường hai giây, mà mắt, thì lặng lẽ hướng về phía sau lưng thất hoàng tử.

Liếc mắt, lại liếc mắt, lại lại liếc mắt, bỗng dung tròn tròn.Ồ, đợi chút, cung nữ tướng mạo xinh đẹp trong truyền thuyết đâu?

Hoa nhường nguyệt thẹn, chim sa cá lặn, mắt ngọc mày ngài, da thịt mượt mà, phong tư yếu điệu thanh lệ vô song, trẻ con đáng yêu, ngây thơ hồn nhiên... đâu?

Sao không thấy?

Sau lưng điện hạ, không ngờ chỉ có hai cung nữ ban đầu, không đúng, còn có một người mới.

Tầm mắt mọi người lặng lẽ chuyển đến thân hình tròn vo phía sau điện hạ. Xanh nhạt không thể che hết thịt đang bủn rủn, còn có hai má trẻ con phúng phính không thể che hết, tuy rằng làm nổi bật mắt to nhưng không lộ vẻ béo ú khó coi, ngược lại còn đáng yêu, hơn nữa còn đang mặc phục sức cung nữ, thế nhưng – đừng nói với bọn họ, đây là đẹp nhất trong truyền thuyết nhé.

Vì vậy, ngày đầu tiên Tiểu Hạnh đến cung Vị Ương liền thu được một đồng ký tự kỳ quái vào mắt, nhìn “# \$)%&*%&%" “% \$#*& (# \$""*%&%\$ (##\$%&*” trên đầu mọi người, Tiểu Hạnh trong lòng thấp thỏm bất an.

Ký tự kỳ quái như thế nàng chưa từng thấy qua đó nha, đây là có ý gì chứ, chẳng lẽ cung Vị Ương đã bị người ngoài hành tinh xâm chiếm, nơi này là căn cứ của người ngoài hành tinh ư?

Trí tưởng tượng như ngựa phi nước đại của Tiểu Hạnh đang vẽ ra cảnh tượng bi thương của họ dưới đĩa bay của người ngoài hành tinh, khi bọn họ xâm phạm. Sau đó nàng đặc biệt bị người ngoài hành tinh phát hiện, sau đó bị xẻ thịt nghiền cứu, bị xẻ một miếng, hai miếng, ba miếng...

Ngay lúc Tiểu Hạnh đã bị xẻ đến miếng thứ bảy, thất hoàng tử cuối cùng cũng phát phát tay, “Đứng lên đi, đây là cung nữ Tiểu Hạnh được hoàng tử mẫu ban thưởng, về sau sẽ đi theo ta, các ngươi phải sống hòa thuận với nhau.”

Tiểu Hạnh... đây là Tiểu Hạnh...

Trong tích tắc, bọn họ dường như nghe được tiếng trái tim vỡ vụn rã rạc của mình.

“Σ(° △ °|||) ”“(((φ(⊙□⊙;)φ)))”“(┐_┐) . . .”“↖(≥0≤) ””“... ..”

Vì vậy lúc Tiểu Hạnh đang muốn tự giới thiệu bản thân, về sau cùng chung sống hòa thuận với các cung nữ tỷ tỷ của cung Vị Ương, thì khung chữ trước mặt dường như bị một trận gió lốc thổi qua làm thay đổi hình dáng. Mặc dù chưa thấy một chữ nào, nhưng Tiểu Hạnh đã thấy được nội tâm cuồng loạn của bọn họ.

☞rz, dù sao vẫn cảm thấy các cung nữ của cung Vị Ương là lạ thế nào ấy.

Vì thế lần đầu tiên Tiểu Hạng gặp mọi người trong cung Vị Ương, lần gặp đó đã để lại ấn tượng vô cùng sâu sắc, phỏng chừng trong một khoảng thời gian rất dài, loại ấn tượng này không thể phai mờ.

Mà giờ khắc này, thất hoàng tử đã mang theo Tiểu Hạng đến cung Lạc quý phi.

Tình hình hiện tại, hoàng hậu đã qua đời, phi tần có địa vị cao nhất trong hoàng cung là mẹ ruột của thất hoàng tử, Lạc quý phi. Đối với nhân vật trong truyền thuyết này, Tiểu Hạng đương nhiên cũng đã nghe qua một ít tin vĩa hè.

Nghe nói, Lạc quý phi là con gái của trụ quốc đại tướng quân đương triều, tập võ từ nhỏ, khi còn nhỏ bị xem như bé trai mà giáo dưỡng; Nghe nói, từ khi Lạc quý phi vào cung liền làm mưa làm gió, tay đám phi tử chân đá tần thiếp, từng có mỹ danh đánh khắp lục cung không có đối thủ; Nghe nói, ngay cả hoàng đế cũng không có biện pháp kiềm chế Lạc quý phi, chẳng qua vì nể mặt trụ quốc đại tướng quân mới không xử nàng ấy vào lãnh cung; Nghe nói...

Nhiều cái nghe nói như vậy kết hợp với nhau, dừng mảnh nhập vào não Tiểu Hạng đầu phải là một quý phi, rõ ràng là một nữ tráng sĩ!

Còn là loại năng lực vô tận.

Tiểu Hạng đã chuẩn bị tốt tư tưởng sẽ nhìn thấy một quý phi hung thần ác sát, đồng thời cũng thương tiếc cho vận mệnh của mình ba giây. Tuy rằng nàng được thái hậu nương nương ban cho, nhưng đây là quý phi mà đến cả hoàng đế cũng không thêm nể mặt, thái hậu phỏng chừng cũng không đủ cho nàng chống lưng.

Chỉ là nàng thấp thòm đến thấp thòm đi, tuyệt đối không nghĩ tới, không ngờ ngẩng đầu lên sẽ nhìn thấy tiên nữ, còn là loại đặc biệt xinh đẹp, đặc biệt dịu dàng.

Thật là, thật là đẹp quá xá mà —▽—

Tiểu Hạng lên lau khước miệng, sau khi phát hiện mình không có mắt mặt vì chảy nước miếng mới thò ra. Lúc gặp được Lạc quý phi, nàng rút cuộc cũng biết dung mạo của thất hoàng tử được di truyền từ ai, cũng hiểu vì sao những cung nữ tỷ tỷ xinh đẹp kia lại bị nói là xấu.

Nếu mỗi ngày nàng phải đối mặt với mỹ nhân siêu cấp tuyệt sắc như thế, thì những mỹ mạo cung nữ trong mắt nàng cũng biến thành phần son bình thường, giống như mây bay mà thôi.

Chỉ là lời đồn thật sự không thể tin, xinh đẹp như tiên nữ cũng có thể bị nói thành Mẩu Dạ Xoa, đồ kị giữa các phi tần thật đúng là không thể coi thường.

Hành động của Tiểu Hạng mặc dù bị che khuất, nhưng chỗ ngồi của quý phi nương nương vốn là chỗ cao, động tác bên dưới đương nhiên nhìn không sót một cái nào. Nhìn Tiểu Hạng hai mắt sáng long lanh, còn có mặt bánh bao tròn xoe, quý phi lập tức cảm thấy đứa nhỏ trước mặt thật đáng yêu.

Trong nội cung từ trước đến nay luôn chú trọng mỹ tư nghi*, vóc dáng cung nữ phải thướt tha thanh nhã, tướng mạo thị vệ phải anh khí bừng bừng. Ngoại trừ những ma ma lớn tuổi không thể giữ nguyên dáng người ra, thì ngay cả bề ngoài của hoàng đế cũng phải ổn. Kiểu hình thức trong hoàng cung, người gây rất phổ biến nhưng mập mạp lại rất hiếm thấy.

(*mỹ tư nghi(美姿仪): Lớn lên xinh đẹp, khí độ vừa tốt lại có phong độ.)

Đặc biệt là béo đáng yêu thế này, đứa bé thú vị như vậy được gửi tới, cuối cùng quý phi cũng biết vì sao đây lại là tiểu cung nữ mỹ mạo nhất trong cung thái hậu.

Với thẩm mỹ của thái hậu mà nói, đây hoàn toàn bình thường nhé.

Con người càng già càng thích vui vẻ, nhìn ánh mắt đó mà xem, đang rất muốn nhéo thịt trên má của đứa nhỏ này, xem thử lúc nhéo có thật sự mềm mại, non nớt như thế hay không. Có lẽ khi còn ở trong cung thái hậu, đứa bé này nhất định bị nhéo qua không ít lần.

Chỉ có điều, bắt đầu từ hôm nay, đứa bé này liền thuộc về ta rồi ~(≥▽≤)/~

Quý phi vô cùng phấn chấn, chẳng qua để không hù dọa tiểu cung nữ ngày đầu tiên đến cung Vị Ương này, vẫn nên kiềm chế ngón tay chọn rợn của mình đã. Tự nói với mình, đợi đi, đợi thêm hai ngày nữa, mình có thể tha hồ nhéo rồi!

Mà hiện tại, vấn đề trước tiên là phải đối phó với nhi tử đang hòn dỗi với mình đã.

Cho nên, Tiểu Hạng chỉ thấy quý phi dịu dàng cho nàng đứng dậy, sau đó liền mang theo vài phần ai oán nói với thất hoàng tử, “Sao rồi? Tiểu thất, vẫn còn giận mẫu phi à?”

Thất hoàng tử xì mặt, chấp tay hết sức nghiêm túc nói, “Nhi thần không dám.”

Lạc quý phi thấy vậy càng thêm ai oán, lông mày chau lại khiến Tiểu Hạng có cảm giác hơi đau lòng, “Vậy sao con gặp mẫu phi còn xì mặt?”

Lông mày thất hoàng tử dẫn ra một chút, vẻ mặt hơi bất đắc dĩ, “Nhi thần không có.”

“Không phải hôm qua chỉ lấy của con một miếng bánh dẻo đậu đỏ thôi sao, chẳng lẽ trong lòng tiểu thất mẫu phi còn không bằng miếng bánh dẻo đậu đỏ đó?”

Thất hoàng tử lại bắt đắc dĩ, mặt nhỏ xụ xuống. Tuy rằng bị lấy mất bánh dẻo đậu đỏ cũng có hơi không vui, nhưng nguyên do của việc này căn bản không phải nằm ở đó, được không?

Cậu nhin không được mà oán thăm, “Con chỉ lấy một miếng thịt dê cuối cùng trong nồi lẩu, nhưng mẫu phi không chỉ lấy miếng bánh dẻo đậu đỏ của con, lại còn đòi hai cung nữ vui tai vui mắt nhất đi, mẫu phi rõ là quá hẹp hòi.”

Trong đầu thất hoàng tử, không chỉ một lần hiểu rằng thế nào là duy chỉ nữ tử với tiểu nhân là khó nuôi, mẫu phi thật là không chịu nói lý.

Mà ở sau lưng thất hoàng tử, Tiểu Hạnh may mắn nghe trộm được nên bị chấn động hết sức nghiêm trọng.

Đội chút, quý phi cũng ăn lẩu dê, hơn nữa lại còn cướp thịt với thất hoàng tử, không cướp được bèn tìm cách lấy lại thể diện, lấy lại thể diện xong còn đòi trả thù nữa... Đây mới thật là quý phi nương nương như tiên nữ sao?

Trong đôi mắt to của Tiểu Hạnh đầy vẻ khó tin.

Thất hoàng tử lại nói câu “Nhi thần không dám”, chỉ là chân mày cam chịu khiến Thu ma ma bên cạnh quý phi hơi đau lòng, thăm oán giận quý phi nương nương tính tình trẻ con, đã là mẹ rồi mà còn so đo với con cái, huống chi còn là mình không có lý.

Thế là ngay lúc quý phi nương nương còn đang tính tiếp tục trêu chọc nhi tử, về không tán thành trong mắt Thu ma ma khiến quý phi nương nương hơi ngượng ngùng ngậm miệng. Được rồi, ai bảo trong cung nhằm chán thế chứ. Muốn mỹ nhân, mỹ nhân không có, hoàng đế thì không chịu nổi một kích, lại không thể luyện võ, chơi súng. Ngoại trừ trêu chọc nhi tử ra thì thật sự không còn gì thú vị hết.

Chỉ có điều Thu ma ma phản bội cũng quá nhanh đi. Còn nhớ lúc tiểu thất còn chưa sinh ra, Thu ma ma rõ ràng là ôm lòng nhiệt huyết với mình. Kết quả, kể từ khi tiểu thất sinh ra, bản thân liền bị thất sủng. Đòi người thật đúng là biến đổi khôn lường mà.

Tuy cảm thán, quý phi nương nương vẫn ném một câu không cam lòng, “Tiểu thất về mà vẫn không cười với mẫu phi, mẫu phi không vui đâu.”

Thất hoàng tử nghe được câu này, lập tức hiểu ra, đây là mẫu phi muốn bỏ qua cho mình, vì thế không chút do dự liền nở một nụ cười. Chẳng qua nụ cười này qua rất nhanh, ngắn đến nỗi gần như không để người ta nhìn thấy rõ.

Quả nhiên, “Nhanh quá không thấy được, tiểu thất đến bên cạnh mẫu phi nào.”

Về mặt thất hoàng tử lập tức thay đổi, chỉ có điều nhìn sắc mặt mẫu phi liền hiểu, giờ mà không trả giá cao thì hôm nay đừng mong ra khỏi cửa. Vì thế cậu đành mang về mặt đau khổ, một bước một ngừng đến trước mặt mẫu phi, từ từ nở ra một nụ cười.

Mà theo nụ cười vừa nở ấy, gò má trái của thất hoàng tử cũng hiện ra một lúm đồng tiền nho nhỏ. Khuôn mặt của thất hoàng tử rõ ràng là không ngọt ngào, thế nhưng má lúm đồng tiền này rất sâu, giống như khảm trên má, sâu đến mê người.

Trong chớp mắt nhìn thấy lúm đồng tiền này, đuôi của quý phi nương nương cuối cùng cũng lòi ra, liền không khống chế được ngón tay chọn rận của mình, mà chọc vào cái lúm đồng tiền duy nhất trên mặt thất hoàng tử.

Vừa chọc vừa vui vẻ hoa tay múa chân, “Má lúm đồng tiền nhỏ, lúm đồng tiền nhỏ thật là quá đáng yêu!”

Mà lúc này về mặt của thất hoàng tử là phiền muộn chết, “Rốt cuộc là vì sao ta lại có lúm đồng tiền, lúm đồng tiền rất thông khổ T-T...”

Mà ở sau lưng thất hoàng tử, nhìn quý phi nương nương từ về mặt ai oán trong nháy mắt đã biến thành cuồng ma thích chọc lúm đồng tiền, Tiểu Hạnh rung mình một cái.

Không ngờ thất hoàng tử lại có cái lúm đồng tiền nhỏ!

Không đúng, trọng điểm là, quý phi, không ngờ quý phi lại cuồng má lúm đồng tiền!

Nhìn bộ dạng thê thảm của thất hoàng tử, Tiểu Hạnh vô thức ôm má phải của mình. Ông trời ơi, nàng nhất định không thể cười, bởi vì, bởi vì má phải của nàng cũng có má lúm đồng tiền đó.

Và, cuối cùng nàng cũng đã biết sự thật tại sao thất hoàng tử luôn xì mặt không cười...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Cung Này Hơi Lạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Khi thất hoàng tử rút cuộc cũng thoát khỏi ma trảo của quý phi nương nương, đã là gần nửa giờ sau, nhìn vết hồng hồng và biểu cảm giận dữ trên gương mặt thất hoàng tử, Tiểu Hạng cảm thấy nom nớp lo sợ. Ông trời ơi, quý phi nương nương thật sự rất đáng sợ, ngay cả hoàng tử cũng tùy tiện chọc, nàng đột nhiên cảm thấy tin đồn cũng có thể tin được.

Nếu như ngay cả hoàng tử mà còn bị chọc, thì chuyện các phi tần bị đánh hình như cũng không phải chuyện khó tin.

Tiểu Hạng cứ mang đầy bụng chán động như thế mà theo thất hoàng tử ra cửa cung, vừa mới tới chỗ rẽ, liền thấy thất hoàng tử dừng bước, nghiêng đầu.

Thần sắc đang tức giận lại lần nữa biến thành mặt không biểu tình, phối hợp với màu hồng hồng còn chưa hết trên mặt, liền có cảm giác hơi đáng yêu. Chỉ là đường thì không đi, nói cũng không nói, cứ nhìn chằm chằm nàng như thế, là muốn làm gì?

Tiểu Hạng có chút dè dặt nhìn thất hoàng tử thấp hơn nàng nửa cái đầu trước mặt, nghi ngờ hỏi, “Thất điện hạ?”

Thất hoàng tử không nói một lời, vẫn nhìn chằm chằm.

Tiểu Hạng hơi hoang mang, chẳng lẽ mình đã làm sai chuyện gì hả? Nhưng nàng còn chưa kịp làm gì mà, cứ nhìn nàng rồi không nói câu nào như thế, dù sao cũng cảm thấy áp lực rất lớn.

Nàng hơi hoảng hốt mở miệng lần nữa, “Điện hạ?”

Ánh mặt trời xuyên qua lá cây chiếu lên mặt thất hoàng tử, màu đen trong đôi mắt kia dường như tản mát vài tia sáng màu vàng, cho cảm giác uy nghiêm không nói nên lời. Hình như đây là lần đầu tiên Tiểu Hạng cảm nhận được khí tức hoàng thất của vị điện hạ nhỏ bé trước mặt này, khiến nàng có loại cảm giác sợ hãi khi bị nhìn.

Chỉ là... thất hoàng tử cứ nhìn nàng như thế, rốt cuộc là muốn làm gì?

Tiểu Hạng dè dặt nháy mắt mấy cái, khẽ ngẩng đầu lên, mà ngay lúc nàng ngẩng đầu, chữ trên đầu thất hoàng tử cuối cùng cũng đập vào mắt nàng --

“Ta nên nói gì với cô ta đây? Uy hiếp? Không hay lắm, ngộ nhờ bị dọa cho khóc... còn mềm mỏng? Lỡ cô ta không nghe lời thì sao? ... Uyển chuyển? Nhưng cung nữ này xem ra rất ngốc, có thể nghe hiểu không? Thật phiền mà...”

Đôi mắt Tiểu Hạng lại chớp chớp, thì ra thất hoàng tử nhìn mình là vì có chuyện muốn nói? Nhưng như thế khiến Tiểu Hạng có hơi kỳ quái lại có chút tò mò, muốn nói thì cứ nói thẳng là được rồi? Thất hoàng tử muốn nói gì với ta vậy?

Thế là hai người cứ đứng nhìn nhau, thất hoàng tử cứ liên tục hết nhìn rồi lại nhìn như thế, hình như muốn thông qua thần giao cách cảm để khiến Tiểu Hạng có thể hiểu được mình muốn gì, mà Tiểu Hạng... Tiểu Hạng cảm thấy hai mắt xót quá, không thể nhìn thất hoàng tử nữa.

Cuối cùng, thất hoàng tử dường như cũng cảm thấy cứ đứng mãi ở đây thế này thì không hay, vì vậy ho nhẹ một tiếng, nhỏ giọng nói, “Cô hiểu chưa?”

Tiểu Hạng có chút hoài nghi bản thân mới vừa rồi có phải đã nghe thấy gì hay không, nhưng thất hoàng tử rõ ràng còn chưa nói gì mà, cho nên nàng lắc đầu hết sức dứt khoát, hai mắt mở to hết mức biểu lộ nghi hoặc của nàng.

Mặt thất hoàng tử thoáng đỏ, không biết có phải do mặt trời chiếu phải hay không, chỉ thấy hần khế nhũ này, sau đó liền quay đầu tiếp tục đi. Tiểu Hạng thoáng sửng sốt rồi vội vàng đuổi theo.

Mà ngay lúc Tiểu Hạng đuổi theo, có một tiếng gió nhỏ nhỏ mang theo hương hoa truyền vào tai.

“Quên những gì cô vừa mới thấy đi, chuyện ta có lùm đồng tiền không được nói ra ngoài, biết chưa?”

Thanh âm tuy nhỏ lại mang theo uy nghiêm, khiến Tiểu Hạng có loại cảm giác bỗng nhiên tỉnh ngộ, thì ra chuyện điện hạ muốn nói là chuyện này hả?

Điều này khiến Tiểu Hạng có chút buồn cười, cảm giác khoảng cách vừa mới sinh ra lập tức tan thành mây khói, thất hoàng tử vẫn rất đáng yêu!

Nhưng khi nàng ngẩng đầu, nụ cười đang cong nơi khóe miệng đột nhiên cứng lại, bởi vì chỉ thấy chữ viết trên đầu thất hoàng tử đã thay đổi --

“Thật kỳ lạ, không phải tứ hoàng huynh đã nói chỉ cần liên tục nhìn người khác, người đó sẽ tự hiểu ý à? Sao lần này không dùng được? Quả nhiên, chính vì lớn lên quá xấu cho nên mới bị ngốc? Chao ôi...”

Tiểu Hạng trừng trừng mắt nhìn những chữ này, nét mặt nhanh chóng rạn nứt, rốt cuộc là ai nói thất hoàng tử đáng yêu, đứa trẻ như vậy căn bản là tuyệt đối không đáng yêu? Không một chút nào!

Thất hoàng tử dẫn Tiểu Hạng về tới thiên điện của mình, thì gặp được nữ quan của quý phi nương nương. Đối với cung nữ mới vào cung Vị Ương, đều phải dựa vào cấp bậc, nhập sổ trường và thời gian nhập cung vào danh sách, đồng thời phân công công việc. Mặc dù Tiểu Hạng là do thái hậu ban

thường, nhưng nếu đã đến cung Vị Ương đương nhiên cũng phải có minh bài và thân phận tương ứng. Cho nên khi Tiểu Hạnh đến thiên điện phải đi theo nữ quan để làm quen một chút.

Nữ quan bên cạnh quý phi nương nương thoát nhìn rất trẻ tuổi, khoảng chừng hai mươi. Vẻ mặt điềm tĩnh, mặc váy dài màu lam nhạt, tay áo tung bay rất là xinh đẹp, giọng nói cũng ấm áp, nhỏ nhẹ rất hợp với thân sắc của nàng ta.

“Ta là nữ quan chủ quản nhập danh sách cung nữ, cô có thể gọi ta là Vân Ảnh cô cô.”

Tiểu Hạnh ngoan ngoãn vâng an, “Tiểu Hạnh ra mắt Vân Ảnh cô cô.”

Nữ quan Vân Ảnh hơi gật đầu, “Cô tên là Tiểu Hạnh?”

Tiểu Hạnh gật gật đầu, “Đúng ạ.”

“Người ở đâu?”

“Lê trang ở Giang Nam ạ.”

“Giang Nam, xa vậy à? Vào cung bao lâu rồi?”

Tiểu Hạnh hơi khần trương, “Đã hai mươi bảy ngày rồi ạ.”

Vân Ảnh cô cô dừng bước, quay đầu nhìn tiểu cung nữ bên cạnh, “Hai mươi bảy ngày? Vẫn chưa được một tháng?”

Mặc dù đã chuẩn bị tâm lý, nhưng lúc này đây vẫn khiến nàng ta có chút khó tin. Vào cung chưa tới một tháng đã được vào cung thái hậu, bây giờ lại đổi vào cung Vị Ương của bọn họ, tiểu nha đầu này...

Chẳng qua Vân Ảnh cũng là người từng trải, tuy rằng cảm thấy vận khí của tiểu nha đầu quá tốt, nhưng vẫn tiếp tục công việc của mình, “Có sở trường gì?”

Theo lý thuyết, năm đầu tiên tiểu cung nữ tiến cung đều phải học phép tắc, năm thứ hai học tài nghệ, năm thứ ba mới có thể căn cứ vào sở trường của từng người mà phân việc. Tỷ như thêu thùa, nấu ăn, văn văn... mà tiểu nha đầu này mới chỉ tiến cung được hai mươi bảy ngày, có lẽ còn chưa biết gì.

Tiểu Hạnh quả nhiên lắc đầu, lấy tư cách một người từng học khoa tự nhiên, nàng biết toán học, biết ngữ văn, biết tiếng Anh, cũng biết vật lý và hóa học, nhưng những thứ ấy đều không hữu dụng trong hoàng cung này, cho nên nàng cũng chỉ có thể lắc đầu.

Vân Ảnh hơi khổ não, nên để tiểu nha đầu này ở đâu đây? Thái hậu ban thưởng nhất định phải để ở bên cạnh thất hoàng tử, còn muốn để ở bên ngoài, tiểu nha đầu này lại chẳng biết làm gì, việc bố trí có hơi khó xử.

Chẳng qua, đến cùng cũng chỉ là khó xử chứ không đến nỗi gay go, cho nên Vân Ảnh khẽ nhún mày, suy nghĩ một lúc liền vẽ một vòng tròn trên danh sách, sau đó nói với Tiểu Hạnh, “Trước hết cô cứ phụ trách thủ vệ thư phòng đi.”

Việc này không cần kỹ năng gì cả, trước cứ xem tình hình thế nào đã, sau đó sẽ bố trí lại.

Tiểu Hạnh ù ù cạc cạc gật đầu, thủ vệ nàng biết, là trông cửa, nhưng thủ vệ thư phòng, là làm gì vậy?

Tiểu Hạnh có chút nghi ngờ, chỉ có điều những nghi ngờ này nhanh chóng bị câu tiếp theo của Vân Ảnh cô cô xua đi, “Lương tháng năm trăm đồng.”

Tiểu Hạnh giật mình há to miệng, năm trăm đồng! Phải biết là, cho dù ở cung thái hậu, lương tháng của nàng cũng chỉ có ba trăm đồng, so với hai trăm đồng của tiểu cung nữ chỉ nhiều hơn một chút mà thôi. Thế mà vừa tới cung Vị Ương liền tăng lên gần gấp đôi.

Dường như biết rõ Tiểu Hạnh sẽ giật mình, Vân Ảnh cô cô khẽ nhếch miệng cười, “Làm việc cho tốt vào.”

“Vâng ạ!” Tiểu Hạnh kiên định gật đầu.

Tiểu Hạnh tương đối tham tiền, chẳng qua chỉ thay đổi chức vị mà lương tháng đã cao như thế, thì mặc kệ thủ vệ thư phòng là công việc gì, nàng nhất định, nhất định phải làm tốt, đó đều là tiền, là tiền đấy!

Dường như thấy được bộ dạng tiểu cung nữ tiền lương hàng năm là sáu lượng bạc của mình, Tiểu Hạnh đang nhộn nhạo liền nở nụ cười ngoài dự tính, mà bên má phải của nàng, một lúm đồng tiền nho nhỏ như ẩn như hiện.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Cung Này Hơi Lạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

“Tư viết: “Quân tử bất trọng tắc bất uy, học tắc bất cố; chủ trung tín, vô hữu bất như ki giả, quá tắc vật đạn cải.”” (Dịch. – Khổng tử nói: “Người quân tử không trang trọng thì không uy nghi, học tất không vững (không đạt lý); chuyên chú vào sự trung tín, không kết bạn với người không (trung tín) như mình; có lỗi thì chớ ngại sửa đổi.” LUẬN NGŨ – Nguyễn Hiến Lê.)

“Tư viết: “Quân tử bất trọng tắc bất uy, học tắc bất cố; chủ trung tín, vô hữu bất như ki giả, quá tắc vật đạn cải.””

“Tăng Tử viết: “Thận chung truy viễn, dân đức qui hậu hĩ.””

(Dịch. – Tăng tử nói: “Thận trọng trong tang lễ cha mẹ, truy niệm và tế tự tổ tiên xa, thì đức của dân sẽ thuần hậu.” LUẬN NGŨ – Nguyễn Hiến Lê.)

“Tăng Tử viết: “Thận chung truy viễn, dân đức qui hậu hĩ.””

“Tư Cầm hỏi... “

Tiếng đọc lanh lảnh từ gian trong rộng rãi truyền ra gian ngoài, tìm từ cửa sổ, lơ đãng có thể nhìn thấy thái phó tóc hoa râm tuổi gần năm mươi đứng trên bực đang gặt đầu đắc ý đọc, chốc chốc mắt lại lộ ra ý cười, chốc chốc lại mang vẻ nghiêm túc, hoàn toàn đắm chìm trong sách vở.

Mà ở dưới bực, một đám đệ tử ăn mặc tôn quý cũng đọc theo từng câu kinh điển của bậc tiền hiền, chỉ là, trái với vẻ chuyên tâm và thành kính của thái phó, trạng thái của đám đệ tử này lại khác xa.

Vài đứa nhỏ không hện mà cùng chọn vị trí cuối cùng, vừa nghe thái phó đọc sách vừa lén lút làm việc riêng. Có đứa ăn vụng điểm tâm, có đứa về bậy vẽ bạ, có đứa ngẩn người nhìn ra cửa sổ, chính là không có đứa nào nhìn vào sách.

Mấy đứa lớn hơn thì ngồi ở vị trí đằng trước, tuy rằng nhìn như đang nghiêm túc đọc sách, ánh mắt chuyên chú, tiếng đọc trong trẻo, thỉnh thoảng còn học theo thái phó gặt đầu đắc ý một phen, chẳng qua nhìn chữ trên đầu bọn chúng, Tiểu Hạnh chỉ biết lắc đầu thờ dài.

Những vị hoàng tử này đang nghĩ gì vậy.

“Ngũ hoàng tử: Tại sao còn chưa được mười tuổi? ! Tại làm sao? ! Ta đã chín tuổi rồi mà, vì sao còn phải học chung với đám con nít xấu xí này!”

“Lục hoàng tử: Ngày nghỉ bao giờ cũng trôi qua nhanh, thật nhớ đá cầu, ném thẻ vào bình, thả điều với chong chóng tre quá ~ “

“Thất hoàng tử: Cách giờ nghỉ chỉ còn gần một khắc, chịu đựng, chịu đựng, tức khắc sẽ có thạch, đường chung bơ sữa, trứng cuộn mật, bánh bơ, còn có bánh dẻo đậu đỏ yêu thích nữa!”

“Bát hoàng tử: Tại sao thái phó không dạy vào buổi tối chứ, thế thì ta có thể ngủ ngon rồi, thật mệt, zzZ...”

Bát hoàng tử nhìn đã buồn ngủ, cái đầu phía sau cuốn sách đều đã dán lên bàn, Tiểu Hạnh thoáng vẻ đồng tình, thái phó dạy học quả thực nhàm chán, chỉ ít cứ nghe thế này một lúc, ngay cả nàng đang đứng bên ngoài cũng thấy hơi buồn ngủ.

Đúng vậy, hiện tại Tiểu Hạnh đang đứng ngoài lớp học.

Mặc dù đối với việc thủ vệ thư phòng sớm đã có dự cảm, nhưng Tiểu Hạnh vẫn không ngờ, các hoàng tử đọc sách lại phải có thủ vệ. Mặc dù thủ vệ này không phải thủ vệ kia, nhưng nói dễ nghe, nàng dù sao cũng là thủ vệ nha.

Mà cũng giống nàng còn có chừng mười mấy người, đều là cung nữ và tiểu tư của mấy vị hoàng tử khác, mà chức trách của bọn họ chính là trong lúc mấy vị hoàng tử nghỉ ngơi thì bưng trà, đưa nước, đưa điểm tâm.

Lúc này chỉ cách thời gian nghỉ ngơi chừng một khắc, phần đông bọn cung nữ đã vội vàng hoạt động. Đúng giờ, một cung nữ đứng dậy nói, “Chúng ta đi thôi.”

Nói xong, mấy cung nữ khác cùng đứng dậy, Tiểu Hạnh có hơi hồ đồ, nhưng nhìn Bích Ngọc mới làm quen được đang nháy mắt ra dấu, nàng cũng đi theo bọn họ ra ngoài.

Đợi đến khi ra cửa, đi trên đường nhỏ, có vài cung nữ tách ra, Tiểu Hạnh mới hơi nghi hoặc nhỏ giọng hỏi, “Đây là?”

Bích Ngọc là thị nữ của lục hoàng tử, lục hoàng tử và thất hoàng tử có quan hệ tốt, cho nên Bích Ngọc cũng có hảo cảm với Tiểu Hạnh. Lúc này thấy Tiểu Hạnh nghi hoặc, cũng vui lòng giải thích, “Còn một khắc nữa là đến giờ nghỉ ngơi, các điện hạ phải uống trà, ăn điểm tâm. Nước trà có thể nấu ở gian ngoài, nhưng điểm tâm thì không, phải đến Thiện Thực ty lấy. Phải nắm chắc thời gian, không thể đợi đến lúc điện hạ nghỉ ngơi mới đi lấy, bằng không chẳng phải bắt điện hạ chờ chúng ta à? Phải đi sớm, điểm tâm bị nguội thì hương vị sẽ bị ảnh hưởng, cho nên cứ cách giờ nghỉ một khắc chúng ta phải đi lấy.”

Tiểu Hạnh gặt đầu như gà con mổ thóc, tỏ vẻ đã hiểu, trong mắt hạnh tròn xoe đầy tia lấp lánh, “Cảm ơn Bích Ngọc tỷ tỷ.”

Bích Ngọc cũng nở nụ cười, cho dù không nói đến quan hệ của lục hoàng tử và thất hoàng tử, mặt bánh bao của Tiểu Hạng cũng tăng thêm vài phần ấn tượng.

Thiện Thực ty cách thư phòng không tính là gần, nhưng đám cung nữ đã trải qua huấn luyện từ nhỏ, chuyện bắt buộc phải học là đi làm sao cho vừa ưu nhã vừa nhanh. Cho nên bây giờ tốc độ đã gần đạt đến mức chạy chậm, nhưng động tác của đám cung nữ vẫn mang theo vẻ ưu nhã ung dung, chưa đến bảy, tám chung đã tới Thiện Thực ty.

Các cung nhân ở Thiện Thực ty đã sớm chuẩn bị xong điểm tâm, lúc này chỉ cần tự chọn các món mà hoàng tử thích ăn. Tiểu Hạng nhớ lại chữ được khoanh tròn trên đầu thất hoàng tử, chuẩn xác mà nhanh chóng chọn món thất hoàng tử muốn, thạch, đường chung bơ sữa, trứng cuộn mật, bánh bơ, còn có bánh dẻo đậu đỏ thích nhất chuẩn bị đặt vào hộp đựng thức ăn. Đến lúc này, Tiểu Hạng mới phát hiện, hộp đựng không đủ chỗ!

Mỗi dạng điểm tâm đều có một đĩa trang trí khác nhau, hộp đựng có ba tầng, chỉ có thể để ba đĩa điểm tâm, mà thất hoàng tử lại muốn năm loại, vậy phải làm sao đây? Cũng không thể gọi những cung nữ khác cầm giúp.

Nhìn Bích Ngọc bên cạnh đã nhanh chóng đặt đầy điểm tâm, Tiểu Hạng xoay đầu, hơi phiền não cau mày. Chẳng qua khi nhìn về phía cái khay đang làm nằng nề, lập tức lóe sáng, mặc dù hộp thức ăn không đủ chỗ, nhưng có thể để chung mà.

Vì vậy giữa động tác nhanh nhẹn của mấy cung nữ khác, Tiểu Hạng cũng bày xong khay của mình. Thạch để chung với đường chung bơ sữa, trứng cuộn mật để chung với bánh bơ, mà bánh dẻo đậu đỏ thất hoàng tử thích nhất một mình một khay.

Bày xong, Tiểu Hạng liền mang theo hộp thức ăn đầy đủ phân lượng, chủng loại phong phú trở về gian ngoài của thư phòng để pha trà, sau khi các nằng trở về được hai chung, thái phó liền tuyên bố nghỉ ngơi, Tiểu Hạng bung hộp thức ăn theo các cung nữ tỷ tỷ vào gian trong.

Gian trong so ra còn rộng lớn hơn, cây đại thụ bên cửa sổ che đi ánh mặt trời, chỉ để lại gió nhẹ từ từ thổi vào, có vẻ đặc biệt yên tĩnh. Lúc Tiểu Hạng cùng đám cung nữ đi vào, phần yên tĩnh này nhanh chóng bị phá vỡ, chuyển thành tiếng ồn ào.

Vài tiểu hoàng tử chỉ chừng hai, ba tuổi đã sớm không chịu được, lúc này giờ nghỉ đã đến, liền lập tức kéo cung nữ cùng tiểu tư ra ngoài chơi. Bốn vị hoàng tử đã hơn năm tuổi ngồi ở phía trước lại bảo trì bình thân, chỉ là tư thế ngồi hơi thoải mái, nhưng vẫn ngồi tại chỗ, hiển nhiên là không có ý định lớn xộn giống đám tiểu quý hai, ba tuổi kia.

Lúc này Tiểu Hạng cũng mang hộp thức ăn đến, bày các khay bên trong ra.

Lót dạ giờ nghỉ đã thành thói quen, bình thường đều như vậy, ngoại trừ mỗi lần nhất định phải có bánh dẻo đậu đỏ, thất hoàng tử đối với những thứ điểm tâm khác cũng không đặc biệt để tâm, được rồi, thật ra là loại nào cũng thích, chỉ là khi điểm tâm hôm nay vừa bày ra, lại khiến thất hoàng tử ồ lên một tiếng.

Bởi vì bên trong ba khay điểm tâm này có hai khay không giống!

Trước kia các khay điểm tâm đều tinh xảo, kích thích vị giác, lần này lại có vẻ hết sức chen chúc, thạch cùng đường chung bơ sữa chen nhau một khay, Trứng cuộn mật và bánh bơ để chung với nhau, còn có bánh dẻo đậu đỏ bên cạnh. Ba khay điểm tâm này đều đầy đủ phân lượng, chủng loại phong phú, lại vừa khéo đều là loại hân muốn ăn, lập tức khiến hân hạnh phúc đến hí hửng, ngay cả chữ trên đầu cũng thay đổi.

“Nhiều điểm tâm quá, thật hạnh phúc —▽— “

Thất hoàng tử khen ngợi hiển nhiên khiến Tiểu Hạng rất vui vẻ, tuy rằng hân trong mắt nằng chỉ là đứa trẻ, nhưng đứa bé này hiện tại lại là cấp trên của nằng, cho nên để cấp trên hài lòng, đương nhiên là nằng phải làm được việc.

Mà thất hoàng tử vui vẻ tự nhiên cũng ảnh hưởng đến lục hoàng tử bên cạnh, khi phát hiện điểm tâm của thất hoàng tử không giống của chúng, hai mắt lục hoàng tử lập tức tỏa sáng, “Tiểu thất, điểm tâm của đệ nhiều thế, ta cũng muốn ăn.”

Lục hoàng tử và thất hoàng tử gần bằng tuổi nhau, quan hệ đương nhiên cũng tốt hơn. Lúc này tâm tình của thất hoàng tử rất tốt, trừ bánh dẻo đậu đỏ mình thích nhất, hai khác đều đưa ra, cùng chia cho lục hoàng tử.

Một người ăn tuy rằng cũng ngon, nhưng luôn thiếu vài phần hứng thú. Hai người cùng ăn, tâm tình liền khác nhau ngay.

Khác với thất hoàng tử trầm mặc ít nói, lục hoàng tử là người vô cùng hoạt bát hay nói, ngay cả lúc ăn cũng muốn nói chuyện. Ngũ hoàng tử đang tập viết, bát hoàng tử đang ngủ, trong cả phòng cũng chỉ có tiếng lục hoàng tử thao thao bất tuyệt truyền ra.

“Thạch thật sự rất mềm rất dai, hôm nay lại là vị dâu, chua chua ngọt ngọt, ăn thật ngon.”

“Đường chung bơ sữa thật mềm, bên trong còn có hạch đào và nho khô, có vị sữa thơm. Tiểu thất, đệ có muốn nếm thử không?”

“Trứng cuộn mật vừa giòn vừa thơm, còn bỏ thêm mè, thích nhất là loại bánh xốp xốp giòn giòn này!”

“Bánh bơ quả nhiên là bánh mà ta thích nhất, ồ, vị sữa ngọt đậm tan trên đầu lưỡi...”

Lục hoàng tử vừa ăn vừa hình dung, còn dùng vẻ mặt để bày tỏ cảm nhận, hết sức bận bịu, mà ngũ hoàng tử bên cạnh hân đã có chút khó nhin.

Ngũ hoàng tử là một người hết sức chăm chú, đọc sách lại vô cùng có thiên phú. Từ sau khi hấn đến thư phòng, mỗi lần kiểm tra đều sẽ được thái phó khen, được phụ hoàng khen, được mẫu phi khen. Thái phó đã từng nói, nếu hấn không phải người hoàng thất, thì tiến sĩ tương lai tuyệt đối không thiếu hấn, điều này cũng khiến hứng thú của ngũ hoàng tử với học tập càng ngày càng tăng lên.

Không giống với những đứa xấu xí bên cạnh, ngũ hoàng tử lại rất có tâm kế. Mục tiêu trong tương lai của hấn không phải là làm một vương gia nhàn tản, hấn muốn làm vương gia thực quyền!

Nhưng muốn làm vương gia thực quyền thì phải có được sự yêu thích của phụ hoàng, còn phải có đầy đủ năng lực đi cùng. Cho nên từ khi còn bé ngũ hoàng tử đã nỗ lực đi theo hướng này, bởi vì mẫu phi không còn, hấn lại càng phải cố gắng gấp bội, một khắc cũng không nguyên ngừng nghỉ, ngay cả giờ nghỉ ngơi cũng bị hấn dùng để luyện chữ.

Ai cũng biết, điều kiện luyện chữ tốt nhất chính là yên tĩnh. Mặc dù ngày thường có hơi ồn ào, nhưng vẫn trong phạm vi ngũ hoàng tử nhận được. Nhưng hôm nay, tiểu lục thật sự rất quá đáng!

Rõ ràng biết hấn không dùng điểm tâm, nước trà trong giờ nghỉ, chỉ chuyên tâm tập viết, còn liên tục lái nhai bên cạnh. Đáng ghét hơn là, còn miêu tả điểm tâm ăn ngon như thế nào!

Có trời mới biết sáng nay hấn chỉ ăn được ít, bụng đói meo, vất vả lắm mới chống lại được sự cám dỗ của điểm tâm, thế mà tiểu lục còn miêu tả hương vị của mấy món điểm tâm ấy. Mùi vị đó, khiến ngũ hoàng tử không ngừng tiết ra nước miếng, trong đầu cũng dần dần hiện ra hình dáng của điểm tâm, tưởng tượng nếu như cắn một miếng có phải hương vị thực sự ngon như thế không. . .

Thậm chí ngay cả nét chữ dưới bút, bởi vì không chú ý liền viết thành “Thạch”, lúc phát hiện ra, tâm tình hơi cáu kỉnh của ngũ hoàng tử cuối cùng cũng bộc phát.

Việc này tuyệt đối không thể nhịn!

Ngũ hoàng tử tức giận vo giấy thành một cục, trực tiếp ném xuống đất, chặn giấy bị ném mạnh xuống, phát ra tiếng thanh thúy. Lục hoàng tử và thất hoàng tử bên cạnh lập tức kinh ngạc, “Ngũ ca?”

Ngũ hoàng tử không để ý đến hai người đang kinh ngạc kia, mà trực tiếp phất tay áo ra. Lúc đi ngang qua hai người, tay áo thật dài sượt qua bàn học làm hai cái khay trên bàn lập tức rớt xuống, mà trong đó, có bánh dẻo đậu đỏ mà thất hoàng tử thích nhất định bụng để ăn cuối cùng.

Cái khay vỡ, bánh dẻo đậu đỏ cũng rơi trên đất. Ánh mắt thất hoàng tử lập tức thay đổi, đây chính là món hấn thích ăn nhất, định để lại ăn sau cùng, kết quả một miếng cũng chưa ăn đã rớt, rớt hết. . .

Thời gian nghỉ ngơi chỉ có hai khắc, hiện tại đã qua một khắc, lấy một phần bánh dẻo đậu đỏ nữa là tuyệt đối không kịp, mà gần đây mẫu phi lại hạn chế cho hấn ăn đồ ngọt. Nói cách khác, bánh dẻo đậu đỏ hôm nay của hấn liền không có một miếng!

Không có một miếng!

Thất hoàng tử đã thương tâm gần chết, thế mà giờ phút này ngũ hoàng tử còn chẳng chịu xin lỗi, còn hừ một tiếng, khiến thất hoàng tử đang bị thương lập tức chuyển thành tức giận.

Làm rơi bánh dẻo đậu đỏ còn dám hừ hấn, thất hoàng tử đang phát cáu!

Vì vậy thất hoàng tử ở chung với quý phi nương nương tôn thờ năm nắm đấm chứ không nói lý lâu ngày liền trực tiếp dùng năm nắm đấm, đánh mạnh vào mũi ngũ hoàng tử. Tuy ban đầu ngũ hoàng tử có mơ hồ tý, nhưng bị đánh đương nhiên phải đánh trả, vì vậy cũng dùng năm nắm đấm. Lục hoàng tử lúc đầu vẫn còn khuyên can, nhưng sau khi bị trúng một nắm cũng gia nhập vòng chiến. Thế là Tiểu Hạnh đang định đến phòng pha trà liền nghe cung nhân bên trong hét, “Đánh nhau, đánh nhau rồi!”

Đánh nhau? Chuyện gì xảy ra?

Mà lúc thăm dò từ cửa sổ, mới phát hiện ba vị hoàng tử mặc y phục màu vàng đã chôn thành một đồng. Trong đó, khung trên đầu một đứa có viết “Đáng ghét, ai bảo đệ lem thềm ta, lem thềm ta này, này thì lem thềm!” Một đứa khác “Hú, ai đánh ta, hú, đau quá, hú, hít hít á á hu hu hu. . .”, vẫn còn một đứa, còn là đầy khung “Bánh dẻo đậu đỏ, bánh dẻo đậu đỏ, bánh dẻo đậu đỏ của ta, bánh dẻo đậu đỏ. . .”

Tiểu Hạnh: “. . .”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Cung Này Hơi Lạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Trận chiến này không có khói súng, chỉ chấm dứt khi thái phó vì bị dính mực khắp người mà giận dữ bỏ đi. Lúc thấy sắc mặt tái mét của vị thái phó kia, ba vị hoàng tử cuối cùng cũng ý thức được mình đã làm gì. “Đều tại đệ, nếu đệ không ném nghiên mực, thái phó sẽ không bị dính mực!” Ngũ hoàng tử đánh đòn phủ đầu, chỉ trích lục hoàng tử.

“Ha ha, nếu lúc thái phó đến huynh chịu ngừng tay, ta cũng sẽ không dùng hạ sách này!” Lục hoàng tử không chịu yếu thế.

“Muốn ta dừng tay sao đệ không dừng trước, đánh ta một cái rồi mới bảo ta dừng tay. Tiểu lục, đệ tưởng ta ngu ngốc thế sao?” Ngũ hoàng tử càng phần nộ.

“Nếu huynh không đánh ta thì sao ta lại đánh huynh?” Lục hoàng tử cũng tức đất tất tranh.

Hai người trừng mắt hầm hừ lẫn nhau, xoay đầu qua một bên.

Thất hoàng tử cau mày ngồi trên ghế, không thèm để ý đến công kích bằng miệng của các tiểu đồng bạn, toàn bộ lực chú ý của hắn đều tập trung ở chỗ tình hình tiếp theo phải ứng phó thế nào.

Đánh nhau trong thư phòng không phải không có tiền lệ, nghe nói nhị ca và tam ca khi còn bé cũng đánh nhau suốt ngày. Nhưng mà người khác đánh nhau có lý do, gọi là luận bàn, hơn nữa đều có chừng mực, đâu có như ba người bọn họ, chồng thành một đồng, còn khiến thái phó tức giận bỏ đi.

Thái phó nhất định sẽ tìm phụ hoàng tố cáo, mà ba người bọn họ chắc chắn cũng sẽ phải chịu phạt. Phụ hoàng trách phạt cũng không sao, nhiều nhất là bắt đóng cửa chép chữ, khiến hắn lo lắng chính là bên mẫu phi kia kia.

Nếu bị mẫu phi biết được... Dù cho thất hoàng tử bình tĩnh xưa giờ, cũng nhịn không được mà cau mày, hết sức phiền não.

Không ngoài dự đoán của thất hoàng tử, chỉ trong chốc lát, phụ hoàng đã dẫn theo thái phó cùng đến, Tiểu Hạng cùng cung nhân cúi đầu hành lễ với hoàng thượng.

Lúc này hoàng thượng làm gì có thời giờ để ý tới những tiểu cung nhân này, cho bình thân liền bước vào trong thư phòng. Lúc thấy một đồng bừa bọn trên đất, nghỉ lại cảnh thái phó run rẩy nói các hoàng tử đang đánh nhau, cùng với hai hoàng tử đang đứng giường cung bật kiếm tại chỗ, quần áo trên người vẫn còn lộn xộn, dù hoàng thượng đã chuẩn bị tâm lý thì lúc này cũng muốn nổi bão.

“Nhìn chuyện tốt các con làm đi!” Hoàng thượng rống hết sức có khí thế, bắt đầu ập xuống dạy dỗ hai hoàng tử, “Bình thường ta dạy các con những gì? ! Mẫu phi các con đã dạy các con thế nào? ! Thái phó đã dạy các con thế nào? ! Kính trọng thầy, thương yêu huynh đệ, lễ nghi hoàng thất, các con học xong để ở đâu hả? ! Ăn mất rồi à? ! Các con nhìn lại mình đi, làm gì còn phong thái con cháu hoàng thất nữa, ta chỉ thấy hai con khi đen thôi! Các con nhìn tiểu thất và tiểu bát nhà người ta đi, một đứa chuyên tâm đọc sách, một đứa chuyên tâm...”

Hoàng thượng quay đầu, nhìn bát nhị tử hai tai như chưa từng nghe thấy tiếng đánh nhau, chỉ một lòng đi tìm chu công, thật là có muốn khen cũng không mở miệng được. Vì vậy nói nửa chừng, liền lập tức đổi giọng, “Các con nhìn tiểu thất nhà người ta đi, giờ nghỉ còn biết cố gắng đọc sách, lại xem lại các con đi, thân là huynh trưởng chẳng những không làm gương cho chúng đệ đệ, còn đánh nhau trước mặt chúng. Nói nghe xem, các con biết sai chưa? !”

Thất hoàng tử đang cùng hai ca ca nghe khiển trách có chút ngỡ ngàng nhìn hoàng thượng. Mặc dù trên bàn có đề luận ngữ, nhưng mình rõ ràng là đang ngăn người mà.

Hoàng thượng nói xong, tự cảm thấy mình khiển trách hết sức nghiêm khắc, hiệu quả rất tốt, liền tự khen thầm. Khiển trách nghiêm khắc như thế, lát nữa lại phạt một chút tượng trưng, thái phó cũng nên nguội giận rồi.

Và lại đã nín giận hơn nửa tháng, ngày nào cũng bị Ngụy Chiêu chống đối, hoàng thượng đã nín muốn bệnh rồi đây. Gầm thét một phen thế này, nói ra, thật đúng là hả giận.

Thế nhưng hoàng thượng thấy tốt, chứ ngũ hoàng tử lại hết sức không tốt.

Lớn đến bây giờ, đây là lần đầu tiên phụ hoàng khiển trách hắn, trong mắt ngũ hoàng tử lệ đã tràn mi. Với lại, mặc dù là hắn khiêu khích trước, nhưng người động thủ trước là tiểu thất mà, kết quả phụ hoàng không những không khiển trách tiểu thất, ngược lại còn khen ngợi nó, nói nó còn đọc sách giờ nghỉ, ngũ hoàng tử cảm thấy vô cùng ghen ghét.

Người chăm chỉ đọc sách và tập viết vào giờ nghỉ rõ ràng là con, là con, người biết con đã cố gắng thế nào không, tiểu lục với tiểu thất chỉ uống trà ăn điểm tâm, chưa từng chăm chỉ đọc sách, có được không?

Đợi đến khi phụ hoàng tới mới làm ra vẻ bắt đầu đọc sách, ngũ hoàng tử lần đầu tiên cảm thấy, tiểu thất thật sự quá gian trá, không ngờ có thể che mắt phụ hoàng, thế là ngũ hoàng tử quyết định vạch mặt hắn.

Vì vậy, lúc hoàng thượng đang tự khen mình làm tốt, liền nghe thấy tiểu ngũ nhà mình phản bác, “Phụ hoàng, tiểu thất cũng đánh nhau, hơn nữa còn là đệ ấy ra tay trước. Nếu không tại đệ ấy, chúng con sẽ không đánh nhau.”

Hoàng thượng ngăn người, nhìn hai nhi tử mặt mũi bầm dập, giường cung bặt kiếm như hai con khi đen, lại nhìn tiểu thất quần áo sạch sẽ đang ngơ ngác đứng một bên, trong lòng rất khó tin tiểu thất nhà mình lại có thể cùng tham gia đánh nhau.

Vì vậy hẳn hết sức không tin nói, “Con xem hai người các con đi, mực văng khắp người, mặt mũi bầm dập. Lại nhìn tiểu thất xem, người ta sạch sẽ, có chỗ nào giống như vừa đánh nhau một trận không?”

Ngũ hoàng tử nhìn bản thân, lại nhìn qua tiểu thất, lần nữa cảm khái tiểu thất quả thực quá gian trá. Hắn với tiểu lục đều đánh thành một vòng, nhưng tiểu thất lại có thể bảo vệ mặt mình và quần áo, tại sao hắn lại không nghĩ ra cách này chứ.

Nhưng ngũ hoàng tử lại không buông tha, hắn vô cùng chắc chắn trả lời, “Không tin người cứ hỏi cung nhân với tiểu thất đi, có phải đệ ấy ra tay trước không? Thái phó cũng thấy mà.”

Nhưng khi hoàng thượng hỏi đến, lời nói của các cung nhân đều mập mờ không rõ, mà thái phó, thái phó tỏ vẻ hình như là hai đứa, lại hình như là ba đứa.

Ngũ hoàng tử: Không xong rồi, quên mất mất thái phó không tốt lắm!

Chỉ có điều, may mà thất hoàng tử không khiến ngũ hoàng tử thất vọng, hẳn hết sức thẳng thắn thừa nhận mình và hai ca ca đã đánh nhau. Đồng thời lạnh trí nhận lỗi với thái phó, bày tỏ bản thân sau này sẽ không kích động mà phạm sai lầm nữa, xin thái phó tha thứ.

Lúc thái phó nghe hoàng thượng gầm thét vốn đã bốt giận, đây là hoàng tử, hoàng thượng có thể không vì tình riêng mà nâng đỡ mình cũng đủ thỏa mãn rồi, lúc này nghe được thất hoàng tử thành khẩn nhận lỗi, tự nhiên cũng vui vẻ, tâm tình hết sức thoải mái vuốt râu nói, “Biết lỗi là tốt rồi, về sau không được tái phạm nữa nhé.”

Ba vị hoàng tử đồng loạt gật đầu, hoàng thượng cũng thở phào nhẹ nhõm, không có chấp đòi nghị dạy giống mấy lão gia khác là tốt rồi.

Chẳng qua, mặc dù thái phó không so đo, nhưng hoàng thượng cũng phải tỏ thái độ. Thế là ngũ hoàng tử, lục hoàng tử bị phạt theo thứ tự phải chép hai mươi lần luận ngữ, mười lăm lần luận ngữ cùng với đóng cửa mười ngày. Về phần thất hoàng tử thoạt nhìn ngoan ngoãn, còn biết nhận lỗi, thái độ tốt chỉ bị phạt chép năm lần luận ngữ, lập tức khiến ngũ hoàng tử vô cùng bất bình.

Chỉ có điều, loại hình phạt này vốn đã rất nhẹ, ngũ hoàng tử cũng không dám nhiều lời, chỉ là hiềm khích với thất hoàng tử đã kết, chờ có cơ hội, nhất định phải báo thù!

Buổi học hôm nay đã kết thúc, vì vậy Tiểu Hạnh ở ngoài đương nhiên phải theo thất hoàng tử chuẩn bị lên đường hồi phủ. Chẳng qua, lúc quay đầu nhìn về phía hoàng thượng, mấy chữ trên đầu hoàng thượng khiến Tiểu Hạnh hơi nghi hoặc.

“Đi tìm nàng, không đi tìm nàng, tìm nàng, không tìm nàng, tìm nàng, không tìm nàng, tìm nàng...”

Tiểu Hạnh: “...” Lúc hiểu được liền muốn tặng hoa cho hoàng thượng ngay!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Cung Đây Hơi Lạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Chỉ có điều Tiểu Hạnh còn chưa tìm được chân tướng nghi hoặc, thì nữ quan đã cho gọi. Cung nữ đến truyền lời, Tiểu Hạnh không quen, nhưng nữ quan? Cho gọi? Tiểu Hạnh vừa mới trải qua một hồi đại sự liền có cảm giác cả người đều rất không tốt.

Nhanh thế đã bị gọi lần nữa, nhất định là chuyện ở thư phòng đã bại lộ rồi!

Giờ phải làm sao đây?

Tiểu Hạnh về mặt đau khổ, ngày đầu tiên thủ vệ đã xảy ra chuyện, bất tự của mình nhất định là xung khắc với thư phòng. Tuy rằng mình chỉ là tiểu cung nữ thủ vệ bên ngoài, chứ không hầu hạ bên trong, nhưng ai mà biết quý phi nương nương thấy thế nào, nữ quan cô cô thấy thế nào chứ?

Nói không chừng trong con nóng giận, người bên cạnh thất hoàng tử sẽ bị đố hết, vậy chẳng phải nàng bị đuổi việc sao?

Nghĩ đến lương tháng năm trăm đồng cứ như vậy rời nàng mà đi, Tiểu Hạnh cảm thấy tim mình bị vụn đau đớn, thật đau lòng, rất đau lòng, rất rất đau lòng mà.

Hơn nữa, nói không chừng còn bị phạt gậy, nhưng phạt gậy này sao giống phạt kia chứ? Căn cứ vào lương tháng năm trăm đồng mà nói, ngộ nhờ nàng lại quay về làm tiểu cung nữ như ban đầu, vậy một tháng cũng chỉ có hai trăm đồng, thế chẳng phải là bị phạt ba tháng lương à?

Nghĩ tới đây, trước mắt Tiểu Hạnh bỗng tối sầm, chỉ cảm thấy cả người mình đều bị buồn phiền bao phủ, bên tai dường như vang lên tiếng nhạc bi thương.

Tiểu Hạnh bi thương cứ như vậy đi theo cung nữ đưa tin tới thiên điện, tới nơi quả nhiên phát hiện, những cung nhân cùng nàng phụ trách thư phòng đều đang ở đây, điều này khiến Tiểu Hạnh có dự cảm càng không tốt. Nàng dè dặt đứng trong đám người, chỉ hy vọng nữ quan có thể mở một lối thoát.

Nhưng khiến Tiểu Hạnh có chút kỳ quái chính là, tuy rằng bọn họ đã đến đông đủ, nhưng nữ quan lại chưa bắt đầu giáo huấn, mà chỉ đứng tại chỗ, hình như đang đợi ai đó.

Một lúc sau liền có cung nhân đến truyền lời, bảo bọn họ cùng vào đại sảnh.

Cơ thể tròn xoe của Tiểu Hạnh bị lẫn trong đám cung nhân cao hơn nàng ít nhất một cái đầu nên không mấy may thấy được. Đến đại sảnh, tất cả cung nhân cùng bái kiến quý phi nương nương và thất hoàng tử xong, lúc này mới đứng dậy.

Nhìn quý phi nương nương và thất hoàng tử trên cao, Tiểu Hạnh biết, thời khắc quyết định vận mệnh của bọn họ cuối cùng cũng đã đến.

Quả nhiên, quý phi nương nương ra hiệu, nữ quan cô cô rút cuộc cũng bắt đầu hỏi.

“Hôm nay điện hạ học cái gì?”

“Vào tiết học có gì khác không?”

“Vi sao lại xung đột với mấy vị điện hạ?”

Theo từng câu hỏi, rất nhanh liền đến phiên Tiểu Hạnh, khi nữ quan hỏi điểm tâm hôm nay lấy những gì, Tiểu Hạnh thầm hô một tiếng gay rồi.

Có điều người lấy điểm tâm chỉ có mình Tiểu Hạnh, nàng cũng chỉ có thể nói thật, kể tất cả những món điểm tâm nàng lấy về. Không chỉ cung nhân khác nhìn nàng, đến ngay cả thất hoàng tử cũng nhìn về phía Tiểu Hạnh.

Ồ? Thì ra điểm tâm hôm nay là do Tiểu Hạnh đi lấy?

Thất hoàng tử cảm thấy thật bất ngờ, nghĩ đến những món điểm tâm phong phú đầy đủ kia, không ngờ lại rất hợp với ý hân, cũng khiến thất hoàng tử dẫn đôi lông mày ra một chút.

Rất nhanh sau đó, tất cả cung nhân đều đã hỏi xong, quý phi nương nương khẽ vuốt cằm, ra vẻ đã biết, sau đó liền nói với những người phía dưới, “Được rồi, đều lui xuống đi.”

Tiểu Hạnh thở phào nhẹ nhõm, bây giờ không xử lý, có nghĩa là không sao rồi. Điều này khiến nàng nhin không được mà vỗ vỗ ngực nhỏ của mình, may mà tránh được một kiếp.

Nhưng không đợi nàng vui mừng hết, liền nghe thấy quý phi nương nương nói tiếp, “Tiểu Hạnh ở lại.”

Tiểu Hạnh? Tiểu Hạnh!

Tiểu Hạnh lúc này thấp thòm, căng thẳng, thậm chí còn có vài phần bi tráng. Nàng kim lòng không được mà nghĩ, quý phi nương nương giữ mình lại làm gì?

Tiểu Hạnh rù mắt không dám ngẩng đầu, chỉ nghe quý phi nương nương cười khẽ một tiếng, “Đừng sợ, lại đây nào.”

Đây là đang gọi mình? Tiểu Hạnh ngẩng đầu, lúc phát hiện quý phi nương nương thực sự đang nhìn mình liền lập tức kinh ngạc.

Chỉ là quý phi nương nương đã có lệnh, Tiểu Hạnh đương nhiên không dám không nghe theo, liền dè dặt đi lên phía trước, lại nghe quý phi nương nương nói, “Tới chút nữa.”

Tới chút nữa? Tiểu Hạnh đánh giá khoảng cách giữa mình và quý phi nương nương một lúc, nếu đi qua một bước nữa, sẽ đến bên cạnh quý phi nương nương luôn.

Chỉ nhìn ý cười trong mắt quý phi nương nương, Tiểu Hạnh rất không có cốt khí mà bước gần lại một tí, sau khi nàng đến gần quý phi nương nương như tiên nữ hạ trần kia, liền cảm thấy má trái mình đau nhói.

Má? Đau?

Tiểu Hạnh lúc này mới hậu tri hậu giác phát hiện, không ngờ mình lại bị nhéo má, còn là bị quý phi nương nương nhéo.

Việc này khiến Tiểu Hạnh cực kỳ kinh ngạc, mặc dù nàng quả thực bị nhéo má không ít lần, nhưng nàng không ngờ, mình lại bị quý phi nương nương

nhéo, hơn nữa tay quý phi nương nương rất khỏe, nhéo rất đau.

Mà đối mặt với dòng chữ sáng ngời trên đầu quý phi nương nương “Thật mịn, thật mềm, thật nhẵn, nhéo rất đã nha ~”, Tiểu Hạng ngoại trừ rung rung nước mắt, còn có thể làm gì đây?

Đặc biệt khi quý phi nương nương bất ngờ phát hiện, má phải chưa bị nhéo của Tiểu Hạng còn có một lúm đồng tiền nhỏ, trong lòng quả thực cực kỳ kinh hi.

Vì vậy, sau khi nhéo má bên trái của Tiểu Hạng xong, má bên phải cũng theo gót, số phận bị chọc chọc chọc.

Quý phi nương nương nhéo trái, chọc phải, hai tay được giải ngứa hết sức hải lòng, càng nhéo nhiều càng nghiện, bèn nhìn cậu con trai đang thần thờ, cụp mắt xuống, toàn thân toát ra cảm giác không cảm nhận được sự tồn tại của nó, mỉm cười đề nghị, “Tiểu thất này, về sau Tiểu Hạng sẽ ở lại chỗ ta được không?”

Ở chỗ quý phi? Đề nghị này khiến Tiểu Hạng và thất hoàng tử cùng sửng sốt, Tiểu Hạng giờ phút này đã hoàn toàn hiểu rõ tâm tình của quý phi nương nương, nghĩ đến sau này mỗi ngày đều bị nhéo nhéo chọc chọc, có khả năng sẽ từ mặt bánh bao biến thành mặt bánh viên liền lập tức đau buồn.

Mà thất hoàng tử lại khẽ nhủ mày, ý nghĩ đầu tiên của hắn là rất vui vẻ. Nếu bên cạnh mẫu phi có thêm cung nữ Tiểu Hạng, vậy thì mình sẽ được tự do, rốt cuộc cũng không cần lo bị mẫu phi chọc lúm đồng tiền nữa. Nhưng vừa nghĩ tới ba khay đầy điểm tâm Tiểu Hạng đã lấy, lại chợt cảm thấy không nỡ.

Nếu là cung nữ khác thì sẽ không khó đưa ra quyết định, nhất định còn có thể giống như trước đây, chỉ một việc nhỏ như thế, nói không chừng mẫu phi còn cho ăn bánh dẻo đậu đỏ. Nhưng đây là Tiểu Hạng, cứ lên nói với cô ta để cô ta tiếp tục lấy như vậy, nhìn cô ta ngốc như thế lại nhát gan nữa, nhất định sẽ nghe lời hắn. Nghĩ đến sau này ngày nào cũng có điểm tâm phong phú, thất hoàng tử lập tức cảm thấy như vậy cũng rất tốt.

Vậy rốt cuộc là cần lúm đồng tiền hay cần điểm tâm đây? Vấn đề này hết sức nghiêm túc.

Thất hoàng tử đấu tranh dữ dội, mà Tiểu Hạng nhìn thấy “Lúm đồng tiền? Hay là bánh dẻo đậu đỏ? Lúm đồng tiền? Bánh dẻo đậu đỏ?” cũng rất khẩn trương. Thất hoàng tử, khuôn mặt thịt mềm này của Tiểu Hạng đều nhờ cả vào người đấy!

Cuối cùng, lúc thất hoàng tử xì mặt nói “Đây là hoàng tử mẫu ban thưởng à”, Tiểu Hạng và thất hoàng tử đều cùng thở phào nhẹ nhõm, thật tốt quá, bảo vệ thịt mềm (bánh dẻo đậu đỏ).

Quý phi nương nương cũng rất bất ngờ, mắt nhìn nhi tử cũng mang theo chút khó hiểu. Vốn tưởng rằng vấn đề này rất dễ trả lời, nhưng đáp án lại ngoài dự đoán, rốt cuộc là điều gì đã khiến nhi tử chọn Tiểu Hạng vậy, chẳng lẽ thâm mỹ của nhi tử đã thực sự thay đổi, cảm thấy Tiểu Hạng rất xinh đẹp?

Mà ngay lúc quý phi nương nương định tiếp tục tìm nguyên nhân sự khó hiểu của nhi tử, cung nhân bên ngoài hô “Bái kiến Hoàng thượng” khiến động tác của quý phi chậm lại.

Hoàng thượng? Sao hắn lại đến đây?

Quý phi cùng thất hoàng tử đều sửng sốt một lúc, mà Tiểu Hạng cũng không biết vì sao lại thế. Bỗng dưng, nghĩ đến dòng chữ sáng bóng “Đi tìm nàng, không đi tìm nàng, tìm nàng, không tìm nàng, tìm nàng...” trên đầu hoàng thượng hôm nay, chẳng lẽ, người hoàng thượng muốn tìm chính là quý phi nương nương ư?

Nhưng, nàng nhớ rất rõ, tất cả mọi người đều nói quý phi nương nương không được sủng ái, khiến hoàng thượng vô cùng lạnh nhạt mà.

Tiểu Hạng hết sức khó hiểu, mà lúc này hoàng thượng cũng bước nhanh vào, cung nhân hành lễ, lúc quý phi và thất hoàng tử đang chuẩn bị hành lễ, thì hoàng thượng khoát tay nói, “Không cần những nghi thức xã giao này.”

Sau đó ngồi xuống chủ vị, chỗ ngang hàng quý phi nương nương.

Hoàng thượng không biết trước đó xảy ra chuyện gì, nhưng khi thấy thủ hạ của thất hoàng tử cũng đứng đó, lập tức cho rằng tiểu thất đang bị giáo huấn, đối với mình đây cũng là thời cơ tốt để lấy lòng, liền làm bộ như không đồng ý nói, “A Lạc, mặc dù tiểu thất gây rắc rối trên lớp giảng của thái phó, nhưng trẻ con cãi nhau hết sức bình thường, không cần nghiêm khắc thế đâu.”

Khỏe miệng quý phi và thất hoàng tử đều giật giật.

Song đây là hoàng đế đấy nha, nên phải nể mặt. Quý phi cũng chỉ ho nhẹ một tiếng, che khuôn mặt đang cười của mình, nhẹ giọng nói, “Biết rồi ạ, bệ hạ.”

Tuy rằng hoàng đế vì sĩ diện nên lâu rồi chưa tới gặp quý phi, nhưng trong lòng vô cùng nhớ nhung, chỉ ngại nỗi không có bậc thang để xuống. Lúc này nghe quý phi ăn nói nhẹ nhàng hết sức dịu dàng, lập tức đã bị cảnh tượng này mê hoặc, quên luôn không vui lúc trước.

“Tiểu thất hôm nay chịu phạt, khiến nó phải tui thân. Cũng lâu rồi trẫm chưa tới thăm nó, không bằng đêm nay cùng dùng bữa nhé?” Hoàng đế nghĩ rất hay, dùng xong bữa tối chính là thời gian đi ngủ, đến lúc đó quý phi cũng không thể đuổi ta đi, như vậy đêm nay có thể...

Quý phi nương nương giống như cười mà như không cười, “Sao ạ?”

Hoàng đế chống lại đôi mắt mang ý cười như có như không, dường như nhìn thấu hết thảy liên lập tức chột dạ không thôi. Song hấn là hoàng đế đó nha, độ dày của da mặt tuyệt đối đủ dùng, liền cứ như vậy mà bày ra vẻ thẳng thắn vô tư đối mặt quý phi, giống như kiểu mình chỉ vì nhĩ tử mà thôi.

Quý phi thấy hoàng đế không nói gì, lập tức cũng vút Tiểu Hạnh và tiểu thất qua một bên, nhìn đôi mắt hơi chột dạ của hoàng đế, ra vẻ không hiểu nói, “Đúng rồi, bệ hạ, thiếp còn chưa hỏi, lần trước rốt cuộc là vì sao người lại nổi giận phát áo bỏ đi? Thật lâu cũng không đến cung thần thiếp?”

Câu này hỏi rất hay, trong cung cũng chỉ mình quý phi có can đảm này, chẳng qua câu hỏi này lại trực tiếp kéo hoàng đế vào vòng xoáy hồi ức, nhớ tới chuyện cũ “Nghĩ lại mà kinh” trước kia.

Tiểu Hạnh và thất hoàng tử cũng hơi tò mò, nên cùng ngẩng đầu nhìn hướng hoàng đế bệ hạ.

Chỉ là, khi thấy dòng chữ liên tiếp trên đầu hoàng đế, Tiểu Hạnh đột nhiên cảm thấy, sự hiếu kỳ thật hại chết mèo. Không có việc gì thì ngẩng đầu làm chi, biết rồi quả thực là muốn bị chặt đầu mà.

“Bị quý phi một tay đẩy lên giường / cứng không nổi chẳng hạn. Trong mơ bị quý phi chê yếu như gà chẳng hạn. Sáng sớm dậy còn bị thái y chẩn đoán bị hư thận chẳng hạn... Quả thực là lịch sử đen tối! Quyết không thể nói cho quý phi nghe! Chỉ có điều, qua mấy tháng bí mật rèn luyện, vừa tập thể dục vừa bỏ thận, tin rằng lần này trăm nhất định có thể chấn chỉnh lại hùng phong, khiến quý phi hài lòng!”

Đây là hoàng đế thật hả?

Đây thật sự là hoàng đế!

Tiểu Hạnh cảm thấy, mình dường như sẽ bị diệt khẩu ...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Cung Nay Hơi Lạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Edit : kunxjh

Hoàng đế bệ hạ đáng thương hoàn toàn không biết quá trình mưu kế đơn giản và tâm sự thâm kín của mình đã bị người khác nhìn trộm, còn tự cho là tuyệt mật, chỉ tìm lý do nói, “Khụ, đây không phải vì bạn lên triều ư?”

“Bạn rộn mấy tháng cơ à?”

Đôi mắt quý phi nương nương vẫn trong suốt thấy đáy, nụ cười vẫn dịu dàng hiền hòa, nhưng lại khiến hoàng thượng hơi nóng mặt, không biết là bị mê hoặc hay là không nén giận được, chỉ lúng ta lúng túng nói, “Đúng vậy, đúng vậy.”

Song quý phi nương nương hình như cũng không thật sự muốn hoàng đế bệ hạ bị bề mặt, chỉ là trong lòng đang tiếc nỗi lâu dè yêu thích, hình như hôm nay lại không được ăn rồi? Sau đó mới đuổi thất hoàng tử cùng cung nhân trong điện lui xuống.

Tiểu Hạnh vốn định về cung xá của mình, vừa mới chuyển qua, đồ đạc vẫn chưa sắp xếp xong, tiểu cung nữ ở chung cũng chưa thân quen, việc quan trọng đầu tiên là phải giao lưu tình cảm với mọi người đã, nhưng không ngờ tới, vừa ra đến cửa liền bị thất hoàng tử gọi lại.

Nhìn thất hoàng tử vừa cứu khuôn mặt thịt mềm của mình, Tiểu Hạnh thật sự rất cảm kích. Lúc này thấy thất hoàng tử hành vi khác thường, dẫn theo mình đi vào đường nhỏ cũng không mấy kinh ngạc. Quả nhiên, lúc bốn phía yên lặng không có ai, thất hoàng tử cuối cùng dừng lại.

Hắn quay đầu lại nhìn tiểu cung nữ tròn vo này, mặc dù vẫn cảm thấy đối phương đơn giản là không phù hợp với thẩm mỹ của mình, nhưng vì hương vị ngọt ngào, mềm dẻo của bánh dẻo đậu đỏ, thất hoàng tử lại cảm thấy tròn vo này hình như cũng rất dễ thương?

Hắn ho nhẹ hai tiếng, sắp xếp lại ngôn từ một lúc liền hỏi Tiểu Hạnh, “Điểm tâm hôm nay là cô đi lấy?”

Tiểu Hạnh gật đầu như gà con mổ thóc, “Đúng vậy, điện hạ.”

Thất hoàng tử nghĩ đến điểm tâm phong phú khác thường, phân lượng đầy đủ chợt cảm thấy phần chán, hơi mắt tự nhiên nói, “Rất tốt.”

Vốn định dừng ở đây, cung nhân nào nghe thấy câu này đều hiểu ý của chủ tử, nhưng nghĩ đến bộ não đơn giản của Tiểu Hạnh, thất hoàng tử vẫn không yên lòng mà bỏ thêm câu, “Lần sau cứ làm như vậy, ừm, bánh dẻo đậu đỏ lấy nhiều hơn tý.”

Thấy Tiểu Hạnh gật đầu tỏ vẻ đã biết, thất hoàng tử lúc này mới hài lòng bỏ đi.

Tiểu Hạng lau mồ hôi không có thực trên trán, nghĩ đến câu lấy thêm bánh dẻo đậu đỏ của thất hoàng tử, liền không nhịn cười được, chỉ có điều khi nàng nhìn bốn phía, liền cười không nổi nữa.

Đội chút! Rốt cuộc thất hoàng tử đã dẫn nàng đi đâu vậy?

Nhìn cảnh vật xa lạ bốn phía, rốt cuộc nàng làm sao quay về cung xá đây!

Không nói đến Tiểu Hạng rốt cuộc phải trải qua trăm nghìn cay đắng thế nào mới tìm được chính xác đường quay về cung xá nữa, bên kia, hoàng đế bệ hạ cùng quý phi nương nương là trải qua một đêm tốt đẹp, đến nỗi sáng sớm thức dậy bước chân của hoàng đế bệ hạ lại hơi có vẻ không có thực, khụ khụ, không cần nói ra nhé.

Ngày thứ hai đến thư phòng, Tiểu Hạng vẫn thủ vệ bên ngoài. Nhìn cảnh vật quen thuộc, tiểu đồng bạn tăng thêm nhiều, Tiểu Hạng cũng dần dần nghe ngóng được nhiều chuyện hơn. Tỷ như các hoàng tử đến thư phòng để học chín ngày sẽ có một ngày nghỉ, một tháng nghỉ ba ngày; Tỷ như thất hoàng tử thích ăn đồ ngọt, điểm tâm thích nhất là bánh dẻo đậu đỏ; Tỷ như quý phi nương nương mỗi ngày cảm phát trần lễ Phật thật ra là đang luyện võ ở Phật đường (...), và còn rất nhiều chuyện nghe ngóng được thông qua khung chữ thần kỳ nhưng không cần thiết phải nói hết ra.

Tỷ như bây giờ, chuyện lục hoàng tử lên chơi để trong lớp sau đó ném vào học bàn của ngũ hoàng tử để hăm hại...

Tiểu Hạng nhìn vẻ giận dữ của ngũ hoàng tử, cùng với khuôn mặt hết sức nghiêm túc của thái phó, quả thực liền cúi đầu nhỏ lệ vì hấn một phen. Có một đệ đệ khôn nạn như thế, ngũ hoàng tử thật sự rất vất vả.

Cũng may có trận đánh nhau hôm qua, thái phó đã biết nguyên do, chỉ tăng hình phạt chép hai mươi lần luận ngữ của hoàng đế bệ hạ lên thành ba mươi lần, nhìn gân xanh trên trán đã muốn nổi lên của ngũ hoàng tử, Tiểu Hạng ở bên ngoài chỉ biết lắc đầu thở dài.

Có điều quả báo đến nhanh, chỉ đến buổi chiều, ngũ hoàng tử đã tìm được cơ hội trả thù.

Thư phòng mặc dù gọi là phòng, nhưng trên thực tế lại là một cung điện khá lớn, ngoại trừ nội điện dùng làm phòng học, thì sân ngoài rộng rãi dùng làm nơi luyện tập võ nghệ.

Quân tử lục nghệ — lễ, nhạc, xạ, ngự, thư, số*, mặc dù lễ nghi kinh nghĩa cần thiết không thể thiếu, nhưng xạ ngự cũng không thể thiếu. Con của hoàng đế sao có thể không văn võ toàn tài chứ?

(*Lễ, nhạc, xạ, ngự, thư, số: lễ nghi, âm nhạc, bắn cung, ngự (thời phong kiến chỉ những việc có liên quan đến vua chúa), viết chữ, con số.)

Dù cho không có phương diện thiên phú về phương diện này, thì luyện tập võ nghệ cũng có thể cường thân kiện thể mà.

Cho nên các hoàng tử bình thường đều là buổi sáng đọc sách, buổi chiều tập võ, văn võ toàn tài mới là kỳ vọng của hoàng đế bệ hạ.

Mà thủ vệ thư phòng Tiểu Hạng, đương nhiên buổi chiều cũng phải đi theo.

Sư phụ dạy võ cho hoàng tử là thống lĩnh vũ lâm vệ, nghe nói là một đại thúc mặt đen thân thể cường tráng, nhưng người đến dạy võ cho hoàng tử hôm nay lại là một tiểu thị vệ trẻ tuổi, nhìn bộ dáng chỉ chừng mười lăm, mười sáu tuổi, vẫn còn rất trẻ con, khiến Tiểu Hạng hết sức kinh ngạc.

Mà người bị kinh ngạc hiển nhiên không chỉ mình Tiểu Hạng, ngay cả mấy vị hoàng tử cũng thấy hơi kỳ quái, còn tiểu thị vệ chỉ gật đầu nói, “Các vị điện hạ, thống lĩnh hôm nay ra ngoại thành luyện binh, cho nên hôm nay thần sẽ dạy thay.”

Uy lực của tiểu thị vệ rõ ràng không lớn bằng thống lĩnh đại nhân, chẳng qua, vừa nghe nói thống lĩnh hôm nay không đến, vài tiểu điện hạ ngày thường quy quy củ củ vì sợ bị phạt liền lập tức ngồi không yên. Cử điện hạ với thập điện hạ nhỏ tuổi, chỉ mới ba, bốn tuổi, giống y con chó, con mèo nhỏ, vừa nghe nói thống lĩnh không đến, quả thực đầy vui sướng chạy loạn vô đài.

Tiểu thị vệ thấy tình cảnh này thì hoàn toàn sửng sốt, vừa định quát một tiếng, lại thấy đuôi mình đột nhiên bị ôm, sau đó tiếng bi bô vang lên, “Ngươi là ai thế?”

Cúi đầu nhìn xuống, thì thấy thấp nhất hoàng tử mới gần hai tuổi đang ôm đuôi hắn.

Trên đuôi ẩm ướt, thoang thoang mùi sữa thơm, nhìn tiểu hoàng tử tôn quý đang chảy nước miếng, muốn găm trang phục thị vệ của mình, tiểu thị vệ quả thực tay chân luống cuống, “Thần, thần tên là Nhị Ngưu.”

“Phụt.” Có tiếng cười thanh thúy truyền đến, không phải của mấy vị điện hạ, mà là tiểu cung nữ bên cạnh. Đến khi nhìn bộ dạng đỏ mặt của tiểu thị vệ đủ rồi, lúc này mới chìa tay giúp đỡ, dự thập nhất hoàng tử không hiểu chuyện gì, làm tiểu thị vệ thở phào nhẹ nhõm.

Qua lần này, uy tín của tiểu thị vệ rõ ràng cũng giảm xuống, nhìn các hoàng tử xung quanh không hề nghe lời, tiểu thị vệ thở dài một hơi.

Vốn tưởng rằng việc này đơn giản, chỉ là bắt các điện hạ luyện võ nghệ, bắn cung là được rồi, còn đang khó hiểu là tại sao các bạn đồng僚 lại không chịu đến, không nghĩ rằng sẽ là tình cảnh như thế này.

Chẳng qua quan nhỏ bao giờ cũng phải tận tâm, nếu đã thay thống lĩnh dạy võ, vậy thì phải dạy cho tốt. Cho nên, mặc dù không ôm hy vọng với uy tín

của mình, tiểu thị vệ vẫn tận tâm tận lực vận động.

Đúng vậy, vận động.

Trước khi chính thức học, phải khởi động nha.

Khác với mấy đứa nhỏ, ngũ, lục, thất, bát, bốn vị điện hạ vẫn tương đối bài bản, tối thiểu bọn họ vẫn vận động cùng tiểu thị vệ, mặc dù ngũ hoàng tử không đúng trạng thái, lục hoàng tử rõ ràng là đa động, thất hoàng tử như đi vào cõi thần tiên xa xôi, mà bát hoàng tử, con mắt đều đã nhắm lại, nhưng tối thiểu vẫn là động, không phải sao?

Tiểu thị vệ chợt cảm thấy an ủi, hơn nữa còn phát thệ trong lòng. Nếu có lần sau, hẳn nhất định sẽ không bao giờ tới nữa, sự phụ của hoàng tử không dễ làm đâu.

Sau khi khởi động xong thì đến luyện quyền, chỉ tiếc, con đường làm sự phụ hoàng tử của tiểu thị vệ hôm nay hiển nhiên vô cùng không thuận. Bốn vị hoàng tử mới vừa khen ngợi xong, liền cho hắn vấn đề nan giải.

“Nhị Ngu sư phụ, hôm nay có thể luyện đá cầu không?” Ngũ hoàng tử đột nhiên lên tiếng.

Đá cầu? Tiểu thị vệ nháy mắt mấy cái, nhìn mấy vị điện hạ rõ ràng là khó xử. Tuy rằng đá cầu cũng có hiệu quả rèn luyện thân thể, nhưng nó chỉ là trò chơi thôi, đang định cự tuyệt, thì nhìn thấy những đôi mắt cũng sáng long lanh của mấy vị khác, nghe từng tiếng “Nhị ngu sư phụ” kia, thậm chí lục hoàng tử lại còn đem thập nhất hoàng tử đặt vào trong ngực hắn nữa. Tiểu thị vệ nhụt chí, cũng chỉ có thể mở một con, nhắm một con mắt.

Dù sao, dù sao đá cầu cũng có hiệu quả rèn luyện đúng không?

Vì vậy tiểu thị vệ khuất phục, mấy vị điện hạ đều rất hài lòng. Tuy rằng hôm qua mới đánh nhau với ngũ ca, nhưng đề nghị này lại quá mức hợp ý của bọn họ.

Cơ sở và trang bị dùng để rèn luyện ở thao trường rất nhiều, nhỏ thì có tạ đá luyện lực, lớn thì có đao thương kiếm kích, còn có cung tiễn, vân vân, cầu đá đương nhiên cũng có.

Các hoàng tử chơi đá cầu hiển nhiên sẽ không giống lúc chơi bình thường, không có cầu môn, chỉ là trò chơi có nhiều trò gian trá, mà nếu đã nói đến rõ ràng, vậy ngoại trừ cầu để đá còn cần chuẩn bị cả cầu môn.

Nhóm cung nhân vẫn giống như thường ngày mang cầu môn đến trung tâm thao trường, nhưng lúc định đi lấy, ngũ hoàng tử chợt hô ngừng.

“Chờ một chút, hôm nay chúng ta không chơi giống bình thường nữa, thế nào?”

Vừa nghe cách chơi không giống bình thường, lục hoàng tử tò mò lập tức đứng lên, hắn thích nhất là chơi, lập tức tiếp lời, “Cách chơi thế nào?”

Ngũ hoàng tử cười cười, “Trò đá cầu đã có từ lâu, lúc đó trò đá cầu này không chơi như vậy, mà chỉ là một loại phương pháp luyện binh. Đá cầu chia làm hai đội, mỗi đội mười hai người, có hai cầu môn, cầu lại chỉ có một, chỉ khi đoạt được cầu của đối phương, đá cầu vào cầu môn của đối phương mới được tính thắng.”

Ngũ hoàng tử ngừng nói một lúc, hình như đang để mấy người khác tiêu hóa, sau đó nói tiếp, “Mặc dù hôm nay chúng ta sửa nội dung luyện tập, nhưng nếu bị Quách thống lĩnh trở về biết được, hẳn chắc chắn sẽ không dễ nói chuyện thế đâu. Nhưng nếu đôi đá cầu thành phương pháp luyện binh, cho dù là Quách thống lĩnh cũng sẽ không phản đối.”

Quách thống lĩnh chính là thống lĩnh vũ lâm vệ, là một đại hán mặt đen, đầy lông mấy vị hoàng tử đều gọi hắn là hắc diện thần, ai bảo hắn ý có hoàng đế làm chỗ dựa liền không nể mặt người ta. Mấy vị hoàng tử trong ngày thường cũng không ít lần bị giáo huấn, lúc này nghe thấy hắc diện thần sẽ không có lý do để giáo huấn nữa, lập tức động tâm.

Tuy rằng loại phương thức thân thể đối kháng này không an toàn lắm, nhưng cảm giác lại hết sức kích thích. Hơn nữa, tổng cộng có hai mươi bốn người cùng chơi đùa, nghĩ đến liền thấy rất náo nhiệt, rất vui vẻ nha.

Chỉ là, “Vậy thiếu người thì phải làm sao?”

Câu hỏi của thất hoàng tử, bọn họ chỉ có bốn người, mà trong khi huấn luyện phải có hai mươi bốn người, số người của bọn họ rõ ràng không đủ.

“Không phải còn có cung nhân ư?” Ngũ hoàng tử đối với lần này sớm đã có chuẩn bị, nếu đã đưa ra phương pháp, tự nhiên sẽ không lưu lại sơ hở.

Vì vậy rốt cuộc vấn đề cũng được giải quyết, mấy vị hoàng tử liền hưng trí bừng bừng chuẩn bị bắt đầu chơi.

Sân do nhóm cung nhân chịu trách nhiệm chuẩn bị, mà việc mấy vị hoàng tử cần phải làm đầu tiên chính là — chia đội.

Lục hoàng tử với thất hoàng tử có quan hệ tốt nhất, hiển nhiên muốn cùng một đội. Hai vị điện hạ thành một đội, vậy ngũ hoàng tử với bát hoàng tử thừa ra là thành một đội. Mấy vị hoàng tử nhỏ tuổi không được xếp vào đội, loại đá cầu này không an toàn, trẻ con không hiểu chuyện, sẽ dễ bị thương.

Thành viên còn lại, được chọn trong đám cung nhân.

Lúc này Tiểu Hạng đang mắt long lanh có thần nhìn sắp xếp của mấy vị hoàng tử, ban đầu còn chưa nhìn ra gì, “Đá cầu”, hai chữ này Tiểu Hạng cũng chưa từng nghe qua, chỉ là một trò tiêu khiển thời cổ, nhưng sau khi bố trận, lấy cầu ra, lại chia đội, Tiểu Hạng liền biết.

Đây, đây không phải là bóng đá sao?

Tiểu Hạng há to miệng, mặc dù mười một người biến thành mười hai người, mặc dù trận cầu này không quá giống, mặc dù cầu môn có chút đặc biệt, nhưng toàn bộ sắp xếp, còn có quy tắc nữa, đây là bóng đá mà.

Tiểu Hạng quả thực hết sức cảm động, không ngờ thân ở nơi tha hương còn có thể thấy chút gì đó của cổ hương, mặc dù hình thức thay đổi, nhưng Tiểu Hạng một chút cũng không ghét bỏ, năng ở hiện đại là một người mê bóng đá nhé.

Nghĩ đến lập tức có thể xem đấu bóng, mặc dù độ tuổi trung bình của người thi đấu không vượt quá mười lăm, mặc dù dẫn đầu đều là mấy đứa nhỏ xấu xa, nhưng nội tâm Tiểu Hạng vẫn kích động không thôi, mang trong mình hơi thở hiện đại cổ vũ cho thất hoàng tử.

Cố gắng lên!

Chẳng qua, điều khiến Tiểu Hạng không ngờ tới là, năng chỉ muốn làm khán giả, thế nhưng lại bị kéo vào đội.

“Ta?” Tiểu Hạng tròn tròn cặp mắt, nhìn thất hoàng tử.

Thất hoàng tử mang vẻ mặt hết sức nghiêm túc cao lãnh, nhưng nhìn thế nào thì tựa hồ cũng mang theo chút ghét bỏ, “Đứng, ngươi chung đội với ta.”

Nhìn lời bình sáng ngời trên đầu thất hoàng tử “Dù sao vẫn thấy hạ thấp trình độ của toàn đội”, Khóe miệng Tiểu Hạng co giật, trong lòng có chút oán giận, nói thế nào, nói thế nào thì năng cũng là người mê bóng đá.

Mặc dù xem bóng nhiều năm chưa bao giờ tham gia chơi, nhưng trình độ lý thuyết cũng đạt tiêu chuẩn nhất định.

Nhìn quanh một vòng, Tiểu Hạng cũng hiểu lý do vì sao ngay cả người như cái bánh trôi là mình cũng bị kéo vào đội.

Mỗi hoàng tử khi đi học mang theo năm cung nhân, gian ngoài hai người thủ vệ, gian trong hai người hầu hạ, người còn lại lo việc ở thao trường. Cung nhân của mấy vị hoàng tử nhỏ tuổi thì không thể kéo vào đội, chưa nói đến phạm vào điều kiêng kỵ, chỉ cần lúc đó hoàng tử xảy ra chút chuyện, vậy trách nhiệm thuộc về ai?

Cho nên mấy vị hoàng tử chỉ có thể chọn từ người của mình.

Một hoàng tử, năm cung nhân, tổng cộng bốn hoàng tử, vừa đủ hai mươi bốn người, không dư, không thiếu, vừa đủ, cứ như thế Tiểu Hạng bị kéo vào đội, trở thành một thành viên của đội “Lục Thất”.

Lúc chuẩn bị bắt đầu thi đấu, lục hoàng tử và thất hoàng tử cũng bắt đầu nói sơ những điều cung nhân cần chú ý, mặc dù những người này phần lớn đều lớn tuổi hơn hai vị hoàng tử, người cũng cao hơn, nhưng sự khác biệt giữa người đã trải qua huấn luyện và chưa qua huấn luyện rất lớn, cho nên trận đấu này trên cơ bản chính là hai vị điện hạ dẫn đầu, còn cung nhân chỉ cần không thêm phiền phức thì hai vị hoàng tử cũng hài lòng.

Tiểu Hạng lúc này đang tập trung tinh thần, luật bóng đá hiện đại với đá cầu ở đây đương nhiên không giống nhau, năng cần phải nghe cẩn thận.

Chỉ là mới nghe được một lúc, Tiểu Hạng liền 囧, quy tắc này, quy tắc này... Trên cơ bản là không có quy tắc nào hết.

So sánh với quy tắc chặt chẽ cẩn thận ở hiện đại, quy tắc đá cầu ở đây đơn giản hơn rất nhiều, ngoại trừ không được phép dùng tay ôm cầu, thì hai bên đối đầu trực tiếp, giống như đánh trận, đá cầu vào cầu môn đối phương nhiều sẽ thắng.

Tiểu Hạng nhìn vẻ mặt thất sắc của đám cung nhân xung quanh, lòng có ưu sầu.

Đám cung nhân này mà giành bóng, không chú ý thể diện thì cũng chú ý lễ nghi. Hơn nữa, nếu như đối đầu với các vị hoàng tử, vậy ban này đoạt hay không đoạt đây?

Không cần nghĩ, khẳng định là không dám đoạt, nếu không chính là mạo phạm hoàng tử nha.

Cho nên nói, đá cầu này mặc dù nhìn thì quyết liệt, kỳ thật cũng chả ra gì.

Tiểu Hạng tụt hết hứng thú. Tựa hồ nhìn ra đám cung nhân không nguyện ý, lục hoàng tử cùng thất hoàng tử lần nữa tăng giá, “Lần đá cầu này, bất luận thắng thua, mỗi người tham gia sẽ được năm trăm tiền thưởng.”

Năm trăm tiền thưởng? !

Đôi mắt Tiểu Hạng cùng cung nhân bên cạnh đồng loạt phát sáng, đây chính là một tháng lương đấy, chỉ đá cầu một lần, có thể nhận được?

Tiểu Hạng đột nhiên cảm thấy, đá cầu hay, đá cầu rất hay, đá cầu rất rất hay, hận không thể mỗi ngày đều có thể đá một trận, như vậy chưa đến một tháng, năng có thể lên đỉnh tiểu cung nữ rồi.

Hình như còn ngại chưa đủ kích thích, sau khi lục hoàng tử nói xong thất hoàng tử lại thêm một câu, “Nếu lần này thắng, tiền thưởng sẽ thêm năm trăm.”

Lại thêm năm trăm, vậy không phải là... một nghìn tiền?

Tiểu Hạng hít sâu một hơi, đột nhiên cảm giác hô hấp xung quanh nặng nề hơn rất nhiều, nhìn một vòng, tất cả mọi người đều là một vẻ mặt, đó chính là – liều mạng!

Tiểu Hạng cũng nắm chặt quả đấm, mặc dù nàng là phe lý luận, thế nhưng, dưới sức quyến rũ của một nghìn tiền, Tiểu Hạng cảm thấy, nàng cũng là có thể biến thành một tên thuộc phe hành động!

Động viên trước trận chiến đã hoàn thành, lục hoàng tử và thất hoàng tử mang theo một đám cung nhân hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang hướng về phía sân. Mà bên kia, ngũ hoàng tử và bát hoàng tử cũng đã động viên xong, chỉ là đối với sự đoàn kết nhất trí của “Đội Lục Thất”, thì “Đội Ngũ Bát” lại không hài hòa như vậy.

Mặt trời lên cao, ánh mặt trời ấm áp, gió nhẹ còn mang theo hương hoa, Bát hoàng tử giờ phút này, thậm chí muốn ngủ một giấc tại nơi trời đất bao quanh này thôi.

Nhưng cứ phải học võ nghệ.

Bát hoàng tử luôn ngủ không tỉnh cảm thấy thế giới thật sự là không hữu hảo, khó khăn lắm mới có được ngày hắc diện thần không đến, bát hoàng tử đang âm thầm vui vẻ vì có thể lười biếng, thì ngũ ca lại cứ khẳng khẳng muốn đá cầu.

Đá cầu rất mệt, bát hoàng tử nghĩ đến việc nhiều người như vậy đuổi theo một quả cầu, liền cảm thấy hết sức khó hiểu, trò này có gì lý thú chứ? Nào có hay bằng việc tìm chu công đánh cờ giải sầu đây.

Nhưng nghe ngũ ca nói về “Lợi ích” của đá cầu, hơn nữa, sau khi tìm cho hắn một vị trí thích hợp, bát hoàng tử cuối cùng cũng gật đầu nhẹ.

Thì ra có thể không cần di chuyển, chỉ đứng một chỗ là được, hay lắm, hắn thích những việc như vậy.

Đúng thế, vị trí ngũ hoàng tử sắp xếp cho bát hoàng tử, chính là thủ môn!

Có bát hoàng tử thủ môn, tiểu cung nhân nào không có mắt dăm đá vào môn chứ?

Mà tiểu lục và tiểu thất lại không giống vậy. Nếu hai người bọn họ mà chia ra, thế thì người còn dư khẳng định không phải là đối thủ của hắn, vì vậy ngũ hoàng tử đang nghĩ đến bộ dạng thua thảm của tiểu lục và tiểu thất, lập tức liền sờ cằm nở nụ cười.

Ngũ điện hạ tự cho rằng đắc kế, nên không để ý nhiều đến những cung nhân kia, chỉ nói sơ qua về quy tắc. Mà một bên sợ hãi căng thẳng, bên kia lại ý chí chiến đấu sục sôi, đôi lập rất rõ, cũng không khó lý giải.

Thế là trận đá cầu hoàng gia lần đầu tiên tại thao trường, trong tiếng kèn của Nhị Ngưu cứ như vậy kéo màn.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Cung Đây Hơi Lạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Edit : kunxjh

Để bày tỏ huynh đệ mến thương, ngũ hoàng tử hết sức rộng lượng khiêm nhường, cầu đầu tiên là lục hoàng tử và thất hoàng tử phát.

Đối với tình cảnh trước mắt, lục hoàng tử và thất hoàng tử đương nhiên sớm đã có suy tính, trong đó một người mang theo cầu chạy đi, người khác chịu trách nhiệm ngăn cản ngũ hoàng tử.

Tình huống như thế cũng không ngoài dự đoán của ngũ hoàng tử, hắn sớm đã chuẩn bị xong, lập tức chỉ huy đám cung nhân biến ảo chiến trận.

Chỉ thấy đám cung nhân vốn đang tán loạn lập tức biến thành có đội hình, nếu nhìn từ trên trời xuống, sẽ phát hiện bọn họ biến thành hình một khúc ngoặt. Tuy rằng đám cung nhân không dám ngăn, xông vào hoàng tử, nhưng nếu dựa vào chiến trận này mà nói, như vậy mỗi lần tiến lên của lục hoàng tử cơ hồ đều sẽ đụng phải ít nhất một cung nhân, tranh thủ được ít thời gian, cũng có thể ngăn cản một lúc, mà với trình độ ngăn cản này, tin rằng mình nhất định có thể thoát khỏi tiểu thất, đoạt cầu lại.

Ngũ hoàng tử phát lời thề son sắt, nhưng hắn lại quên một điều kiện tiên quyết.

Đó chính là, người ngăn cản hắn, lại là tiểu thất đấy nhé.

Có một mẹ ruột có sức mạnh nhất hậu cung, từ nhỏ thất hoàng tử lớn lên dưới sự giáo dục bằng nắm đấm của quý phi nương nương, đánh nhau so với ngũ hoàng tử học chữ còn nhiều hơn. Mặc dù bình thường bị mẫu phi ràng buộc không dám buông thả, đến nỗi thanh danh cũng không có, nhưng thật ra, thất hoàng tử là một tiểu chính thái* vô cùng hung tàn.

(Từ gốc là: 小正太 (tiểu chính thái) = từ tiếng Nhật: Shotaro/Shota: Bé trai. Chỉ những cậu bé/thiếu niên/ những chàng trai trẻ tuổi, ngây thơ.)

Theo lời nói của quý phi nương nương, tiểu thất là một kỳ tài luyện võ cơ mà.

Mặc dù giữa hai người tồn tại khoảng cách ba tuổi, lại cách nhau gần hai cái đầu, nhưng thất hoàng tử đối mặt ngũ hoàng tử lại không có chút sợ hãi nào.

Loại thi đấu mang tính chất đối kháng này, sớm đã khiến hắn ngứa tay không thôi.

Cho nên giờ phút này ngũ hoàng tử lại ngạc nhiên phát hiện, không ngờ tiểu thất không đến cuốn lấy hắn, mà trực tiếp xông thẳng vào hắn.

-- Sau đó ngũ hoàng tử liền bị cơ thể nhỏ nhắn của thất hoàng tử đụng ngã.

Thân ảnh màu vàng nhanh chóng ngã xuống đất, phát ra tiếng bịch, đến nỗi bụi mù nổi lên bốn phía, cảnh tượng đó quả thực thật đáng buồn! Đáng tiếc!

Mất nhìn thấy tiểu thất sau khi đẩy ngã mình liền như một làn khói chạy hướng cầu đá, hợp cùng tiểu lục, ngũ hoàng tử cũng bất chấp phản nghịch và đầu bị tiểu thất đụng đau, mà nhanh nhẹn đứng lên chạy về hướng hai người kia.

Vì vậy công thủ đối chỗ, hiện tại không phải tiểu thất quấn lấy hắn, mà là hắn đuổi theo tiểu thất.

Đám cung nhân của bốn vị hoàng tử, không, chuẩn xác mà nói là ba vị hoàng tử đối kháng quả thực đúng như sắp xếp. Tiểu Hạng vô cùng tự tại thành thạo vạch nước, thuận tiện khen ngợi cú thiết đầu công sắc bén của hoàng tử nhà mình, sau đó thì nồng nhiệt nhìn lên.

So với đám cung nhân cực khổ chạy khắp nơi, lúc này Tiểu Hạng lại vô cùng hạnh phúc. Nàng giống bát hoàng tử, đều không cần chạy, đó là vì, bọn nàng đều là thù môn nha.

Có một điểm mà ngũ, lục, thất, ba vị hoàng tử đều hết sức nhất trí, cho rằng tấn công tốt hơn phòng thủ, vì vậy đều cử người yếu nhất đi giữ cầu môn.

Mặc dù bị cho là yếu nhất làm tổn thương tự tôn của Tiểu Hạng, chẳng qua, mệnh lệnh này quá hợp với tâm ý của Tiểu Hạng, không cần làm gì, cứ thế mà nhận tiền thưởng, quả thực là trời ban chuyện tốt, gì cũng không đổi.

Vì vậy khi Tiểu Hạng đang hạnh phúc thành thạo, trận cầu đầu tiên đã xong. Lục hoàng tử và thất hoàng tử toàn thắng, ngũ hoàng tử thở hổn hển hết sức không cam lòng, mà Tiểu Hạng thì nhếch miệng cười cười, một nghìn tiền lại gần hơn rồi!

Sau đó vào trận thứ hai, ngũ hoàng tử phát bóng đầu tiên.

Bởi vì sơ xuất trận đầu, ngũ hoàng tử sớm đã ghen hung, chờ thời cơ rửa sạch mối nhục trước kia. Lúc vừa mới phát bóng, đã xoáy như gió vọt tới hướng Tiểu Hạng.

Đám cung nhân của lục hoàng tử và thất hoàng tử chẳng hề tiến lên ngăn cản, chỉ đuổi theo đám cung nhân của ngũ hoàng tử, ngăn cản đối phương, không để đối phương làm vướng víu hai vị hoàng tử phe mình. Kinh nghiệm thi thiếu, lục hoàng tử và thất hoàng tử cũng chưa từng lập chiến thuật, rốt cuộc cứ để ngũ hoàng tử một đường chạy thẳng vào vùng cấm.

Mất thấy lập tức sẽ đến trước mặt, Tiểu Hạng nhất thời vô cùng căng thẳng.

Tuy rằng nàng có kinh nghiệm lý thuyết phong phú, nhưng, nhưng bây giờ nàng chỉ là cục bánh trôi nhỏ thôi mà, đối mặt với khí thế hung hăng của ngũ hoàng tử, nàng thực sự chống đỡ được sao?

Chỉ là không ngờ tới, mất thấy người càng ngày càng gần, Tiểu Hạng lại thấy được chữ trên đầu ngũ hoàng tử.

“Hừ, trận trước tiểu lục đá vào cầu trái, lần này ta cũng muốn đá bên trái!”

Sau đó liền thấy ngũ hoàng tử nâng chân lên.

Giờ khắc này, nội tâm Tiểu Hạng đang đấu tranh. Nếu nhường ngũ hoàng tử đá vào, sẽ không đắc tội với người kia chứ, còn cần quả cầu này, được thêm tiền thưởng không nhỉ?

Nhưng nội tâm rồi rầm chỉ được một giây, Tiểu Hạng đã bay người về bên trái. Đá cầu quả thực đáng phục, hoàng tử ra giá cao, nếu vì tiền thưởng, hai người đều có thể vút qua một bên!

Vì vậy ngũ hoàng tử đang kích động, lúc chuẩn bị hướng về phía tiểu lục với tiểu thất vênh vang đắc ý mà tuyên chiến, thì khóe miệng đang nhếch lên đột

nhien cứng ở bên môi, chỉ thấy một đồng béo tròn như con cua nhỏ vụng về đang mặc xanh nhạt bay người về bên trái, mà khiến hắn không ngờ chính là, quả cầu mình đá về phía bên trái lại có thể bị cản phá!

Cản phá? !

Ngũ hoàng tử tròn tròn cặp mắt, cảm thấy mọi thứ trước mắt dường như chỉ là ảo giác.

Mà ở phía sau hắn, lục hoàng tử và thất hoàng tử cũng thấy sững sốt, đặc biệt là thất hoàng tử. Thật ra đem Tiểu Hạng đặt ở đâu cũng tương đương với cầu thủ bị vứt bỏ, nhưng không ngờ, trong tình huống đó Tiểu Hạng lại có thể ngăn cản ngũ ca tiến công?

Bất kể là vận khí hay thực lực, thất hoàng tử đều nhìn Tiểu Hạng với con mắt khác. Đương nhiên, thất hoàng tử còn càng muốn tin rằng đây chỉ là vận khí của Tiểu Hạng.

Ngũ hoàng tử cũng cảm thấy tiểu cung nữ này chẳng qua là vận khí tốt, hơi nhũn mỳ ừ ừ, sau đó mới trở lại sân phe mình, bắt đầu trận thứ ba.

Mà lúc này, “Đội Lục Thất” vẫn dẫn trước một cầu.

Lúc này đây, là lục hoàng tử cùng thất hoàng tử phát bóng trước, vì nguyên tắc thay phiên, lúc này đến lượt lục hoàng tử cuốn lấy ngũ hoàng tử, còn thất hoàng tử thì dẫn cầu vào môn. Chẳng qua sức mạnh của lục hoàng tử rõ ràng không cùng cấp độ với ngũ hoàng tử, rất nhanh đã bị giải quyết hết. Thất hoàng tử bị ngũ hoàng tử cuốn lấy suýt nữa bị cắt cầu, rõ ràng không được phát huy tốt, góc quá lệch, cho nên cầu không vào môn.

Sắc mặt ngũ hoàng tử tốt hơn nhiều, cảm thấy đây mới là tài nghệ thật sự của hắn, đối với thế cục tiếp theo càng thêm có lòng tin, hắn nhất định có thể thắng tiểu lục, tiểu thất!

Vì vậy trận tiếp theo bắt đầu, ngũ hoàng tử cuối cùng cũng vận dụng công phu thật sự của hắn, dùng tổ cầu rối mắt, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai vòng qua tiểu lục và tiểu thất, bỏ xa hai người đằng sau, sau đó hắn liền nhất ngựa tuyệt trần*, nhanh chóng vọt về phía Tiểu Hạng lần nữa.

(*Xuất từ thành ngữ từ xưa: “Nhất kỵ hồng trần phi tử tiểu, vô nhân tri thị lệ chi lai” (Thấy ngựa tung vó bụi mù đám phi tằm cùng nhau mỉm cười, có điều không ai biết rằng đó là do trái vải đã về tới).

Câu này nói về chuyện Dương Quý Phi thích ăn trái vải, hoàng đế liền sai người dùng khoai mã vận chuyển. Ý muốn nói tốc độ rất nhanh, chỉ có thể thấy khói bụi mù mịt chứ không nhìn thấy bóng ngựa phi qua, sau cùng nói tắt thành “Nhất kỵ tuyệt trần.”

Thời nay câu này mang ý: Có một số người rõ ràng ở một phương diện nào đó có năng lực hơn hẳn người thường nên phát triển rất nhanh, khiến cho người khác chỉ có nhìn chứ không theo nổi!)

“Hừ, lần trước đá bên trái, lúc này nàng ta nhất định sẽ cho rằng ta đá bên phải, ai có thể ngờ, ta lại đá bên trái chứ?”

Ngũ hoàng tử dương dương tự đắc, tự khen chỉ số thông minh của mình, sau đó liền nâng chân lên —

— sau đó cầu của hắn lại bị Tiểu Hạng bỏ nhào vào lần nữa.

Tiểu Hạng vụng về đứng lên, phui bụi đất trên người, lại lau bụi trên mặt, nụ cười hết sức ngại ngùng chất phác, rất là thẹn thùng, chẳng qua nhìn nụ cười ngượng ngùng đó, ngũ hoàng tử quả thực muốn hộc máu.

Điều này không khoa học!

Tiểu nha đầu chết tiệt này, không ngờ lại cản được cầu của hắn? !

Lần này thất hoàng tử càng nhìn Tiểu Hạng với đôi mắt khác xưa, cảm thấy cơ thể tròn vo khó coi kia cũng không xấu lắm. Bởi vì tròn, diện tích lớn nên mới có thể cản cầu được đấy. Thất hoàng tử cảm thấy cái quyết định để Tiểu Hạng làm thủ môn của mình thật sự anh minh không gì sánh kịp, quả thực có thể sánh ngang phụ hoàng rồi.

Tiểu Hạng lại lặng yên nhìn chữ trên đầu thất hoàng tử, tỏ ý lên án hành vi suốt ngày oán thăm nàng của người kia, hạ thấp nàng đồng thời tăng bốc bản thân, loại hành vi này lại càng phải khinh bỉ sâu sắc.

Hừ, thẳng nhóc xấu xa!

Tiểu Hạng người lớn quyết định nể mặt tiền thưởng mà không tính toán với hắn nữa.

Sau đó là trận thứ năm.

Tiểu thất lần nữa phát huy sức mạnh không gì sánh kịp của hắn, nhanh chóng quét ngã ngũ hoàng tử, sau đó đuổi theo lục hoàng tử. Chi tiết, lục hoàng tử đại khái chơi quá high, tưởng rằng mình là cầu vương tái thế, lại có thể ở nơi cách cầu môn mấy chục thước liền sút vào cầu môn, nhìn khoảng cách đến cầu môn xa rất xa, xa oi la xa, quả cầu nhanh chóng biến mất, thất hoàng tử lặng yên xem xét mắt nhìn lục ca của mình.

“Khụ khụ, ầy, kỳ thật ta muốn chuyển bóng kia mà...”

Thanh âm càng ngày càng nhỏ, lục hoàng tử dưới ánh nhìn của thất hoàng tử càng thấy chột dạ, cuối cùng đành phải sờ mũi, dưới cái nhìn khiển trách của thất hoàng tử mà sai cung nhân đi lấy cầu.

Trận thứ sáu, kỹ thuật của ngũ hoàng tử luôn là tốt nhất trên sân. Mặc dù về sức mạnh không thể so sánh với thất hoàng tử, nhưng có kỹ thuật dẫn cầu hơn người, nhìn Tiểu Hạng càng ngày càng gần, ngọn lửa trong lòng ngũ hoàng tử cũng hùng hực bốc cháy. Tiểu cung nữ này, làm hấn thất bại nhiều lần, lần này, hấn nhất định phải thành công!

Mà Tiểu Hạng chỉ yên lặng đưa mắt nhìn ngũ hoàng tử, sau đó liền lặng lẽ tung người về bên trái, quả nhiên lại vớ được quả cầu!

Ngũ hoàng tử thấy chiến thuật thất bại, vô cùng bị đá kích. Hai lần đều bên trái, vì sao lần thứ ba tiểu cung nữ này cũng bay về bên trái? Chẳng lẽ cung nữ này thuận tay trái?

Ngũ hoàng tử hít sâu một hơi, cảm thấy mình đã biết được sự thật nào đó. Mà bên kia, thất hoàng tử và lục hoàng tử nhìn ngũ hoàng tử đang sững sờ ở tại chỗ, yên lặng không nói gì.

“Tiểu thất, đệ nói ngũ ca có phải thuận tay trái hay không, nếu không vì sao lúc nào cũng đá bên trái? Không hề thay đổi.”

Thất hoàng tử không nói gì, chỉ im lặng nói thầm, có lẽ không phải thuận tay trái, chỉ là hơi ngốc...

Trong lúc ngũ hoàng tử ngây ngốc, trăm mối như tơ vò, trận thứ bảy cũng đã đến. Nhìn thời gian luyện võ sắp hết, ngũ hoàng tử cũng nóng lòng, bất chấp thất hoàng tử cuốn lấy vẫn đi giành bóng, chỉ là kết quả sau khi cướp được cầu lại hết sức thảm thiết, nhìn cung nữ tròn vo lại lần nữa đụng trúng quả cầu mình đá vào cầu môn bên phải, ngũ hoàng tử tròn tròn cặp mắt, sau đó lau mặt, vẻ mặt chết lặng, chỉ muốn ngửa mặt lên trời hét to, “Đây rốt cuộc là vì sao?!”

Nhìn bóng lưng kiu quạnh kia, ngay cả thất hoàng tử cũng hơi thương cảm ngũ ca của mình, chỉ có lục hoàng tử còn vui vẻ nói, “Tiểu thất, cung nữ này của đệ giỏi quá, quả thực khiến người ta thấy thích, không bằng đưa nàng cho ta được không?”

Nghe thấy lục hoàng tử muốn Tiểu Hạng, thất hoàng tử lập tức cảnh giác, nghĩ đến Tiểu Hạng, liền nghĩ đến má lúm đồng tiền và thịt mềm của nàng, sau đó chính là khay điểm tâm đủ loại cùng với bánh dẻo đậu đỏ, lúc này cướp Tiểu Hạng, như vào hang sói cướp thức ăn, thất hoàng tử sao có thể cho phép điểm tâm đã đến tay mình mà trở mắt nhìn nó bay đi?

Cho nên hấn vô cùng dứt khoát cự tuyệt, “Không được!”

“Thực sự không được à?” Lục hoàng tử đáng thương nhìn thất hoàng tử, “Ta dùng đồ của ta đổi với đệ, đạn lưu ly? Tiền đuôi bạch hạc? Bàn cờ bạch ngọc?”

Nhưng thất hoàng tử hết sức kiên định, hấn tưởng ít đồ như vậy mà có thể mê hoặc lòng người sao? Thế nào cũng phải dùng một trăm khay bánh dẻo đậu đỏ mới có thể khiến hấn động tâm một tý, lúc này đương nhiên là tiếp tục cự tuyệt.

Lục hoàng tử thất vọng thờ dài, ánh mắt nhìn Tiểu Hạng rất có vẻ lưu luyến không thôi, khiến thất hoàng tử càng thêm cảnh giác, cảnh cáo, “Đây là hoàng tử mẫu cho đệ.”

Lục hoàng tử cúi đầu ừ rừ, “Đúng vậy, cung nữ Tiểu Hạng, khi ấy ta cũng ở đó, ai có thể ngờ, nàng ta lại lợi hại như vậy đâu?”

Thất hoàng tử vui vẻ trong lòng, nhưng ngoài mặt lại bình tĩnh cười, “Chẳng qua là vận khí mà thôi.”

Mà lúc này ngũ hoàng tử cũng cắn răng, “Hừ, Chỉ là ăn may mà thôi.”

Trận thứ tám, cũng là trận cuối cùng. Nếu trận này ngũ hoàng tử đá cầu vào, như vậy lần đá cầu này sẽ hòa nhau, mà nếu ngũ hoàng tử đá không vào, vậy chính là lục hoàng tử cùng thất hoàng tử toàn thắng, bảo ngũ hoàng tử muốn nhờ trận này để dạy dỗ đệ đệ làm sao cam tâm?

Cho nên lúc này, hấn nhất định phải toàn lực ứng phó, sẽ không nương tay!

Mà lúc này Tiểu Hạng cũng hết sức chăm chú, thắng bại ở quả này. Thắng, như vậy liền có một nghìn tiền, mà nếu thua, năm trăm tiền liền mọc cánh bay mất, nghĩ đến năm trăm tiền cứ như vậy nay mất, Tiểu Hạng quả thực đau lòng.

Cho nên, nhất định phải bảo vệ!

Ngũ hoàng tử vòng qua lục hoàng tử đang cản đường, ngũ hoàng tử đối mặt thất hoàng tử, ngũ hoàng tử vòng qua thất hoàng tử tiếp tục hướng về phía cầu môn, ngũ hoàng tử đến gần Tiểu Hạng, ngũ hoàng tử nâng chân lên, ngũ hoàng tử hướng về phía bên phải, ngũ hoàng tử muốn sút cầu môn!

Ngũ hoàng tử không đá vào cầu...

Tiểu Hạng đứng thẳng bất động, nhìn chừ trên đầu ngũ hoàng tử “Hừ chiêu, giả bộ sẽ đá bên phải, sau đó sẽ đá bên trái” cười nhạt một tiếng, hết sức bình tĩnh.

Sau đó Tiểu Hạng đau lòng nhìn ngũ hoàng tử, ôm cầu vòng lòng.

Hơn một cầu, “Đội Lục Thất” toàn thắng!

Tất cả cung nhân “Đội Lục Thất” nhìn một màn này đều kích động không thôi, bọn họ nhìn Tiểu Hạng, giờ phút này chính là nguyên một đám trong mắt đều là năm trăm tiền sáng long lanh!

“Cung nữ Tiểu Hạng thật quá tuyệt vời! Ta rất thích nàng, hứ!”

Nhìn chữ to lấp lánh trên đầu mọi người, Tiểu Hạng đỏ mặt ngượng ngùng không thôi. Thì ra, thì ra nàng như thế sẽ làm người ta thích à? Thật là khiến người ta ngại quá đi.

Mà thất hoàng tử cũng cùng lục hoàng tử hò reo, nhìn Tiểu Hạng tròn vo, giờ phút này thật sự càng nhìn càng đáng yêu, vì vậy trong ánh mắt kinh ngạc của Tiểu Hạng, hết sức hào khí nói, “Tiểu Hạng lại thêm năm trăm tiền!”

Tiểu Hạng hít sâu một hơi, hai mắt lập tức liền biến thành tiền vuông*!

(*Tiền vuông: vì ngày xưa đồng tiền bằng đồng có lỗ thủng hình vuông)

Thất hoàng tử thật hào phóng, Tiểu Hạng thật sự rất thích thất hoàng tử, hứ!

Mà khi đang cười, một lúm đồng tiền nho nhỏ cũng nở rộ cạnh má, chỉ là thất hoàng tử bên trái, Tiểu Hạng bên phải.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Cung Này Hơi Lạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Edit : kunxjh

Tiền phát trong cung có sự khác nhau, bạc thường mà thất hoàng tử phát là bạc thoi cung chế, một thoi bạc nhỏ là một lượng. Căn cứ vào tỷ giá hối đoái, một lượng bạc cũng chính là một nghìn tiền, nhưng tỷ giá hối đoái thực tế, một lượng bạc có thể đổi được ít nhất một nghìn hai trăm tiền. Loại thoi bạc tinh xảo có giá cao hơn, nói cách khác, ngoài một nghìn tiền ban đầu, mỗi người bọn họ đều được lời hơn hai trăm tiền.

Việc này khiến vài cung nhân lại thêm sùng bái thất hoàng tử, ánh mắt nhìn Tiểu Hạng cũng càng là cảm kích.

Kết quả trận đấu tất cả mọi người đều nhìn thấy, nếu không có Tiểu Hạng, tuy nói bọn họ cũng có thể có tiền thưởng, nhưng đâu có được nhiều thế này chứ?

Hiệu quả của vàng thật bạc trắng hết sức rõ ràng, nhìn mấy đồng liêu bỗng nhiệt tình với mình hơn, mà chữ trên đầu cũng sáng ngời “Tiểu Hạng thật là một cô nương tốt” “Tiểu Hạng thật đáng yêu” “Rất thích Tiểu Hạng cô nương” “Tiểu Hạng cô nương còn chưa có hà bao, có phải thêu cho cô ấy một cái, cô ấy sẽ thích chứ?”, Tiểu Hạng vừa đỏ mặt vừa vui vẻ, mắt to chớp chớp.

Khen ngợi trước mặt nàng như thế, nàng sẽ xấu hổ đó!

Mà ngoài bạc thoi ra, thất hoàng tử lại cho nàng một viên bạc như hạt đậu, Tiểu Hạng đem hai thoi bạc nhỏ tinh xảo trân trọng bỏ vào hà bao. Đây chính là khoản tiền đầu tiên nàng tự tay kiếm được, tuy là tiền thưởng, nhưng đó cũng do bản thân ra sức mới kiếm được, thế nên lúm đồng tiền trên mặt cũng rõ hơn.

Thất hoàng tử nhìn Tiểu Hạng càng cười càng ngốc, hơi nhay nháy mắt, đến nỗi Tiểu Hạng lập tức sờ hà bao, lại lập tức mở hà bao ra lén lút kiểm tra bạc. Thất hoàng tử đã không còn sức để châm chọc, chỉ có thể làm bộ như không thấy bộ dạng mặt mặt như thế của Tiểu Hạng, để giảm bớt bức tức của mình.

Đường đường là cung nữ của thất hoàng tử hân, sao lại có thể nhà quê như vậy chứ?

Thế mà vừa rồi hân lại còn cảm thấy nàng đáng yêu?

Tiểu Hạng không may phát giác mình bị thất hoàng tử ghét bỏ, vẫn thật vui vẻ, cảm ơn thất hoàng tử ban thưởng liền định cùng đám cung nhân quét dọn sân bãi, nhưng với tư cách là đại công thần thu được thắng lợi lần này, đám cung nhân yêu mến nàng còn không kịp, sao có thể để Tiểu Hạng làm việc?

Huống chi Tiểu Hạng nhỏ tuổi như vậy, vẫn chưa đứng đến ngực mình nữa, mấy cung nhân cũng không có hứng thú bóc lột lao động trẻ em, liền trực tiếp để Tiểu Hạng đứng một bên nhìn, giống như lừa trẻ em mà nói chờ Tiểu Hạng trưởng thành mới có thể giúp bọn họ.

Tiểu Hạnh hiểu đây là nhóm cung nhân yêu quý nàng, đành phải ngậy ngốc một bên, rút cho thất hoàng tử ghét mình một chén trà, cùng ngồi dưới gốc cây hồng gió.

Gió nhẹ thổi chậm chậm, mang theo hương hoa không biết tên. Lục hoàng tử bên cạnh cũng đã phát bạc thưởng xong, nhìn thất hoàng tử “Lục tị thêm hương”*, lại nhìn Tiểu Hạnh bên cạnh, trong lòng vui vẻ rất nhiều cũng không nhận được mà hâm mộ, “Ta cũng rất muốn có một cung nữ như Tiểu Hạnh nữa.”

(*Lục tị thêm hương tương đương với câu hồng tị thêm hương (vì Tiểu Hạnh mặc váy màu xanh nên chữ hồng bị thay bằng lục): Câu này là câu thành ngữ cổ, hiểu ngắn gọn là “Hồng nhan thêm hương”, Hồng tị: nói về những thiếu nữ áo quần xinh tươi diễm lệ. Nghĩa ban đầu là thư sinh trong thời gian dài mãi kinh sử có hồng nhan bên cạnh giúp đốt thêm hương. Ý chỉ nhưng người có nữ nhân xinh đẹp bên cạnh.)

Vừa đáng yêu lại có năng lực, còn có thể giúp hấn đánh bại ngũ ca có cừu oán, có chỗ nào không khiến người ta thích chứ?

Chỉ tiếc lúc này thất hoàng tử đặc biệt lãnh khốc vô tình, tuy rằng đối với khẩu khí hâm mộ của lục ca cũng âm thầm vui vẻ, ta có người khác không có, nhưng trên mặt vẫn một kiểu nghiêm túc, ngôn từ nói với lục hoàng tử hết sức chính nghĩa, “Tiểu Hạnh là của đệ!”

“Ta ta ta, mới không cho người khác đâu (- 3)”

Tiểu Hạnh nhìn chữ trên đầu thất hoàng tử, nhìn lăm mới không bật cười, chỉ là khoe miệng cong cong, hiển nhiên tâm tình rất tốt.

Lục hoàng tử và thất hoàng tử cười nói vui vẻ, còn ngũ hoàng tử bị thương lại đứng cô đơn một bên, thần sắc trên mặt đầy phức tạp, hấn thể nào cũng nghĩ không thông, sao mình lại thua chứ?

Không nên mà.

Tiểu lục, tiểu thất là siêu cấp ma mới, nhìn hấn có thể cướp cầu của hai đệ ấy bao nhiêu lần, mà hai đệ ấy không cướp được cầu từ chân hấn lần nào sẽ biết, với trình độ của hấn, cho dù một chọi hai cũng dễ dàng toàn thắng, nhất định sẽ thắng không thể nghi ngờ.

Nhưng mà cái cảnh nhất định sẽ thắng không thể nghi ngờ ấy, ngũ hoàng tử lại thua cầu cuối, không thắng được hai đệ đệ nhỏ tuổi hơn mình, điều này khiến ngũ hoàng tử vừa xấu hổ vừa âm ức, nếu không nhờ vận may của cung nữ kỳ quái vừa ngốc vừa tròn kia, thì lần này hấn nhất định có thể giành được toàn thắng rồi.

Đến lúc đó có thể vui vẻ cười nhạo tiểu lục và tiểu thất một phen, báo được mối thù hấn bị phạt.

Nhưng cung nữ kỳ quái của tiểu lục và tiểu thất hết lần này tới lần khác khiến hấn vừa bị phản buồn bực, lại vừa thất vọng không thôi, ánh mắt nhìn Tiểu Hạnh đều mang theo ai oán.

Một cung nữ như vậy, tại sao lại bị tiểu thất chiếm được chứ?

Kỳ nghỉ trước ngũ hoàng tử đúng lúc có việc, không cùng bọn tiểu lục tiểu thất đi vấn an thái hậu, lúc này hiển nhiên cũng không biết lai lịch của Tiểu Hạnh, hấn nhìn Tiểu Hạnh, cẩn thận suy nghĩ, suy nghĩ, làm thế nào để hòa đây?

Vừa khéo lúc này giọng nói của lục hoàng tử truyền vào bên tai, nghe giọng điệu không có tiền đồ của tiểu lục, ngũ hoàng tử lại thấy ghét hơn, nhưng lập tức hai mắt lại tỏa sáng.

Đúng rồi, lúc này đây, tiểu lục và tiểu thất bởi vì có tiểu cung nữ nên mới thắng, nếu không có tiểu cung nữ này, hai người bọn họ nhất định sẽ bị hấn hung hăng tiêu diệt, ném đi rất xa.

Như vậy hiện tại, chỉ cần chuyển tiểu cung nữ bên cạnh tiểu thất đi, thế thì tiếp theo, thắng lợi nhất định thuộc về hấn rồi.

Mà nếu tiểu cung nữ này gia nhập vào đội ngũ của hấn, như vậy sẽ không cần đến tiểu bát thích ngũ thủ môn nữa, mà nếu thay bằng tiểu cung nữ này, nói không chừng đến lúc đó tiểu lục, tiểu thất cũng không đá được cầu nào vào đâu.

Đến lúc đó hai người này có thể khóc lóc vì thua hay không đây?

Mặc sức tướng tượng bản thân giành được chiến thắng một lúc, mang theo tiểu cung nữ cùng đi lên đỉnh đá cầu, tiểu lục và tiểu thất ở phía sau hấn sẽ phải cạp đất, bộ dạng thua thảm hại, ngũ hoàng tử cực kỳ vui vẻ, tự khen mình cơ trí, sau đó ngũ hoàng tử liền đi về phía tiểu lục và tiểu thất.

Mà lúc này, lục hoàng tử cùng thất hoàng tử đang tiến hành thảo luận chuyên sâu về việc bánh hoa quế hay bánh dẻo đậu đỏ ăn ngon hơn, nghe tiểu lục thao thao bất tuyệt nói bánh hoa quế thơm mềm ngon đến cỡ nào, tiểu thất cũng không cam lòng yếu thế nói rằng bánh dẻo đậu đỏ có bao nhiêu mềm dẻo và thơm ngon, ngũ hoàng tử kim lòng không đậu lại nghĩ tới sự tình xảy ra trong lớp ngày hôm qua, trên mặt bèn nổi một hàng vạch đen.

Hai người này rốt cuộc cuồng ăn đến mức nào đây!

Chẳng qua, dù sao ngũ hoàng tử cũng có chuyện quan trọng trong người, lấy lý do mình lớn hơn, miễn cưỡng không so đo cùng hai tên nhóc này, chỉ mang theo ý cười nói, “Chúc mừng tiểu lục, tiểu thất chiến thắng.”

Lục hoàng tử cùng thất hoàng tử đồng loạt run run, lục hoàng tử ngay thẳng trực tiếp thốt ra, “Ngũ ca huynh vừa mới đá xong?” khiến ngũ hoàng tử nghe được suýt nổi bão.

Nhưng hắn vẫn nhìn được, làm việc lớn không câu nệ tiểu tiết, hắn phải nhìn, cho nên hắn chỉ miễn cưỡng mở miệng cười nói, “Không có, chỉ chúc mừng tiểu lục tiểu thất, tiểu lục tiểu thất lợi hại, ngũ ca cũng vui lây.”

Lời dối trá này đến ngay cả sâu lông trên cây cũng không tin.

Lục hoàng tử và thất hoàng tử đối mặt nhìn nhau, không biết trong hồ lô của ngũ hoàng tử chứa gì.

Ngũ hoàng tử lại lôi kéo lục hoàng tử và thất hoàng tử hàn huyên một lúc, khiến hai đứa đồng bọn chưa bao giờ cảm nhận được sự nhiệt tình của ngũ ca sợ đến mức tròn to hai mắt, mà hồi han xong xuôi, ngũ hoàng tử cuối cùng cũng lộ đuôi nhỏ.

“Tiểu thất này, không biết tiểu cung nữ bên cạnh đệ tên là gì?”

Ngũ hoàng tử vừa mở miệng, liền khiến thất hoàng tử lập tức cảnh giác, trước đây liên tiếp bị mẫu phi và lục ca nhìn chăm chăm, lúc này lòng cảnh giác của tiểu thất đã sớm có, cho nên hắn chỉ kiếm lời, “Tên là Tiểu Hạnh.”

“Thì ra tên là Tiểu Hạnh?” Ngũ hoàng tử nở nụ cười âm áp, “Thật là người cũng như tên.”

Người cũng như tên... lục hoàng tử và thất hoàng tử cùng quay đầu đưa mắt nhìn Tiểu Hạnh, béo tròn tự nhiên, béo tròn ung ủng giống hệt quả hạnh, chẳng phải quá giống ư?

Vì vậy lục hoàng tử luôn mang khuôn mặt vui vẻ, liền nhìn không được mà cười ra tiếng.

Mặt Tiểu Hạnh đầy vạch đen nhìn ngũ hoàng tử, mắt hạnh tròn tròn khi trừng lại càng tròn hơn, ngũ hoàng tử này nhất định là tới tìm thù rồi, đúng không đúng không.

“Ta nhìn tiểu cung nữ này thấy rất thích, Tiểu Hạnh trong cung thất đệ cũng chỉ làm thủ vệ, biết tiểu thất vốn thích người xinh đẹp, không bằng ta một đổi một với tiểu thất nhé? Đệ xem người này của ta thế nào.”

Ngũ hoàng tử đẩy một tiểu mỹ nhân thanh lệ ra, làn da trắng nõn, đôi mắt trong suốt, một thân hồng nhạt càng động lòng người. Gió nhẹ từ từ thổi qua, thổi cánh hoa trên cây rơi xuống, người và hoa tôn nhau, lại càng lộ vẻ xinh đẹp.

Ngũ hoàng tử lúc này rất có lòng tin, tật xấu của tiểu thất người trong cung đều biết, Tiểu Hạnh lớn lên không xinh đẹp lắm, mà vị cung nữ này lại là người đẹp nhất bên cạnh hắn, tiểu thất nhất định sẽ đồng ý.

Nhưng không nghĩ tới, thất hoàng tử chỉ là nhìn một lần, lại lắc đầu cự tuyệt.

Ngũ hoàng tử trừng mắt, không hề nghĩ đến kết quả này, “Vì sao?”

Mà lúc này thất hoàng tử cũng đang rối rắm.

Tiểu Hạnh lớn lên xấu như thế, vì sao ai cũng muốn nàng?

Hoàng tổ mẫu thích nàng, mẫu phi thích nàng, lục ca thích nàng, bây giờ ngay cả ngũ ca cũng muốn đổi Tiểu Hạnh với hắn, việc này khiến thất hoàng tử cực kỳ rối rắm.

Chẳng lẽ đúng như hoàng tổ mẫu đã nói, Tiểu Hạnh mới là cung nữ xinh đẹp nhất?

Vì vậy... “Lẽ nào những năm qua thẩm mỹ quan của ta sai rồi sao? Thì ra mập mập mới là xinh đẹp nhất? ! Σ (° △ ° |||)” “

Thất hoàng tử kinh hãi, Tiểu Hạnh nhìn chữ trên đầu thất hoàng tử cũng kinh hãi theo.

Là cái gì đã thay đổi thất hoàng tử? Khiến hắn nghĩ mập mập mới là xinh đẹp nhất?

Mà khi thất hoàng tử bị ma xui quỷ nói ra lời bình với cung nữ của ngũ hoàng tử “Dù sao, cũng không đẹp bằng một nửa Tiểu Hạnh.”, tất cả mọi người hết nhìn cung nữ kia, lại nhìn qua Tiểu Hạnh, yên lặng.

Chẳng lẽ yêu cầu thẩm mỹ cao ngút nhiều năm nay của thất hoàng tử cuối cùng cũng thay đổi đột ngột sao?

Dù sao vẫn cảm thấy loại người từ cực đoan này đi theo cực đoan khác tuyệt đối không làm người ta cảm thấy an tâm đâu.

Mà lúc này thất hoàng tử cũng bị chính lời nói buột miệng của mình làm cho kinh hãi, hắn chỉ cảm thấy, thế giới này thật đáng sợ, hắn cần ăn mười miếng bánh dẻo đậu đỏ để được an ủi...

Tiểu Hạnh: “...” 囧rz

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Cung Này Hơi Lạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Edit : kunxjh

Đang lúc tranh đoạt Tiểu Hạnh, mọi người nhìn thất hoàng tử đầy nghi ngờ, ngũ hoàng tử đối với hàng động của thất hoàng tử cũng trầm mồi như tơ vò, hẳn thật sự nghĩ không ra, rốt cuộc là kích thích thể nào mới khiến cho thẩm mỹ của tiểu thất đột biến thành cái dạng này, lại cho rằng tiểu cung nữ tròn vo còn chưa nảy nở kia là mỹ nhân tuyệt thế?

Mà thất hoàng tử cũng nghĩ không thông, cuối cùng là hẳn sai hay là thể giới này sai đây. Vì sao ai cũng thích Tiểu Hạnh, chẳng lẽ Tiểu Hạnh thật sự là một cô nương xinh đẹp?

Hai người đều cau mày nhắm mắt như đang suy nghĩ việc gì trọng đại lắm, khiến lục hoàng tử tức đến nghiêng răng kèn kẹt và nghĩ, thôi mặc kệ, đi ăn điểm tâm đã, kệ hai người họ tự nhìn nhau thôi.

Vận động một thời gian, ra đầy mồ hôi, ba vị hoàng tử nhanh chóng chuẩn bị đi tắm, để tránh bị cảm lạnh. Chẳng qua, tắm được một lúc, lục hoàng tử lại đột nhiên nhìn nhìn xung quanh, nhúu mày.

Thất hoàng tử mặc dù nội tâm đang rối rắm, nhưng vẫn hết sức chú ý đến tiểu đồng bọn, lúc này thấy lục ca nhúu mày, liền nghi hoặc hỏi, “Lục ca, sao vậy?”

Lục hoàng tử ở trong nước nóng lắc đầu, “Không biết nữa, chỉ cảm thấy, hình như đã quên mất việc gì đó?”

Thất hoàng tử nghe lục hoàng tử nói vậy, cũng nhúu mày, “Nghe huynh nói như vậy, ta cũng cảm thấy quên cái gì đó.”

Nếu là bình thường, ngũ hoàng tử nhất định sẽ làm ngược lại với tiểu lục tiểu thất, chỉ là lúc này, trong làn sương nước nóng hầm hập, ngũ hoàng tử lại đột nhiên có cùng cảm giác giống tiểu lục tiểu thất, “Hình như là đã quên cái gì đó.”

Một người thì là ảo giác, hai người cũng là ảo giác, đến ba người, vậy không còn là ảo giác nữa.

Nhưng, rốt cuộc là bọn họ đã quên cái gì chứ?

Người đang trong giấc ngủ say dưới cầu môn cuối cùng cũng tỉnh lại, phát hiện tất cả mọi người đều không thấy đâu nữa, bát hoàng tử khàn giọng gào thét, “Ngũ ca, lục ca, thất ca, các huynh quên mất tiểu bát rồi!”

Bát hoàng tử lúc này quả thực vô cùng tủi thân, lục ca, thất ca thắng mà không gọi hắn, ngũ ca thua cũng không gọi hắn, cả thua cả thắng, bát hoàng tử đáng thương đã tỉnh ngủ nghe cung nhân nói. Mặc dù hẳn hơi ham ngủ, nhưng sao ba vị ca ca có thể như vậy được chứ?

Sao lại có thể không nói tình nghĩa thế được?

Tình cảm huynh đệ? Bát hoàng tử, bát hoàng tử cũng là huynh đệ của các huynh mà!

Bát hoàng tử tủi thân nước mắt lưng tròng, bình thường tất cả mọi người đều cùng đi tắm, hẳn còn thường xuyên chà lưng cho các ca ca. Nhưng bây giờ các ca ca đều đã đi rồi, chỉ còn lại mình hắn ở thao trường.

Lúc này, bát hoàng tử cảm thấy cả bầu trời đều u ám.

Bát hoàng tử bi thương không dứt đội đám mưa mây đen trên đầu, một mình đi đến nơi tắm rửa. Lúc đến nơi nhìn thấy vài cung nhân của mấy ca ca đang trông coi y phục, cuối cùng nhân mãi quyết định, hẳn muốn tuyệt giao với các huynh ấy!

Mà tuyệt giao, trước tiên hãy bắt đầu từ y phục đi!

Vì vậy đợi đến khi ngũ, lục, thất, ba vị hoàng tử vừa ra tới nơi, liền đột nhiên phát hiện, đợi đã, y phục của bọn họ đâu rồi?

Y phục đều đã đi đâu rồi? !

Mấy vị hoàng tử chỉ mặc độc áo lót nhìn bọn cung nữ trông coi y phục, mà đám cung nữ trông coi y phục lại không hẹn mà cùng nhìn hướng về hướng khác. Thời điểm nhìn theo tầm mắt họ, ba vị hoàng tử cuối cùng cũng phát hiện tiểu bát sắc mặt tiêu tụy, ánh mắt sâu kín nhìn bọn họ.

Tiểu bát? !

Các vị hoàng tử lúc này cuối cùng cũng nhớ ra rốt cuộc bọn họ đã quên cái gì, bọn họ đã quên mất tiểu bát đó!

Nhìn nước mắt tủi thân cùng với y phục của bọn họ mà tiểu bát đang ôm trong tay, bọn họ không hện mà cùng bắt đầu đau đầu.

Tiểu bát rõ ràng đang thấy tủi thân, mà sai là ở bọn họ, nhưng phải đổ thế nào đây?

Ngũ hoàng tử luôn thích hăm hại đệ đệ con mắt chuyển chuyển, liền ôn hòa nói, “Ta nhớ tiểu lục có một con ếch dây cốt của phiên bang, chỉ cần vịn một cái, có thể tự nhảy, trên mặt còn vẽ lục văn tinh xảo, rất thú vị, không bằng cho tiểu bát đi, vừa vịn để nhận lỗi?”

Thế nào gọi là mượn hoa hiến Phật, là thế này đây. Lục hoàng tử nghe được câu này, hai mắt đều trừng lớn, trong nội tâm gào thét ngũ ca âm hiểm. Đây chính là món đồ chơi hân thích nhất, ai muốn cũng không cho chơi, thế mà bây giờ ngũ ca lại bảo hắn lấy món đồ chơi này để lấy lòng tiểu bát?

Lục hoàng tử suy nghĩ nửa thì cùng ngũ hoàng tử đồng quy vu tận.

Mà hai mắt bát hoàng tử lại sáng lên, nhớ tới lần trước mượn lục ca để chơi, vừa mới cảm đã bị lục ca nhỏ mọn lấy về, lúc này nghe thấy có thể được chơi lần nữa, lập tức hai mắt sáng ngời nhìn hướng lục ca của mình.

Lục hoàng tử nhìn mắt nhỏ đáng thương của bát đệ, nước mắt vẫn còn ở khóe mắt không chịu rơi, hắn còn có thể làm thế nào chứ?

Chỉ có thể thăm cực kỳ phần nộ với ngũ ca, vừa bắt đầu dĩ gạt đầu với tiểu bát. Vì tình cảm huynh đệ, tiểu bát hết khóc nhè, hắn cũng chỉ có thể nhịn đau mà bỏ thứ yêu thích.

Bát hoàng tử hoan hô một tiếng, đưa y phục trong tay cho lục hoàng tử, Thời điểm rốt cuộc cũng không phải mất mặt vì mặc độc áo lót trước mặt mọi người, lục hoàng tử chỉ cảm thấy, đây quả thực là bộ y phục quý nhất trong kiếp sống hoàng tử của hắn.

Quý đến nỗi tim hắn cũng đau theo.

Mà ngũ hoàng tử cùng thất hoàng tử bên kia cũng có chút sững sờ, đợi đã, đưa y phục cho tiểu lục, vậy của bọn họ đâu?

Bát hoàng tử lau khóe mắt, đôi mắt được bàn tay che khuất lộ ra một tia giảo hoạt. Lục ca cảm đồ chơi để chuộc y phục, nhưng ngũ ca và thất ca vẫn chưa cảm đồ nha?

Mặc dù học không giỏi còn thích ngủ, nhưng môn số học của bát hoàng tử lại đứng đầu trong đám tiểu hài tử đó nha.

Ngũ hoàng tử nhìn thất hoàng tử, hiển nhiên cũng hiểu ý của bát hoàng tử, nhìn thẳng nhóc giảo hoạt mới năm tuổi còn đang vờ vịt lau khóe mắt, hai ca ca này còn có thể làm gì chứ?

Làm ca ca đúng là mệnh khổ, nguyên một đám đệ đệ từ nhỏ đã biết vùi vĩnh rồi.

Vừa oán thầm phụ hoàng lớn tuổi như thế rồi mà thậm chí còn chưa biết mệt, lại còn cho bọn họ thêm đệ đệ, vừa liếc mắt nhìn thất hoàng tử như đang có điều suy nghĩ bên cạnh, ngũ hoàng tử cảm thấy, hắn phải ra tay trước.

“Ta nhớ tiểu bát gần đây bị sâu răng, Ngô phi hạn chế cho tiểu bát ăn điểm tâm, không bằng ta và thất đệ nhường điểm tâm giờ nghỉ cho bát đệ, như vậy được không?”

Dù sao ngũ hoàng tử hắn cũng không thích ăn điểm tâm, có thể dàn xếp với tiểu bát đương nhiên tất cả đều vui vẻ. Về phần tiểu thất, ha ha, điểm tâm chính là cướp của tiểu thất.

Nghe được câu này, thất hoàng tử lập tức dùng ánh mắt cừu hận nhìn về phía ngũ hoàng tử, cướp điểm tâm của hắn, giống như cầm một đao vào ngực hắn vậy. Thất hoàng tử đã hiểu được về mặt đau như xẻ thịt vừa rồi của lục ca, đây chính là điểm tâm hắn thích nhất đó.

Ngũ ca thật sự quá âm hiểm, hu!

Thất hoàng tử quyết định không đội trời chung với ngũ hoàng tử.

Mà bát hoàng tử nghe thấy lúc này lại có điểm tâm ăn, hiển nhiên đặc biệt cao hứng. Phải biết rằng, trước đó Ngô phi vì hạn chế việc hắn ăn điểm tâm, nên không để cho cung nữ mang đến cho hắn, còn không cho những hoàng tử khác cho hắn ăn, lúc này nghe thấy có điểm tâm ăn, đương nhiên vui vẻ không thôi.

Bát hoàng tử vui vẻ, thất hoàng tử lại không vui, nhìn ngũ ca hăm hại lục ca sau lại hăm hại hắn, thất hoàng tử cuối cùng cũng bạo phát, hung hãn nói, “Ngũ ca là đại ca, lại cùng đội với tiểu bát, chung quy vẫn phải có trách nhiệm lớn hơn mới phải, không bằng tháng sau, ngũ ca hãy thay tiểu bát làm bài tập đi.”

Bài tập? Có người làm bài tập hộ hắn?

Bát hoàng tử nghe được câu này, chỉ cảm thấy ánh mặt trời thật rạng rỡ, không còn mây đen trên đầu nữa, không có việc gì làm hắn vui vẻ hơn so với

việc này. Nên biết thái phó là một thầy giáo nghiêm khắc, mỗi ngày đều kiên trì giao một chồng bài tập khiến bát hoàng tử muốn sống muốn chết, lúc này có người thay hẳn chia sẻ bài tập, vậy hẳn liền giờ hai tay tán thành luôn.

Ngũ hoàng tử trừng trừng mắt, thất hoàng tử không cam lòng yếu thế cũng trừng mắt, lục hoàng tử vỗ tay cười, còn bát hoàng tử thì cầm quần áo đưa cho thất ca, lại dùng mắt nhỏ tròn xoe để nhìn ngũ hoàng tử.

Chia sẻ bài tập, lại không thể chạy.

Ngũ hoàng tử còn có thể làm gì chứ?

Người đã từng lừa gạt người khác thì luôn bị coi là người lừa dối, đây là đạo lý thiên cổ không thể thay đổi được!

Hắn chỉ có thể chán nản gật đầu, nhận lấy quần áo trong ánh mắt sung sướng của bát hoàng tử.

Chỉ có Tiểu Hạnh vừa nhìn vở kịch này, vừa chớp mắt mấy cái.

Nếu như không nhìn lầm, chữ trên đầu bát hoàng tử là?

“Mẫu phi nói đúng, quả nhiên lừa đảo mới là cách làm giàu tốt nhất, lừa đảo, lừa đảo ta yêu người ($\neg \nabla \neg$) ($\geq \leq$)”

Tiểu Hạnh: “...” Rốt cuộc Ngô phi nương nương dạy con thế quái nào vậy? !

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Cung Này Hơi Lạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12

Edit : kunxjh

Lục hoàng tử và thất hoàng tử thắng ngũ hoàng tử, nhưng một người thua đồ chơi còn người kia lại thua điểm tâm, tương chừng như không thể buồn hơn nữa, mà ngũ hoàng tử đào hầm cùng đồng quy vu tận với lục hoàng tử và thất hoàng tử cũng bị thương không thôi, phải biết rằng hắn còn chưa chép xong ba mươi lần luận ngữ, bây giờ ngoại trừ bài tập của mình ra còn phải làm thêm cho tiểu bát, nghĩ đến từng chồng từng chồng thật dày kia, ngũ hoàng tử chỉ cảm thấy tương lai của mình đã bị chôn vùi trong giấy tuyên thành, toàn bộ bầu trời đều bị mực nước nhuộm đen.

Ba huynh trưởng thì đang cúi đầu ủ rũ, bốn tiểu đệ thì lại vui vẻ hả hê, buổi học võ nghệ hôm nay rốt cuộc cũng kết thúc, tiểu thị vệ Nhị Ngu mặt nhăn đỏ bừng thở ra một hơi, không cần phải đối mặt với thập nhất tiểu hoàng tử lúc nào cũng muốn bôi nước miếng lên đuôi mình nữa thật sự rất là vui.

Sau này không bao giờ tới nữa!

Đám học trò còn chưa biết mình đã dọa vị sư phụ dạy thay này sợ đến mức không dám đến nữa, ai cũng vui vẻ tung tăng như chim sẻ, học xong, cũng có nghĩa là, bọn họ có thể vui chơi tùy thích rồi!

Chỉ có ngũ, lục, thất, ba quả trứng thối xui xẻo là người nhìn ta, ta nhìn người, bước chân lẻ mề đi về cung thất của từng người — bọn họ vẫn còn bị phạt, không viết xong không thể đi chơi.

Nghĩ đến lệnh cấm của phụ hoàng, cùng bản luận ngữ còn chưa chép xong, các vị hoàng tử chỉ biết thở dài, chữ nhiều như thế, đến khi nào mới có thể chép xong chứ?

Ba vị hoàng tử về mặt khổ sở cùng bát hoàng tử về mặt vui vẻ tạo thành đối lập rõ ràng, mà Tiểu Hạnh cùng nhóm cung nhân cũng đi theo thất hoàng tử hướng về cung Vị Ương, đi hết đoạn này, cũng có nghĩa nhiệm vụ hôm nay sẽ kết thúc.

Cung Vị Ương xa xa đã ở ngay trước mắt, cung nhân đón ứng cũng đã đến, sau khi Tiểu Hạnh chào tạm biệt vài tiểu đồng liêu, liền chạy như bay về cung xá, cười nắc nẻ.

Lúc ở trước mặt người khác còn cần đoan trang không thể cười to, nhưng ở cung xá của mình hiển nhiên sẽ thoải mái hơn. Tiểu Hạnh cảm lấy hà bao nhỏ của mình, đồ hai thời bạc bên trong ra ngắm một chút, một thời như viên đậu đỏ bình thường, mà thời còn lại là tiểu nguyên bảo xinh xắn, Tiểu Hạnh nhìn nhìn, nhưng nhìn không được nên cần thời bạc một cái, nhìn dấu răng nhỏ nhỏ của mình, tựa như con dấu trên bạc, lập tức lại nở nụ cười.

Đúng lúc này, tiếng đập cửa vang lên, Tiểu Hạnh nghi hoặc nhìn về phía cửa, “Ai vậy? Mời vào.”

Vốn tưởng rằng là những cung nữ khác hoặc là cung nữ cùng xá, không nghĩ tới tiến vào lại là người quen, nhìn đại cung nữ Đào Hoa có chút quen biết

trong cung thái hậu, Tiểu Hạng càng thêm nghi ngờ, “Đào Hoa tỷ tỷ?”

Đào Hoa thấy Tiểu Hạng đã về liền thở phào nhẹ nhõm, lau mồ hôi trên trán, không kịp để Tiểu Hạng rửa mặt thay y phục, liền vội vội vàng vàng nói, “Đi nhanh nào, lão tổ tông đang gọi cô đó.”

Lão tổ tông đang gọi cô đó...

Tổ tông đang gọi cô đó...

Tông đang gọi cô đó...

Đang gọi cô đó...

Gọi cô đó...

Cô đó...

Đó...

Đã qua hai ngày, Tiểu Hạng còn tưởng mình rút cuộc cũng không cần nghe những lời này nữa, không ngờ chưa đến hai ngày, đã lại lần nữa nghe được. Việc này khiến Tiểu Hạng không nhịn nổi mà trước mặt bỗng tối sầm, nàng mới làm có hai ngày, lương tháng này còn chưa tới tay nữa, không phải lại muốn đòi chức vụ chứ?

Năm trăm tiền đấy, nàng, nàng không bỏ được đâu!

Tiểu Hạng vẻ mặt suy sụp, bộ dạng đáng thương kia dù là ai cũng sẽ không đành lòng, đôi mắt ưu sầu nhìn Đào Hoa, “Đào Hoa tỷ tỷ, lão tổ tông gọi ta...”

Đào Hoa nhìn bộ dạng lo lắng của Tiểu Hạng cũng không dám đùa nàng, chỉ cười nói, “Yên tâm, không phải chuyện xấu.”

Có những lời này, lòng Tiểu Hạng cũng nhẹ đi một nửa, đi theo Đào Hoa, cho dù không phải chuyện tốt, nhưng cũng không quá tệ.

Đi được hai khắc, cung thái hậu đã trong tầm mắt, gần ngay trước mặt.

Lên tiếng chào tiểu thái giám thủ vệ có quen biết, nhìn hẩn ra dấu cẩn thận theo thường lệ, Tiểu Hạng cong cong khóe miệng, gật đầu nhẹ, sau đó liền bước vào nội điện.

Vào nội thất, Tiểu Hạng rút cuộc cũng biết vì sao thái hậu nương nương lại cho gọi nàng.

“Tiểu Hạng, mau tới xem bài giúp ta!”

Chỉ thấy trên nhuyển tháp lớn, mấy nữ nhân quý khí có diện mạo xinh đẹp tinh tế, phục sức hoa lệ đang ngồi ở trên, mà trước mặt mấy người này, đều là bạc vụn, có hình nguyên bảo, hình hoa mai, hình khóa bạc, hình đèn lồng, chỉ có trước mặt thái hậu nương nương là không có một mẫu bạc vụn nào.

Thái hậu nương nương đang chơi bài lá, còn đánh cùng mấy vị nương nương!

Đặc biệt là, xem ra còn đánh thua...

→_→ mấy vị nương nương cũng không biết nhường lão nhân gia một chút sao?

Tiểu Hạng hướng thái hậu nương nương cùng với mấy vị phi tử hành lễ, lúc này mới đi đến bên cạnh thái hậu nương nương.

Các nương nương có hơi kinh ngạc nhìn Tiểu Hạng, hiển nhiên chưa từng thấy qua tiểu cung nữ này. Hơn nữa, vừa rồi thái hậu rõ ràng còn nói sẽ tìm cao thủ đánh bài đến để đánh thắng các nàng mà — đây là cao thủ đánh bài trong truyền thuyết ư?

Các nàng ít kiến thức nhưng thái hậu nương nương cũng không nên lừa gạt các nàng nha! Đây rõ ràng chỉ là một tiểu nha đầu chưa đến sáu, bảy tuổi! Nàng biết bài là gì sao? Sờ qua chưa?

Tiểu Hạng đến bên cạnh, thái hậu nương nương lập tức hai mắt sáng ngời nhìn sang, lúc nhìn thấy thân hình vắn tròn vo của Tiểu Hạng, liền hải lòng cười cười, nếp nhăn trên mặt đều giãn ra, sau đó nói, “Chờ xong ván này, người chơi thay ta, yên tâm, thắng thì tính thưởng cho người, thua sẽ tính cho ta.”

Tiểu Hạng vội vàng nói không dám, thái hậu lại nói câu “Cứ như vậy đi.”, sau đó quay đầu tiếp tục nhìn bài trong tay mình.

Chỉ trong chốc lát, Tiểu Hạng cũng hiểu, vì sao thái hậu lại thua thảm hại như vậy, thật sự không thể trách mấy vị nương nương bởi thái hậu giải sầu được, chứng mau quên của thái hậu quả thực quá lợi hại.

Người khác đánh thẻ gì cũng không muốn, thẻ mình muốn lại tự mình đánh ra, thẻ trong tay bắt được là thẻ gì, đến cuối cùng còn lại thẻ gì, đây, đây là thẻ gì!

Đôi mắt với thái hậu như vậy, dù mấy vị phi tử muốn để thái hậu thắng, cũng không thắng nổi đâu.

Không phụ sự mong đợi của mọi người, sau khi lại thua tiếp, thái hậu liền nhấn tiểu cô nương tròn vo bên cạnh, để Tiểu Hạnh ngồi xuống, cười híp mắt nói, “Ngươi vào.”

Tiểu Hạnh do dự giữa ôm đùi thái hậu hay không đắc tội với mấy vị phi tử trong vòng một giây, liền quyết định, nhất định phải ôm đùi thái hậu nương nương.

Không chỉ vì nàng bây giờ là thay thái hậu đánh bài, sau lưng chính là cờ thái hậu dựng thẳng. Hơn nữa, sau lưng nàng ngoại trừ thái hậu ra, nàng còn là cung nữ của quý phi nương nương, dù thế nào cũng không thể mất uy phong.

Vì vậy mấy phi tử quần áo hoa lệ, cứ như vậy cùng một tiểu cung nữ tròn tròn ngồi trên tháp, chơi bài lá.

Bài lá Tiểu Hạnh cũng biết chơi, bài này không khác mặt chược là bao, chia làm vạn, sách và đồng, ba dạng màu sắc hoa văn, mỗi loại sẽ có từ một tới chín, mỗi loại có bốn con giống nhau, trên mặt còn vẽ hoa văn hoa cỏ, cách làm tinh tế, thoát nhìn vô cùng thích mắt.

Mở bài đã bắt ra, bài trong bàn tay nhỏ nhiều thịt của Tiểu Hạnh cũng từ từ phong phú hơn, các loại thẻ màu sắc và hoa văn được Tiểu Hạnh xếp theo thứ tự bày ra cùng một chỗ, thoát nhìn có một loại mỹ cảm rối loạn ám ảnh cường chế, mà đợi khi bắt bài xong còn thừa lại một nửa, các vị nương nương bắt đầu đánh bài.

Lấy tư cách là người kiếm được nhiều bạc nhất trong sòng, Ngô phi nương nương vẫn làm cái, chỉ thấy đôi mắt nhỏ giống y bát hoàng tử của nàng ấy khê neo lại, bài trong tay soàn soạt ném ra giữa, động tác sắc bén thành thạo, quả thực khiến Tiểu Hạnh thần phục không thôi.

“Cửu đồng!”

Yêu cửu* mặc dù tốt, nhưng không dễ ù, chỉ cần không cùng một loại, thì có thể đánh trước, Ngô phi nương nương hiển nhiên rất hiểu đạo lý này.

(*Yêu Cửu: Chỉ toàn quân 1 (yêu) và 9 (cửu))

Không có ai ăn, kế tiếp là Vân phi nương nương, vị này là mẫu phi của tứ hoàng tử, thoát nhìn điềm đạm như nước, khác xa với tứ hoàng tử tinh quái. Nàng ấy mở bài, sau đó nhìn trái nhìn phải, nhìn một lúc lâu, cũng không ném bài ra.

Tiểu Hạnh giương mắt nhìn Vân phi, nhìn chữ “Rốt cuộc là phá bát sách cửu sách, hay thất vạn cửu vạn đây, bát sách cửu sách đi... không, thất vạn cửu vạn đi, không, là bát sách cửu sách...” trên đầu nàng ấy liền lập tức hiểu rõ, được rồi, đây là chứng lựa chọn khó khăn ấy mà!

Tiểu Hạnh nhìn cũng muốn thống khổ thay nàng ấy, thật ra thì phá cái nào cũng được mà.

Cuối cùng, Vân phi nương nương nhắm mắt lại tùy tiện rút, lúc nhìn qua rồi ném ra “Cửu sách”, Tiểu Hạnh cũng theo đó mà thờ ra một hơi, thật không dễ dàng gì.

Sau đó còn lại một tiểu mỹ nhân mắt nâu tóc nâu, sống mũi cao thẳng, làn da trắng nõn như sữa cùng ngũ quan sắc nét, không chỗ nào là không biểu thị đây là người ngoại quốc, mà đây, chính là Nguyệt phi, mẫu phi của lục hoàng tử.

Cũng chính vì mẫu phi đến từ phiên bang, nên lục hoàng tử mới có nhiều món đồ chơi kỳ quái tinh xảo như thế, ví như con ếch nhỏ bị buộc phải đưa cho bát hoàng tử, đó chính là do sứ thần mang đến cho Nguyệt phi tử ba năm trước.

Làm một người phiên bang, mặc dù Nguyệt phi học câu thoại và văn tự Đại Tấn cũng đã lâu rồi, nhưng đối với bài lá mà nói vẫn còn là siêu cấp ma mới. Nhưng đánh bài không chỉ cần kỹ xảo, có đôi khi cũng phải xem vận khí, người mới vận khí thường tốt, thế nên, ngoại trừ Ngô phi đại sát bốn phương ra, thì bạc thời trước mặt Nguyệt phi cũng là nhiều nhất.

“Bát đồng!”

Tiểu Hạnh nghe Nguyệt phi nương nương nói xong, lại nhìn “Lục đồng” ở giữa một chút, liền không nhìn được mà yên lặng cúi đầu, tin đồn học văn của Nguyệt phi nương nương không giỏi quả nhiên không phải chỉ là lời đồn, thật muốn nói với nàng ấy chữ kia đọc là lục chứ không đọc là bát quá.

Mà sau Nguyệt phi, liền đến phiên Tiểu Hạnh. Bài của Tiểu Hạnh cũng không tệ lắm, theo lượt đánh ra “Nhị vạn”, khởi động xong một vòng, thái hậu cũng nhìn đến hứng trí bùng bùng.

Ngô phi nương nương đánh bài sắc bén nhất, cho tới bây giờ đều là người khác đánh cái gì nàng ấy sẽ đánh cái gì, cẩn thận vô cùng, lại ăn vào vô số, rất nhanh liền ngã bài.

Vân phi nương nương và thái hậu nương nương đều là người thua, rất do dự, thường thường sau khi ném bài liền hối hận, thường xuyên nhắm mắt rút bài, có khi còn rút sai... Tiểu Hạnh nhìn cũng thấy sốt ruột thay họ.

Nguyệt phi nương nương siêu cấp ma mới, nghĩ đánh gì liền đánh đó, thường thường chẳng phân biệt được lục bát, khi thì đánh sai, nhưng vận khí tốt, mấy vòng sau cũng ngã bài.

Mà Tiểu Hạng, Tiểu Hạng muốn nói nàng ù rồi!

Kể từ sau khi đánh bài lá, Tiểu Hạng cuối cùng cũng hiểu ý nghĩa của việc nàng xuyên không, ông trời cho nàng xuyên không, chính là để nàng làm thần bài nha!

Nhìn khung chữ trên đầu mọi người, Ngô phi nương nương tam vạn lục vạn, Nguyệt phi nương nương tam đồng, Vân phi nương nương có một bài nhị vạn, Tiểu Hạng biết hết tất cả, các nàng ấy có bài gì muốn bài gì, còn cái gì có thể làm khó Tiểu Hạng nữa?

Vì vậy, lần đầu ra sân, Tiểu Hạng liền thu được toàn thắng, cứ một người lại thắng được một thỏi bạc, thái hậu nương nương cũng đặc biệt cao hứng, mà Ngô phi, Vân phi cùng Nguyệt phi chỉ chặc một tiếng, nhìn Tiểu Hạng.

Còn nhỏ tuổi đã không tầm thường như thế, tương lai nhất định sẽ thành người tài đó!

Tiểu Hạng bày tỏ: Tạ ơn các nương nương đã khen ngợi!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Cung Đây Hơi Lạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Edit : kunxjh

Có chuyện gì có thể làm người ta vui vẻ hơn kiếm lời được ba thỏi bạc?

Đó chính là kiếm được nhiều thỏi bạc hơn nữa!

Trong nội thất ấm áp, lúc này bầu không khí đã bị hun đến hừng hực. Mấy vị nương nương cũng bất chấp hình tượng duyên dáng sang trọng của mình, nguyên một đám đều vuốt tay xấn áo, mắt sáng ngời, mặt đỏ ửng, còn thiếu gào thét nữa thôi.

“Cửu sách!” Ngô phi nương nương nhanh chóng đánh bài ra, nàng ấy đối với lá bài này rất có lòng tin, bởi vì nàng ấy vừa mới đánh qua một lần, không có ai ăn, Tiểu Hạng cũng không ăn, giờ lại đánh giống lần trước, cực kỳ an toàn.

Nhưng lần này nàng ấy lại tính sai rồi, chỉ thấy bàn tay thịt nhỏ đáng yêu của Tiểu Hạng nhanh chóng xếp bài thành hàng, một tiếng thanh thúy “Ù!” Từ đây vừa ra miệng, liền trực tiếp khiến Ngô phi nương nương tròng mắt, đọi đã, việc này không khoa học mà!

“Rõ ràng vừa rồi đánh ra ngươi không ăn!” Ngô phi nương nương tức giận nói.

Mà Tiểu Hạng chỉ lộ ra một cái răng trắng, “Sau bắt được ạ.”

Ngô phi nương nương tung hoành ở các sông bạc lớn trong nội viện hoàng cung chưa bao giờ thất thủ qua, lần này lại mã thất tiền đề*, liền buồn bực không thôi, nhìn bài trong tay đến mức nghiêng răng nghiêng lợi, mà lần này Tiểu Hạng ù lại được làm nhà cái lần nữa.

(*mã thất tiền đề: ngựa mất móng trước – ý nói vô tình phạm phải sai lầm)

“Thất đồng!” Đây là Nguyệt phi nương nương, người luôn đầu đá lung tung lúc nào cũng tặng bạc cho người khác bây giờ cũng rất cẩn thận, Nguyệt phi lần này nhìn rất chuẩn, Tiểu Hạng đã ăn thất đồng một lần rồi, vậy sẽ không ù thất đồng một lần nữa đâu.

Nhưng thực tế chứng minh Nguyệt phi thật sự quá ngây thơ rồi, chỉ thấy mắt hạng của tiểu nha đầu tròn trịa kia cong lên, lần nữa hô một tiếng, “Ù!”

Nhìn mặt bài, không ngờ lại ù ăn thất đồng ù bài, Nguyệt phi nhìn bài mình, lại nhìn Tiểu Hạng, chỉ cảm thấy khóc không ra nước mắt, tiểu nha đầu này tại sao lại ù nữa, nàng ấy đã thua hơn hai mươi lượng bạc rồi, thua nữa sẽ thua sạch!

Nguyệt phi lưu luyến đầy ba thỏi trong số năm thỏi còn sót lại của mình ra, cẩn thận đếm qua vài lần, sau khi chắc chắn là ba thỏi, lúc này mới thở dài giao tiền, mà sau khi Tiểu Hạng mặt mày hớn hờ thu bạc, lại được làm cái!

Ai bảo Tiểu Hạng lại thắng chứ?

“Tứ vạn!” Đây là Vân phi nương nương, vị này cho tới bây giờ là thua thảm nhất, vốn còn có vị thái hậu cho nàng ấy kế cuối, bây giờ thái hậu đã đổi thành Tiểu Hạng, bạc của Vân phi nương nương một đường phi nước đại một đi không trở lại, bây giờ đã phải mượn bạc đánh bài, nhưng bất kể là mượn bao nhiêu, Vân phi nương nương đều có bản lĩnh trong một khắc liền thua hết sạch, khiến Tiểu Hạng thắng của nàng ấy cũng thấy ngại.

Dựa trên tinh thần chủ nghĩa nhân đạo không nhỏ lỏng dề trên đầu dề, Tiểu Hạng nhỏ giọng nhắc nhở, “Nương nương chắc chắn chứ ạ?”

Tiểu Hạng vừa nói ra miệng, Vân phi lập tức lại do dự, do dự đến, do dự đi, Vân phi nương nương quyết định đổi bài, “Thất vạn đi.”

Tiểu Hạng nhin không được mà giật giật khoe miệng, mắt nhìn về mặt ủ rũ của Vân phi nương nương, khuôn mặt xinh đẹp kia mang theo vẻ u sầu khiến tim Tiểu Hạng cũng run theo, “Không đổi ạ?”

“Không đổi.”

Tiểu Hạng thở dài, bắt đầu dĩ buông tay, “Ừ!”

Tứ vạn hay thất vạn nàng đều ù hết, vốn muốn cho Vân phi nương nương đổi bài, không ngờ đổi đi đổi lại vẫn ù, thực sự không phải Tiểu Hạng muốn thắng bạc của Vân phi nương nương, chẳng qua vị này quá xui xẻo đi.

Sau đó Tiểu Hạng lại một đường đại sát bốn phương, dứt khoát giết mấy vị nương nương đến quân lính tan rã, bạc chảy thành sông.

“Nhất vạn!”

Tay thịt nhỏ liền vuốt, “Ừ!”

“Tứ sách!”

Đặt bài xuống, “Ừ!”

“Tự mặc!”

“Ừ!”

“Thập tam yêu! Đồ gấp ba!”

“Ừ!”

“Cùng màu!”

“Ừ!”

“Ừ ù ù ù ù ù ù!”

Dưới sự giúp đỡ của bàn tay vàng, chỉ nửa canh giờ ngắn ngủi, gia sản rỗng tuếch trước mặt Tiểu Hạng giờ bạc đã chất thành một đống cao, trước mặt ngân quang sáng chói, khiến kẻ tham tiền Tiểu Hạng cười đến híp mắt.

Nhiều bạc thế này, thật sự rất vui, rất vui, rất vui nha!

Mà sắc mặt của mấy vị nương nương lúc này cũng đã tiêu tụy, bị bàn tay vàng của Tiểu Hạng giết đến quân lính tan rã, nghe tiếng hô “Ừ” của Tiểu Hạng liền run rẩy, nhanh chóng trở thành bóng ma trong lòng, đây quả thực là bài lá ác mộng!

Tại sao có thể như vậy chứ?

Tại sao lại thế?

Còn có tinh thần chủ nghĩa nhân đạo, hữu ái hài hòa, có qua có lại hay không đây? Tiểu nha đầu này quả thực dũng mãnh, chỉ có vào chứ không có ra, khiến các nàng có thể nào không vì thua bạc mà đau thương chứ!

So với thần sắc buồn rầu của mấy vị nương nương, thái hậu nương nương lại mang vẻ mặt vui vui vẻ vẻ, nên biết là, cho dù thái hậu nương nương là người có nhiều bạc nhất trong hậu cung, nhưng mỗi lần đánh bài lá đều thua thua thua cũng không vui đâu.

Lúc này chưa nói đến tất cả bạc thua đều tìm được về, còn kiếm lại được nhiều thế này, thái hậu nương nương cười đến híp mắt, ồ, lần này nhớ không sai, Tiểu Hạng quả nhiên là cao thủ đánh bài lá rồi!

Về sau còn phải tìm Tiểu Hạng!

Tiểu Hạng cũng không biết ý định của thái hậu nương nương, vẫn đang vì mình thắng tiền mà cao hứng. Kết cục của ván này khiến Vân phi nương nương và Nguyệt phi nương nương rầu rĩ vì nợ nần, thậm chí đến Ngô phi nương nương cũng bị thua sạch, mà nhìn khuôn mặt vui vẻ đầy nụ cười của thái hậu, ba phi tử đáng thương đều là về mặt ai oán.

Một tháng lương, vừa tới tay còn chưa kịp nóng đã ào ào đi mất, có thể không khiến các nàng ai oán sao?

Nhưng thái hậu lại cao hứng như vậy... ba vị phi tử cô nhìn ta, ta nhìn cô, đành phải thở dài chịu thiệt.

Trước kia cũng thái hậu nương nương được không ít, tuy rằng lúc này thua, nhưng có thể làm cho thái hậu cao hứng cũng đáng.

Chỉ có điều thái hậu thật sự không nghĩ sẽ kiếm bạc từ tiểu bối, nhìn mấy thân sắc ai oán này, bà bật cười, chỉ chỉ cái trán đầy thịt của Ngô phi, “Được rồi, ai gia còn chưa đến mức phải lấy tiền từ mấy tiểu bối các ngươi, bởi bà già này giải sầu còn phải mất tiền thì không đáng, bạc của ai thì người đó lấy về đi, số còn dư đều thưởng cho Tiểu Hạnh.”

Ngô phi hai mắt tỏa sáng, nhưng vẫn còn hơi thẹn thùng, thái hậu vuốt vuốt tay áo, “Lời ta nói ra rồi sẽ không thu về, nhanh lấy đi.”

Mấy vị phi tử mang về mặt bần thần cảm lại bạc của mình, hai má đều hơi ửng đỏ, thái hậu nhéo nhéo mặt béo của Tiểu Hạnh, xúc cảm trên tay hết sức thỏa mãn, “Ừ, còn dư lại đều thưởng cho ngươi.”

Tiểu Hạnh lớn như vậy vẫn chưa từng thấy qua nhiều bạc như thế, rõ ràng hai canh giờ trước, nàng vì một thỏi bạc mà vui vẻ không thôi, bây giờ, nàng có được không chỉ một thỏi, mà là gấp mấy chục thỏi.

Tiểu Hạnh cảm giác mình được hạnh phúc to lớn bao trùm.

Nàng hơi sững sờ lại hỏi, “Cho tôi?”

Thái hậu cũng hết sức kiên nhẫn, chỉ cười ảm áp sờ sờ hai búi tóc trên đầu nàng, “Cho ngươi.”

Giờ khắc này, Tiểu Hạnh đột nhiên sinh lòng cảm kích với lão nhân gia trước mặt, bà ấy miễn cho mình khỏi phải chịu khổ vì học quy củ cung nữ mới, đem nàng từ trong góc kéo tới cung Từ Ninh, cho nàng nhiều lương bổng, lại tìm chỗ tốt cho nàng.

Mặc dù bà ấy lúc nào cũng mau quên, lại cho nàng đòi rất nhiều chức vụ, nhưng Tiểu Hạnh chợt có loại cảm giác, có lẽ lão nhân gia này yêu thích nàng.

Loại cảm giác này tới bất thình lình, Tiểu Hạnh cũng biết là vọng tưởng, nhưng lại lẫn lộn trong lòng nàng, đuổi không đi.

Một ngày hạnh phúc cuối cùng cũng qua, chỉ là buổi tối lúc ngủ Tiểu Hạnh thỉnh thoảng bật dậy, sau đó sờ hà bao lòi lên của mình, sau khi biết hết thấy đều không phải nằm mơ mới thở phào nhẹ nhõm, tiếp tục thiếp đi.

Ngày hôm sau, lại là một ngày đầy sức sống!

Theo thường lệ, nàng theo thất hoàng tử đến thủ vệ thư phòng, nghe thái phó chi, hồ, giả, dã*, nhìn nhóm tiểu hoàng tử lên chơi đùa, nhìn bát hoàng tử ngủ sau sách, nhìn thất hoàng tử như đi vào cõi thần tiên nghĩ đến điểm tâm, nhìn lục hoàng tử đau lòng vì con ếch đã mất, nhìn ngũ hoàng tử cầu kinh vì mình chưa được mười tuổi nên không thể đến Quốc tử giám.

(*chi, hồ, giả, dã : trợ từ dùng trong văn ngôn, để diễn tả bài văn hoặc lời nói không rõ ràng.)

Khi Tiểu Hạnh cho là mình sẽ có một ngày trôi qua thật bình thường, lại đột nhiên nhận được tin, nói rằng quý phi nương nương tìm.

Tiểu Hạnh hết sức kinh ngạc, nhưng quý phi nương nương là boss lớn của nàng, đương nhiên có lệnh thì phải theo, cho nên, sau khi giao ca cho tiểu cung nữ khác, Tiểu Hạnh liền đi theo cung nữ truyền tin.

Dọc đường đi, Tiểu Hạnh cũng thử thăm dò tiểu cung nữ kia xem quý phi nương nương tìm mình vì chuyện gì, đáng tiếc tiểu cung nữ kia cũng không biết, khiến Tiểu Hạnh cảm thấy càng mù mịt.

Rốt cuộc quý phi nương nương tìm mình là vì chuyện gì chứ?

Cho tới khi đến nội điện cung Vị Ương, thấy quý phi nương nương, Ngô phi nương nương, Nguyệt phi nương nương, trong lòng Tiểu Hạnh mới loáng thoáng có chút dự cảm.

“Đến đây, Tiểu Hạnh, giúp ta đánh vài ván đi!”

Quý phi nương nương cười, nhẹ nhàng nói, còn Tiểu Hạnh thì nhìn không được mà trước mặt bỗng tối sầm, chẳng lẽ uy danh tay cờ bạc của mình đã truyền xa rồi sao?

Sau khi đánh thay thái hậu nương nương lại đánh thay cho quý phi nương nương, chẳng lẽ chức nghiệp sau này của mình là đánh bài lá?

Có lẽ còn có thể xuất hiện đệ nhất nữ thần bài hoàng cung nữa?

Nghĩ tới đây, khuôn mặt Tiểu Hạnh đầy vẻ khóc không ra nước mắt, nàng có thể nói không muốn được không vậy!

Chương 14

Edit : kunxjh

Mà đáp án đương nhiên là không được rồi!

Cho nên Tiểu Hạnh chỉ có thể nhìn mấy phi tần đang hùng hực khí thế ngồi trên tháp, và quý phi nương nương chuẩn bị đại sát bốn phương, khóc không ra nước mắt.

Mà lúc này, khóc không ra nước mắt tuyệt đối không chỉ có một mình Tiểu Hạnh, Nguyệt phi nương nương, Vân phi nương nương và Ngô phi nương nương cô nhìn ta, ta nhìn cô, lại cùng nhìn Tiểu Hạnh, vẻ mặt càng bi thương khó tả, suýt nữa phun ra một ngụm máu.

Tiểu nha đầu này không phải ở cung thái hậu ư? Vì sao lại đột nhiên xuất hiện ở đây? Hơn nữa, còn có vẻ quen thuộc với quý phi!

Lạc quý phi, địa vị chúng tôi thấp hơn cô nhưng không nên gạt chúng tôi thế nhé!

Mà lúc này, quý phi cũng mang vẻ mặt cực kỳ đặc ý, ánh mắt nhìn Tiểu Hạnh càng yêu thích, còn may chưa ôm Tiểu Hạnh vào lòng nhéo gò má chọc lúm đồng tiền, khiến lòng tơ Tiểu Hạnh dặng thẳng.

Lúc này quý phi cũng thực sự đặc ý, ai bảo tin tức của nàng ấy nhanh nhạy, ai bảo vận khí của nàng ấy tốt, ai bảo nàng ấy có Tiểu Hạnh, không chỉ có khuôn mặt bánh bao và lúm đồng tiền mà nàng ấy thích nhất, lại còn biết đánh bài lá nữa chứ?

Quý phi nghĩ tới đây liền vô cùng đặc ý, nhìn khuôn mặt thất sắc của mấy nàng Ngô phi, Nguyệt phi, liền càng cao hứng hơn.

Đây chính là triệt để trút được oán giận đó nha!

Nhớ năm đó, đại tiểu thư của phủ tướng quân là quý phi nương nương đây thuần khiết cỡ nào chứ, một lòng hướng võ kiến công lập nghiệp, chí tiết lớn lên quá đẹp, có nữ giả nam trang thế nào cũng không giả ra một hán tử thô thiển, chỉ có thể bắt đắc dĩ vứt bỏ lý tưởng chinh chiến sa trường. Sau này không muốn lập gia đình lại không muốn khiến phủ tướng quân vì mình mà bị người khác chỉ trích, nghe nói hoàng cung hết sức thanh nhàn, ăn uống cũng tốt, phi tử trong cung một năm cũng chỉ được gặp hoàng đế vài lần, cho nên liền hứng trí bưng bưng tiền cung.

Nhưng ai có thể ngờ rằng, hoàng cung lại là một nơi ăn tươi nuốt sống như thế chứ?

Quả thực chính là một cái thùng nhuộm lớn!

Thanh nhàn thì thanh nhàn, thịt thì cũng ăn rồi, lén luyện võ thì làm mưa làm gió, thậm chí còn béo lên nữa, nhưng, nhưng lại không ngờ lòng người hiểm ác, đám người Ngô phi quả thực rất đáng ghét!

Chính vì bị các nàng ấy căm dỗ, mà quý phi nương nương thuần khiết học được cách đánh bài lá. Từ nhỏ ngoại trừ múa thương, cầm gậy, bắn tên ra cũng không có sở thích gì, quý phi nương nương làm gì được chơi trò chơi thú vị cỡ đó chứ, chơi một lần liền mê muội luôn, vài ngày không chơi là thấy tay ngứa ngáy, nên cùng đám Vân phi tụ thành một nhóm cố định, không có việc gì sẽ cùng nhau đánh bài, ngay cả hoàng đế cũng bị xếp ra sau luôn.

Chi tiết, tuy rằng đây lòng quý phi nương nương muốn đại sát bốn phương, nhưng thực tế thường hay trái ngược với kỳ vọng. Quý phi nương nương trong hậu cung là dưới một người trên vạn người, hoành hành ngang ngược không người dám chọc, nhưng trong sông bài, lúc nào cũng bị Ngô phi, Nguyệt phi giết đến quân lính tan rã, không lưu lại mảnh giáp.

Mặc dù cũng có lúc thắng, nhưng đại đa số đều là thua nhiều thắng ít. Thời gian trôi qua, tuy rằng quý phi nương nương không thừa nhận, nhưng mọi người cũng biết, quý phi nương nương chính là bàn tay đen trong truyền thuyết!

Bất kể là bài đẹp hay bài xấu, kỹ xảo ra sao, thế nào cũng không thắng được bàn tay đen này!

Nếu Tiểu Hạnh ở đây, chắc chắn sẽ dùng một tính từ, đó chính là may mắn E*.

(*may mắn E: tức là thể hiện sự bất hạnh, không may mắn. Nó xuất phát từ nguyên tác của cuộc chiến chén thánh Fate/ Stay night. Là 1 trò chơi, trong đó dùng S A B C D E để thể hiện thuộc tính của từng nhân vật(bao gồm cả mức độ may mắn), càng xếp sau thì sự may mắn càng ít = bất hạnh, chết rất thảm thương.)

Bàn tay đen nương nương không cam lòng, nhưng không cam lòng cũng không làm được gì, vẫn thua thế nào thì thua thế đấy, thường thường lúc vào cửa thì hà bao đầy bạc, lúc ra cửa lại sạch bách, bi thương trong lòng quý phi nương nương quả thực đã chảy thành sông.

Thế nhưng lương tháng tới tay lại nhịn không được liền tìm đến tặc xấu.

Hiện tại, lại đến ngày phát bổng lộc, lần này quý phi nương nương đặc biệt dặn dò ma ma của mình, bạc vừa tới tay liền giấu vào chỗ nàng ấy nhìn không

thấy đi, để phòng trường hợp lúc nàng ấy cùng Ngô phi chơi bài lại thua sạch, không ngờ, nàng ấy mới chỉ nhin một ngày, đám người Ngô phi liền bị thái hậu nương nương thu thập.

Thời khắc quý phi nương nương nghe được tin tức về đồng bọn, quả thực cực kỳ kinh ngạc. Nàng ấy cũng từng chơi bài với thái hậu nương nương, trên thực tế, thắng lợi ít ỏi nàng ấy có trên cơ bản đều là lúc cùng chơi với thái hậu, đối với trình độ của thái hậu cũng nắm được khá khá. Lúc này nghe được đám người Ngô phi bị thái hậu tiêu diệt, quả thực giống như mò trắng dưới nước, không thể tin được.

Việc này không khoa học!

Mà khi cẩn thận nghe ngóng tin tức, lúc nghe nói thái hậu gọi một cung nữ tên Tiểu Hạnh thay mình chơi, quý phi nương nương liền thấy kinh ngạc hơn.

Tiểu Hạnh?

Là Tiểu Hạnh!

Quý phi nương nương nghe được tin này quả thực kích động đến mức mất ngủ một đêm, sáng sớm hôm sau liền bị kích động mà đi gọi Ngô phi, Nguyệt phi, Vân phi để đánh bài, lại đúng lúc, mấy phi tử hôm qua bị thương cả thể xác lẫn tinh thần lúc này cũng muốn tìm tiểu đồng bọn bình thường cùng nhau đánh bài, để chứng minh bản thân không kém cỏi như vậy, song phương ăn nhip với nhau, vì vậy cùng gặp nhau ở cung quý phi, thậm chí còn cùng nhau ăn sáng.

Chỉ tiếc, hiển nhiên không phải ai cũng được như quý phi, là một nữ nhân, còn là nữ nhân xinh đẹp, mấy vị phi tử không thiên sinh lệ chất* được như quý phi, chỉ có thể chăm sóc hàng ngày, cho nên đối với việc buổi sáng quý phi đã ăn thịt tự nhiên cũng không thể ăn bữa, vì vậy chỉ có thể thay thịt bằng trái cây, vô cùng ao ước được ăn một miếng đây thịt mà không sợ nóng như quý phi vậy.

(*thiên sinh lệ chất: miêu tả nữ tử trời sinh mỹ lệ, tư chất thông minh.)

Sống động biết bao nha!

Sau khi hưởng thụ mỹ thực xong, lại cùng tản bộ hoa viên, sau đó bốn nữ nhân cuối cùng cũng gặp nhau trên tháp, định chuẩn bị mục tiêu khiển hàng tháng.

Thế nhưng ngay lúc mấy vị phi tử muốn bắt đầu chơi, quý phi nương nương lại đột nhiên kinh sợ.

“Ta muốn tìm người giúp ta đánh mấy ván, được không?”

Ngô phi có hơi kinh ngạc, chỉ có điều vận may của quý phi quá kém, trước kia cũng từng tìm người hỗ trợ rồi, chỉ tiếc người khác đánh giúp, quý phi lại không yên tâm mà đứng sau chỉ huy, cuối cùng vội vội vàng vàng lại tự mình ra trận, thế cho nên, mỗi lần đều không bệnh mà chết, do đó cũng lâu rồi không thấy quý phi tìm người.

Sao lần này lại đột nhiên tìm người giúp?

Mấy vị phi tử có hơi cảnh giác, sau khi bị thái hậu nương nương lừa gạt ngày hôm qua, lúc này mấy vị phi tử đối với việc tìm người trợ giúp hết sức nhạy cảm, chẳng qua nghĩ đến Tiểu Hạnh đang ở cung thái hậu, mà muốn tìm được một cao thủ như Tiểu Hạnh trong hoàng cung quả thực là việc không thể nào, cho nên mấy vị nương nương liền buông lỏng cảnh giác xuống, gạt đầu.

Không sao hết, thế nào quý phi chớ đứng sau chỉ huy.

Nhưng không ngờ, thời điểm các nàng đang yên lòng, lại gặp được Tiểu Hạnh!

Đây quả thực là hãm hại nương nương mà!

Ngay cả Ngô phi lúc này thấy Tiểu Hạnh cũng đã hơi sợ hãi, nếu Tiểu Hạnh lại “Ừ” một chữ thì người sẽ run lên, có thể thấy được Tiểu Hạnh đã tạo bóng ma lớn thế nào trong lòng ba vị này.

Nhưng giờ đây, các nàng ấy lại có thể gặp được nàng? !

Nghĩ đến trợ thủ mà quý phi nương nương vừa nói, mà lúc này cung nữ được dẫn đến lại là Tiểu Hạnh, ba vị nương nương liền nhin không được mà trước mặt bỗng tối sầm, tim cũng run run.

Không thể nào?

Sao có thể!

Chỉ thấy quý phi nương nương hết sức đắc ý nói, “Ừ, đây chính là trợ thủ của ta — Tiểu Hạnh!”

Dự cảm xấu biến thành thực tế, ba vị nương nương quả thực muốn khóc, nhưng các nàng vẫn kiên cường chịu đựng, chỉ là bàn tay nắm hà bao của mình cũng chặt hơn vài phần, dường như không siết chặt thì bạc sẽ chạy mất.

Nhưng chuyện đã đáp ứng, không được đòi ý, mấy nương nương dù sao cũng là nhân vật nhất ngôn cửu đỉnh trong hậu cung, mặc dù lúc này thấy Tiểu Hạng thì nội tâm vô cùng bi thương, nhưng vẫn mang vẻ mặt như ra chiến trường.

Đến đây đi!

Tuy rằng Tiểu Hạng có kỹ xảo chơi bài mà vận khí cũng tốt, nhưng phía sau nàng còn có quý phi nhé, nghĩ đến chiến tích bàn tay đen của quý phi, ba vị phi tử cũng thầm tăng khí thế trong lòng, thuận tiện cầu nguyện, “Quý phi nhất định phải đem vận khí truyền lại cho Tiểu Hạng nhé!”

“Bàn tay đen, bàn tay đen, bàn tay đen, bàn tay đen...”

“Nhờ cả vào quý phi, nhờ cả vào quý phi, nhờ cả vào quý phi...”

Tiểu Hạng nhìn chữ trên đầu ba nương nương, có hơi mơ hồ một chút. Tuy rằng không hiểu điểm mấu chốt bên trong, nhưng hiển nhiên có liên quan đến vận khí của quý phi nương nương.

Ngay lúc Tiểu Hạng mờ mịt không biết vì sao, ván bài cuối cùng cũng bắt đầu.

Chỉ có điều, ba vị nương nương cầu nguyện hiển nhiên không có tác dụng, Tiểu Hạng vẫn thần căn giết thần, phạt ngăn giết phạt, lúc này quả thực là đại sát bốn phương.

Quý phi nương nương nhìn bạc càng ngày càng nhiều, cười đến không khép miệng được, đánh bài nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên thắng sáng khoái thế đấy, quả thực là có Tiểu Hạng trong tay, ta sẽ có thiên hạ!

Lúc này quý phi nương nương quả thực thái hậu nương nương muốn chết, quả nhiên, có nghĩa khí của chiến hữu thường xuyên cùng thua tiền, thắng cũng không quên chia nàng ấy một nửa!

Chẳng qua, vẫn giống như suy nghĩ của mấy vị nương nương trước đó, quý phi nương nương ban đầu còn xem rất nhiệt tình, nhưng nhìn một lúc lại nhịn không được. Tuy rằng Tiểu Hạng thay nàng ấy đánh thắng tiền cũng hết sức sáng khoái, nhưng tiền do mình tự ra tay đánh thắng vẫn sáng khoái hơn chứ?

Ngón tay của nàng ấy bắt đầu chà chà xát xát, chà đến chà đi, cuối cùng vẫn nhịn không được.

Nàng ấy ho nhẹ hai tiếng, “Ta cũng chơi, Tiểu Hạng nhìn thay ta.”

Lúc này Tiểu Hạng cũng đã hơi mệt, đánh bài lá với mấy vị nương nương thật ra cũng phải suy tính cân nhắc rất nhiều, lúc này quý phi nương nương muốn kết thúc ván, Tiểu Hạng câu còn không được, lập tức nhường vị trí.

Mà sau khi quý phi ra sân, một màn ba vị nương nương mong đợi cuối cùng cũng xuất hiện.

Nhất tứ thất... nhị ngũ bát... tam lục cửu... ai cũng không bền chắc, Tiểu Hạng trừng trừng mắt nhìn quý phi lấy bài, suýt nữa còn cho là mình hoa mắt.

Rốt cuộc là vận khí thế nào mới có thể bắt được bài lẻ và đen như vậy chứ!

Mà quý phi cũng rất chột dạ, nàng ấy nhìn bài mình bắt, lại suy nghĩ về bài Tiểu Hạng vừa bắt mới nãy, nước mắt bi thương liền kìm không được mà chảy xuống, vì sao cùng một vị trí, bài bắt được lại không giống nhau chứ?

Quả thực không cam lòng!

Tình hình sau đó cũng không tốt hơn mấy, tất cả bài bắt được đều vô dụng, khiến Tiểu Hạng quả thực không thể chỉ điểm, chỉ có thể nhìn quý phi nương nương bắt được gì thì đánh cái đó, cuối cùng Ngô phi nương nương cũng thắng bài.

Ván thứ hai gần như cùng kết cục với ván đầu tiên, quý phi nương nương lại bắt được một tay bài đen, sau đó là lần thứ ba, lần thứ tư...

Tiểu Hạng nhìn thần sắc ngày càng bi thống của quý phi nương nương, lại cẩn thận nhìn chữ trên đầu mấy nương nương khác, lúc này cuối cùng cũng bùng tình ngộ ra.

Thì ra, bình thường quý phi nương nương đánh bài chính là cái dạng này sao?

Cái gì là bàn tay đen? Đây chính là bàn tay đen đấy!

Nghĩ tới thái hậu ở cung Từ Ninh, lại nhìn quý phi nương nương cố chấp mang vẻ mặt chết cũng không từ bỏ, Tiểu Hạng liền trầm mặc.

Thật ra, thái hậu và quý phi mới là một nước...

Chương 15

Edit : kunxjh

Quý phi nương nương vô cùng giận dữ, trời xanh bất công ghê!

Nàng ấy là một người võ nghệ cao cường, sao có thể đánh bài là thua chứ?

Mà mấy vị nương nương khác thì lại vui vẻ ra mặt, nguyên một đám đều thầm thở phào nhẹ nhõm.

Đây mới là mùi vị quen thuộc, cách điều chế quen thuộc, quý phi nương nương thuần khiết đương nhiên không thể mang theo bất kỳ phần mềm hack gì, đột nhiên từ bị ngược biến thành ngược người, rốt cuộc cũng không cần một giây đã thành kém cỏi, màn thua thống khoái, mấy vị nương nương suýt nữa lệ nóng doanh tròng.

Quý phi nương nương càng thua càng không cam lòng, vẻ mặt nhìn bài lá trong tay như có mối thù sâu nặng, đôi mắt trông mong nhìn Tiểu Hạnh bên cạnh, nhưng Tiểu Hạnh còn có thể làm gì đây?

Lực bất tòng tâm thôi.

Vì vậy quý phi nương nương đáng thương dù cho có hào quang may mắn của Tiểu Hạnh bao phủ, cũng không thể thoát khỏi vận mệnh bàn tay đen, cuối cùng cũng miễn cưỡng đánh ngang tay với các nàng Ngô phi nương nương, Nguyệt phi nương nương, lấy hoà kết thúc.

Ngô phi nương nương, Nguyệt phi nương nương, Vân phi nương nương đều mang vẻ mặt vui mừng, may mà hào quang bàn tay đen của quý phi nương nương vẫn sáng chói như cũ, nếu không chẳng phải lại thua tiếp sao?

Vì vậy, sau khi vớt lại tiền vốn liền nhanh chóng kiểm có chuồn êm.

Ngô phi nương nương: “A, quý phi nương nương, ta mới nhớ ra, hôm nay tổng quản cửa hàng muốn đến báo sổ sách, ta lại quên mất, chắc bọn họ đã chờ lâu rồi, ta về trước gặp họ đây, rảnh lại chơi nhé!”

Gạt người! Hàng tháng tổng quản đều đến báo sổ sách vào đầu tháng, bây giờ là giữa tháng!

Nguyệt phi nương nương: “Ai da, nói mới nhớ, tháng năm tới, cha ta sẽ phái người đến, ta cũng phải về thương lượng với hấn xem muốn cha mang đến cho ta thứ gì, cách làm điểm tâm mới, đồ chơi cho tiểu lục, kiểu sa mỏng mới... Còn có cái gì nhỉ? Ta phải về liệt kê ra mới được.”

Bây giờ mới tháng ba! Tháng ba! Cách tháng năm còn rất xa đấy, hơn nữa không phải sứ giả đều đến vào tháng sáu, ba năm một lần sao? Gấp gấp thế?

Vân phi nương nương: “...” Nên tìm lý do gì mới tốt đây? Buổi trưa ăn gì hay là việc học của tiểu tứ nhi? Rối rắm quá, nên chọn cái nào đây?

→_→ nhìn bộ dạng rối rắm của cô chính là đang kiểm có...

Chỉ có điều hai người kia đã nhanh chóng trốn mất dạng, chỉ còn lại quý phi và Vân phi, quý phi cũng không ngăn cản, vì vậy Vân phi rốt cuộc cũng không cần rối rắm, đành phải mỉm cười rồi khỏi cung Vị Ương.

Quý phi nương nương hết sức buồn bực, không vui.

Tiểu Hạnh chớp chớp mắt to, tất cả bên trong đều là mong đợi.

Ba vị nương nương đều đi rồi, không thể đánh bài nữa, nàng cũng có thể đi được rồi chứ, tuy rằng bây giờ phải đi làm thủ vệ, nhưng nàng vẫn cảm thấy ở bên cạnh thất hoàng tử dường như an toàn hơn, bên cạnh quý phi lúc nào cũng thấy không an toàn.

Tiểu Hạnh thì nghĩ như thế, nhưng quý phi nương nương lại không chịu tha người.

Quý phi nương nương nghĩ, rút kinh nghiệm xương máu, đánh bài là không tốt chắc chắn không phải do vận khí của nàng ấy — — nàng ấy tuyệt đối không thừa nhận mình là bàn tay đen — — chắc chắn là do kỹ năng rồi.

Đúng lúc nơi đây lại có cao thủ đánh bài Tiểu Hạnh, lúc này không thỉnh giáo, còn đợi đến khi nào?

Vì vậy Tiểu Hạnh đang cầu nguyện, thì nhìn thấy quý phi nương nương cầm bài lá, hai mắt long lanh có thần nhìn nàng, ánh mắt kia khiến đáy lòng Tiểu Hạnh đột nhiên có loại dự cảm xấu.

“Tiểu Hạnh này.” Quý phi nương nương hí mắt cười hiền lành.

Tiểu Hạng nhìn nụ cười giống y bà ngoại sỏi thì run run một tý, “Quý phi nương nương?”

“Ta thấy bài lá của ngươi còn có thể tiến bộ thêm, không bằng chúng ta cùng lãnh giáo một chút, cùng nhau tiến bộ?”

Cùng lãnh giáo, cùng nhau tiến bộ?

Tiểu Hạng tròn tròn cặp mắt.

Nhìn bộ dạng có chút u mê của tiểu cung nữ, quý phi nương nương cảm thấy có lẽ mình nói quá uyển chuyển, Tiểu Hạng nghe không hiểu, vì vậy lại nói đơn giản, “Chính là nhiều người cùng chơi chung, học tập tuyệt kỹ, lúc lại chơi cùng với các nàng Ngô phi sẽ lợi hại hơn, ngươi nói có đúng không?”

Lần này Tiểu Hạng nghe hiểu, nhìn quý phi nương nương nóng lòng muốn thử, nàng chỉ cảm thấy trước mặt là một màu đen thui.

Đánh thay một lần còn chưa đủ, lại còn muốn hướng dẫn dài hạn, Tiểu Hạng cảm thấy mình càng đi càng xa trên con đường đánh bài lá này, kéo không trở lại, gào khóc!

Mà quý phi nương nương càng nghĩ càng cảm thấy chủ ý này của mình không tệ, nàng ấy cũng phải noi theo ai đó một chút, kẻ sĩ xa nhau ba ngày phải lau mắt mà nhìn, đúng không?

Nghĩ đến lúc cùng nhau chơi bài lần nữa, mình có thể ngang chạm Ngô phi, ăn đứng Nguyệt phi, nghiêng ư Vân phi, thỉnh thoảng còn có thể thông sát, thì cuộc sống này quả thực không thể đẹp hơn!

Quý phi nương nương mộng đẹp phát tài giữa ban ngày, còn bên kia, thất hoàng tử đáng thương đã bị mẫu phi làm tức giận đến nổi ngay cả lúm đồng tiền cũng lộ ra!

Không ngờ mẫu phi lại cướp Tiểu Hạng của cậu!

Tiểu Hạng rõ ràng là hoàng tử mẫu cho cậu mượn, mặc dù cậu đang còn rối rắm về vấn đề dung mạo của Tiểu Hạng, nhưng Tiểu Hạng lợi hại như thế, mang điểm tâm cũng rất hợp tâm ý của cậu, đặc biệt là, hôm nay Tiểu Hạng đã đồng ý với cậu, lấy cho cậu ba khay bánh dẻo đậu đỏ, hơn nữa, mỗi khay đều đặc biệt nhiều, nhưng giờ nghĩ còn chưa tới, Tiểu Hạng đã bị mẫu phi gọi người dẫn đi.

Mà cậu thì đang đọc sách không thể tùy ý ra ngoài, đợi đến lúc được ra ngoài, ngay cả cái bóng của Tiểu Hạng cũng không thấy.

Hơn nữa, tiểu cung nữ thay ca lại là tâm phúc của mẫu phi, bình thường vẫn tuân theo thánh chỉ của mẫu phi, mẫu phi lại không cho cậu ăn nhiều bánh dẻo đậu đỏ, vì vậy, đợi đến lúc nhìn thấy điểm tâm vào giờ nghỉ, thất hoàng tử cả người đều như lo tang.

Đây là cái gì với cái gì?

Buổi sáng ai lại thích ăn cút chiên dầu chứ, cậu chỉ thích ăn ngọt thôi, được không?

Vì thế, thất hoàng tử nghĩ đến giao hẹn với bát hoàng tử, đành phải nhịn thèm đồ ngọt, đem cút chiên dầu kia cho tiểu bát.

Tiểu bát lại không ghét bỏ, nhưng sự bi thương của thất hoàng tử đã chảy thành sông, Tiểu Hạng của cậu, khi nào mới về đây!

Thất hoàng tử chờ đợi, một ngày trôi qua, mãi đến giờ học buổi chiều, Tiểu Hạng cũng không hề xuất hiện, thất hoàng tử ban đầu là bi thương, rồi đến hoài nghi, cuối cùng là lo lắng.

Nhưng cậu không nghĩ rằng Tiểu Hạng sẽ bị mẫu phi diệt khẩu hay gì gì đó, muốn một người phải chết trong cung cũng không phải là chuyện dễ dàng, điều cậu nghĩ đến chính là, có phải mẫu phi biết mình ăn bánh dẻo đậu đỏ, vì vậy liền thăm vấn Tiểu Hạng, bây giờ sự việc đã bại lộ, phải không?

Như thế Tiểu Hạng có thể bị phạt không nhỉ?

Nghĩ đến Tiểu Hạng tròn vo bị phạt đứng góc tường, thất hoàng tử cũng cảm thấy rất sốt ruột. Tuy rằng nhỏ tuổi, nhưng lỗi của mình thì mình phải gánh chịu, thất hoàng tử vẫn rất có trách nhiệm, nghĩ đến khả năng Tiểu Hạng bị mình làm liên lụy, thất hoàng tử chỉ cảm thấy ngay cả đánh ngũ ca cũng không còn vui nữa.

Vì vậy vừa mới tan học, thất hoàng tử liền vội vội vàng vàng đi về hướng cung Vị Ương, lúc hồi cung nhân thủ vệ, liền biết được Tiểu Hạng quả nhiên đang bên trong, hơn nữa còn không thấy đi ra.

Không thấy đi ra? Vậy bị phạt đứng bao lâu đây!

Thất hoàng tử không đợi cung nhân thông báo, liền vén rèm tiến vào nội thất, chỉ là sau khi tiến vào nội thất, cảnh tượng trước mắt vì sao không giống như cậu tưởng tượng?

Chỉ thấy quý phi nương nương ngồi trên tháp, bên cạnh là Tiểu Hạng, Thu ma ma và một nữ quan, ở giữa bốn người là một bộ bài lá, bà mẹ quý phi của cậu còn đang hô “Lục sách”, bộ dạng hết sức kích động.

Trong lúc quý phi nương nương kích động, một tờ giấy từ trên khuôn mặt xinh đẹp của quý phi nương nương từ từ bay xuống, lộ ra sống mũi cao thẳng của quý phi nương nương, mà lúc mấy người cùng quay đầu, gió nhẹ thổi qua, chỉ thấy một đám giấy phàn phật rơi đầy tháp.

Thất hoàng tử chớp đôi mắt cá chết.

Tiểu Hạng nhìn thất hoàng tử, chỉ cảm thấy hình tượng của mình đã bị hủy hoại rồi.

“Mẫu phi... đây là đang cùng cung nữ chơi... bắt quý ả?”

Tiểu Hạng hai mắt đầm lệ: Điện hạ, tôi mới không phải quý hu hu!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Cung Này Hơi Lạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16

Edit : kunxjh

Đúng vậy, đám Tiểu Hạng cùng quý phi đang dán giấy.

Lấy tư cách cùng học cùng tiến bộ mà nói, đương nhiên không thể chơi vàng thật bạc trắng, hơn nữa đám Tiểu Hạng là cung nữ, trên tay không có tiền dư, nhưng thua thì phải bị phạt nha.

Vậy phải làm sao đây?

Vì vậy quý phi nương nương thông minh liền nghĩ ra một biện pháp -- dán giấy!

Nghe nói, đây là học được từ chỗ vị cha tướng quân của nàng ấy.

Tuy rằng hiện tại quý phi nương nương đã rời xa sa trường, nhưng những gì vị cha tướng quân dạy bảo nàng ấy từ nhỏ thì một khắc cũng không quên, trí nhớ vô cùng tốt, đặc biệt rất thích vị cha tướng quân kể cho nàng ấy nghe chuyện đánh thắng nước láng giềng, dạy dỗ đám thổ phi không có mặt, mà cách mô tả bộ dạng của những tù binh bại trận đầu hàng là điều quý phi nương nương thích nhất.

“Mấy kẻ phiên bang kia rất giảo hoạt, thấy sự tình không ổn, liền móc trong vạt áo ra một miếng vải trắng buộc trên đầu, cái này đại biểu là bọn chúng đầu hàng, đặc biệt trước đây có một phiên bang tên là Biên Cổ, cũng là láng giềng nghèo nhất của chúng ta, bọn chúng thừa dịp chúng ta chưa kịp chuẩn bị liên tổng tiền, nếu bị bắt làm tù binh, thủ lĩnh bọn chúng cho cầm dê bò để đổi người về, còn bọn chúng thì chế giễu, mất nhìn cuộc sống cứ trôi qua như thế liền không nhìn nổi nữa, nên giam toàn tộc lại, kết quả vừa giam xong, không đợi chúng ta bắn tên thì bọn chúng đồng loạt cột vải trắng, đợi người quay về mới biết, tộc trưởng tộc này cũng đến, về sau tộc Biên Cổ liền nhập vào Đại Tân ta, thành một nhánh của dân du mục biên cương.”

Ngẫm tới lời cha dạy, và nghĩ đến hình phạt khi thua, thì còn cách nhận thua nào so với vải trắng khiến quý phi nương nương cảm xúc dâng trào hơn chứ?

Chỉ có điều, vải trắng quá to lại bất tiện, vì vậy quý phi nương nương liền thay đổi, không bằng mình dán giấy trắng đi.

Vì vậy, đợi đến khi thất hoàng tử vào điện, liền nhìn thấy bốn con “Quý” đầy giấy trắng trên mặt, một con trong đó còn là mẫu phi của cậu.

Nếu không phải ban ngày, nếu không phải rất quen thuộc với Thu ma ma của mẫu phi, trong cung lại có rất ít Tiểu Hạng tròn vo như thế, thì thất hoàng tử thật sự không thể phân biệt được mấy người đang ngồi trên tháp. Đúng là gặp quý giữa ban ngày, cảm giác từng giây từng phút bị dọa đến xanh mặt.

Mà mất thấy thất hoàng tử càng ngày càng gần, Tiểu Hạng liền cho rằng thất hoàng tử là tiểu thiện sứ đến để cứu vớt nàng, có thể mang nàng thoát khỏi nanh vuốt của quý phi nương nương, khỏi bị dán giấy lên mặt nữa, nhưng tuyệt đối không ngờ rằng --

“Ồ, tiểu thất về rồi à.” Quý phi nương nương đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, kính hãi phát hiện không ngờ đã chiều rồi, mà hôm nay nàng ấy ngoại trừ đánh bài thì đến cung vụ cũng không làm luôn, vì vậy nàng ấy nhìn Thu ma ma, đôi mắt không ngừng chớp chớp, nhưng vẫn nhìn đau bỏ thứ yêu thích nói, “Ma ma thay ta xử lý cung vụ trước đi.”

Về phần bài lá này -- quý phi nương nương nhìn chung quanh, cung nhân thích hợp thật sự quá khó chọn, không thể ảnh hưởng đến hình tượng quý phi chói lọi một đời của nàng ấy, lại phải rảnh rỗi. Nhìn một lúc, cuối cùng quý phi nương nương quay đầu nhìn về phía nhi tử, “Tiểu thất, đến bồi mẫu phi đánh bài một lát.”

Tiểu, thất, đến, bồi, mẫu, phi, đánh, bài?

Trong nháy mắt, Tiểu Hạng suýt nữa cho là mình nghe lầm.

Quý phi nương nương, người còn nhớ đó là nhi tử của người ư? Đây là hoàng tử mà!

Mà càng khiến cho Tiểu Hạng kinh ngạc hơn là, không ngờ thất hoàng tử cứ như vậy liền cỡi giày treo lên tháp, cầm lấy bài của Thu ma ma, bộ dạng hết sức quen tay.

Tiểu Hạng: ... Không bao giờ tin tưởng tình yêu nữa! Đầu năm nay hoàng tử cũng sẽ đánh bài lá? Chẳng lẽ đây là mưa dầm thấm đất trong truyền thuyết ư? Cảm thấy thật xót xa.

Chỉ có điều, thất hoàng tử thì ngược lại, tuyệt đối không xót xa, kể từ sau khi biết đánh bài lá, tiền mừng tuổi mỗi năm của cậu tăng lên rất nhiều đó?

Lại nói tiếp, các hoàng tử trong hoàng cung cũng hết sức khổ bức, đặc biệt là các hoàng tử nhỏ tuổi chưa được xuất cung. Mặc dù có tiền tiêu hàng tháng, nhưng phần lớn tiền tiêu hàng tháng đều ở trong tay mẫu phi. Là con nít, cho dù có là hoàng tử, thì bạc kia cũng rơi vào túi mẫu phi thôi, đừng mong sẽ lấy ra được.

Dù sao trong cung không phải lo ăn lo mặc, cũng không có chỗ để tiêu bạc.

Nhưng trong túi có tiền, với trong túi không có tiền, hoàn toàn không giống nhau nha!

Vì vậy, tiền mừng tuổi mỗi năm, chính là nguồn bạc chủ yếu của chúng hoàng tử, nhưng giữa các hoàng tử cũng có khác biệt.

So sánh lương tâm các mẫu phi, như nhi tử của Vân phi, Nguyệt phi, tiền mừng tuổi thì chúng được tự giữ, như bát hoàng tử thì bị khổ bức hơn, bởi vì tuổi còn nhỏ, thủ đoạn của Ngô phi nương nương lại cao, vì vậy tiền mừng tuổi hàng năm của bát hoàng tử đều bị lừa, đến nay còn chưa tích góp được nửa lượng, chẳng qua bát hoàng tử bị lừa đến mức càng ngày càng khôn ra thì là thật.

Còn thất hoàng tử, ban đầu cũng bị quý phi nương nương lừa gạt, nhưng thủ đoạn lừa gạt của quý phi nương nương hết sức thấp kém, đó chính là đánh bài lá.

Thất hoàng tử lúc nhỏ vô cùng đáng yêu, trí lực không đủ cao, tuy rằng vận khí rất tốt, nhưng tiền mừng tuổi nhanh chóng bị thua sạch. Nhưng kể từ khi thất hoàng tử được năm tuổi, liền không còn bị quý phi nương nương lừa gạt tiền mừng tuổi nữa, mà ngược lại, mỗi năm còn được nhiều lên không ít, ai bảo quý phi nương nương tay đen chứ?

Thất hoàng tử liền dựa vào đánh bài lá, từ một hoàng tử không có chút bạc biến thành vị nhiều tiền nhất trong các hoàng tử dưới mười tuổi, quý phi nương nương tay đen nhưng công lao cũng không thể bị bỏ qua.

Sau vài năm huấn luyện, mặc dù thất hoàng tử vẫn còn nhỏ tuổi, nhưng đã là một cao thủ đánh bài lá rồi!

Vì vậy, Tiểu Hạng cứ thế mà trợn mắt há mồm nhìn thất hoàng tử một đường thủ đoạn thành thạo nghiền ép mẫu phi của mình, sau đó, ngay khi quý phi nương nương bị dán một tờ giấy lên đầu, cậu liền nở nụ cười rất là đẹp mắt.

Chỉ là, chỉ là phát triển kiểu này... có chỗ nào không đúng thì phải?

Chung quy vẫn cảm thấy ảo tưởng bị tan vỡ... Đường đường là một hoàng tử lại biết đánh bài lá, hoàng cung này thực sự là như thế sao?

Chẳng qua, không có ai biết rõ điều lo lắng trong lòng Tiểu Hạng, nếu biết, quý phi nương nương sẽ nói với Tiểu Hạng là, hoàng tử thì đã là gì, ngay cả hoàng thượng cũng biết đánh đấy!

Còn nghe nói, là do thái hậu nương nương dạy nữa - -

Vì vậy, ảo tưởng về hoàng cung thì tan vỡ, còn cảm thấy bị thống khi không thoát khỏi nanh vuốt ma quỷ của quý phi nương nương, Tiểu Hạng lại cùng thất hoàng tử và quý phi nương nương chiến với nhau, nhưng lần này, Tiểu Hạng cuối cùng cũng gặp được đối thủ.

Đòn sát thủ của Tiểu Hạng là có thể biết người khác muốn ù bài gì, mà bàn tay vàng của thất hoàng tử chính là vận khí vô địch, khác xa bàn tay đen của quý phi nương nương, thất hoàng tử đứng chuẩn bàn tay đỏ, cần bài gì để ù sẽ sờ ra bài đó, quả thực khác biệt hoàn toàn với quý phi nương nương.

Thất hoàng tử vừa vào sân, liền chiến thắng liên tiếp, chỉ có Tiểu Hạng là có thể địch nổi. Thế là trên tháp êm, chỉ thấy hai đũa lớn, hai đũa nhỏ đều tập trung tinh thần, hai mắt sáng ngời nhìn mặt bài, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể chém giết đến hôn thiên địa ám, nhật nguyệt vô quang. Mà trên mặt mấy người đó, hai đũa nhỏ chỉ có vài tờ giấy trắng tung bay theo gió, mà hai đũa lớn - -

“Tam đồng!” Một người khuôn mặt đầy giấy chỉ lộ ra hai con mắt đang vừa buồn bức vừa hô.

“Ừ!” Đây là thất hoàng tử.

Vì vậy, một vòng này, thất hoàng tử lại cầm tờ giấy, đặt trên mặt quý phi nhưng không biết dán ở đâu. Một con gió thổi qua, chỉ thấy giấy tung bay theo gió, nhiều vô số kể, đếm cũng phải hơn chục tờ.

Cùng chung số phận với quý phi còn có nữ quan, nhìn khuôn mặt này, nữ quan cô cô rất xứng đáng với chức vụ, cẩn trọng không lười biếng, từ giấy trên

mặt là có thể nhìn ra.

Bởi vậy có thể thấy được, Tiểu Hạng và thất hoàng tử, hai đứa nhỏ này chiến với quý phi và nữ quan quả thực là toàn thắng, toàn thắng, đại toàn thắng.

Thất hoàng tử đối với kết quả lần này sớm đã rõ ràng, điều khiến cậu kinh ngạc chính là Tiểu Hạng. Cậu biết Tiểu Hạng thủ vệ, có má lúm đồng tiền, có thể mang bánh dẻo đậu đỏ cho cậu, nhưng tuyệt đối không nghĩ tới, Tiểu Hạng lại còn biết đánh bài lá, hơn nữa còn đánh không tệ.

Mà Tiểu Hạng cũng hết sức kinh ngạc, tuyệt đối không ngờ, quý phi nương nương độc hại nhi tử cũng thôi đi, vốn tưởng rằng thất hoàng tử chỉ là con nít chơi bậy, chứ không ngờ thất hoàng tử lại là cao thủ hiếm thấy, vận khí đó, quả thực vô địch rồi.

Vì vậy, hai người nhìn nhau, đều từ trong mắt đối phương thấy được vài phần hiểu nhau mà không cần nói ra, cao thủ thì hấp dẫn lẫn nhau mà!

Tự ái của quý phi nương nương bị nhi tử nhà mình áp chế cuối cùng cũng bị thống ngắc đầu từ trong đồng giấy, nhìn khuôn mặt sạch bong của Tiểu Hạng và nhi tử, quả thực bị ai trong lòng.

Tiểu Hạng là một cao thủ cũng thôi đi, không ngờ ngay cả con mình cũng chơi giỏi, quý phi nương nương cảm thấy muốn lo tang luôn. Mặc dù nàng ấy đã từng lo tang hai năm rồi, nhưng vẫn cảm thấy hết sức lo tang, bây giờ cuối cùng nàng ấy cũng biết cái gì gọi là con lớn không nghe theo mẹ.

Nhi tử trưởng thành, quả thực chính là đề đòi nợ mà!

Chỉ có điều, chơi cả ngày, quý phi nương nương cũng mệt gần chết, vì vậy thuận thế ném bài không chơi nữa. Thất hoàng tử đối với tính xấu của mẫu phi mình đã thành thói quen, chỉ tiến lên giúp mẫu phi gỡ giấy trên mặt, vừa nói, “Mẫu phi, Tiểu Hạng là cung nữ của con.”

Tiểu tâm can yếu đuối của quý phi nương nương bị hành động hiếu thuận của nhi tử san bằng, lười biếng nói, “Mẫu phi biết mà.”

“Cô ấy phải theo con đến thư phòng.”

“Mẫu phi biết mà.”

“Cho nên ngoại trừ ngày nghỉ cuối tuần ra, cô ấy phải theo con làm thủ vệ.”

Quý phi nương nương dường như đã hiểu ý của con trai nhà mình, nhìn nhìn nhi tử, lại nhìn Tiểu Hạng, chẳng lẽ về sau, lúc ban ngày sẽ không được nhìn thấy Tiểu Hạng sao?

Nghĩ tới hôm nay đã chơi đến tận hứng, sung sướng thế nào, quý phi nương nương không bỏ được đâu!

“Tiểu thất, thực sự không được sao?”

Thất hoàng tử đối với Tiểu Hạng hết sức kiên quyết, “Tiểu Hạng là hoàng tử mẫu cho con.”

“Nhưng mẫu phi cũng rất thích mà, cho mẫu phi mượn một lúc không được sao?”

“Tiểu Hạng là hoàng tử mẫu cho con.”

“Tiểu thất, chẳng lẽ con không yêu mẫu phi à?”

“Yêu.” Thất hoàng tử tiếp tục nói, “Nhưng Tiểu Hạng là hoàng tử mẫu cho con.”

Quý phi nương nương cuối cùng cũng bại lui, đối với nhi tử cố chấp này không thể làm gì hơn, nhìn nhìn Tiểu Hạng tròn vo, nhưng vẫn không nỡ từ bỏ, vậy phải làm sao đây?

“Vậy sau khi con học xong thì dẫn Tiểu Hạng đến chỗ mẫu phi được không?”

Thất hoàng tử suy tư một lúc, nhìn mẫu phi đáng thương, vẫn bắt đắc dĩ gật đầu, chỉ có Tiểu Hạng bên cạnh là cả người đã muốn thành Sparta.

Đợi chút! Có phải mấy người đã quên việc gì rồi không?

Thủ vệ cho hoàng tử đến lúc học xong thì nàng không phải làm việc mà!

Sao còn phải tiếp quý phi nương nương...

Chẳng qua, lúc quý phi nương nương nói “Cho Tiểu Hạng thêm một phần lương tháng thủ vệ trong điện.”, Tiểu Hạng nháy mắt mấy cái, lập tức tạ ơn.

Thủ vệ trong điện, đây chính là hầu hạ bên cạnh quý phi nương nương, nghe nói một tháng được một lượng bạc đầy, vậy là một ngàn tiền rồi!

Nghĩ đến việc mình đã có hơn mười lượng bạc, lại tích góp trên hai tháng, có thể kiếm đủ năm mươi lượng bạc mang về nhà rồi.

Đến lúc đó, cha sẽ sống thoải mái hơn, đại ca cũng có thể dưỡng bệnh thật tốt, cố gắng đọc sách, mắt hạng tròn xoe của Tiểu Hạng lập tức cong lên.

Nguyên vọng lớn nhất của Tiểu Hạnh, hình như sắp hoàn thành rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Cung Này Hơi Lạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Edit : kunxjh

Thời gian trôi nhanh giống như hoa đào tháng ba vậy, ngày hôm qua vẫn còn là nụ hoa chớm nở đầu cành, chớp mắt đã nở rộ chen chúc đầy cành, đợi đến đầu tháng tư, hoa đào đã rụng rở, khắp nơi phấn hồng.

Thời tiết ấm dần, cung nữ trong nội cung cũng dần dần sôi nổi hơn, đúng là thời tiết xuân sắc hợp lòng người, không chỉ các cung phi trong cung đều đi đạp thanh vui đùa, mà ngay cả các loài vật trong ngự thú viên cũng hơi xao động.

Hiện tại, đang là ngày nghỉ lễ, Tiểu Hạnh vừa mới lấy lương bổng từ nữ quan cô cô định mang về nhà, liền bị thất hoàng tử vừa lười vừa kéo đi, “Nhanh lên, hôm nay còn phải xem Phụng Vũ nữa!”

Tiểu Hạnh nháy mắt mấy cái, có phần dờ dạc dờ cười đi theo đám tiểu đồng bọn lục hoàng tử, thất hoàng tử, mà cái gọi là Phụng Vũ, đương nhiên không phải là cung nhân nào đó hay là con cháu hoàng tộc, mà là một con khổng tước trong ngự thú viên.

Nói đến ngự thú viên này, cũng có chút tuổi đời lịch sử, nghe nói ban đầu là nơi để các cung phi nuôi sủng vật, về sau theo thiết kỵ của tiên đế giảm khắp phiên bang, ra đất liền, lại truyền ra hải ngoại, hướng ra tứ hải, động vật trong ngự thú viên cũng nhiều hơn, có mãnh thú phiên bang tiến cống, còn có hạ lễ xa quốc mang đến.

Cứ ba năm sẽ có một lần triều hạ, mỗi phiên bang ít nhiều cũng phải tiến cống một đôi động vật, thường xuyên như vậy, bây giờ ngự thú viên này đã không còn vẻ hoang vu vốn có, mà là hỗn tạp đủ loại động vật tập tính khác nhau, vẹt có thể nói, heo con bỏ túi, thiên nga đen, không tước ngũ sắc, voi mũi dài, thần lân đôi màu, hổ hung mãnh, sư tử lười biếng... Các đặc điểm, hết sức náo nhiệt.

Mà mùa xuân lại là thời kỳ nhộn nhịp của rất nhiều nhóm động vật, tuy ngự thú viên cũng rộng, có núi có rừng có hồ có nước, nhưng những thứ rừng mưa hoang mạc này so sánh với tự nhiên thì rất nhỏ, không đủ cho những dã thú này về địa bàn, cho nên liền xảy ra cướp đất, xuất vũ lực, thậm chí còn cướp vợ. Mỗi mùa xuân đến, những nhóm động vật này lại kéo bè kéo lũ đánh nhau.

Giờ đây, khó có được một lần nghỉ lễ, những hoàng tử này liền bị kích động mà chạy tới ngự thú viên. So với những trò như thả diều, ném thẻ vào bình, thì những mãnh thú này hiển nhiên sẽ phù hợp với khẩu vị của các hoàng tử hơn.

Vó ngựa kéo xe đi trên đường mòn đầy hoa xuân, đợi đến khi tới ngự thú viên đã là nửa canh giờ sau.

Ngự thú viên mặc dù dính một chữ ngự, nhưng không ở trong hoàng cung, mà ở ngoại thành. Dù sao, những mãnh thú này tuy rằng phần lớn đều đã được thuần dưỡng, tính tình ôn hòa, nhưng ngộ nhỡ đã thương người thì cũng không nên. Do đó từ các thời tiền đế trước, ngự thú viên liền dời địa điểm từ trong cung đến đây, mà theo động vật ngày một tăng lên, địa bàn ngự thú viên cũng từ từ gia tăng. Đến thời điểm hoàng đế đương nhiệm, liền trực tiếp chuyển ngự thú viên vào trong rừng, cũng để phần lớn các nhóm động vật đều có nơi cư trú.

Cung nhân canh cổng hiển nhiên đã sớm thu được tin tức trong cung, nhìn thấy xe ngựa của các vị hoàng tử thì không hề kinh ngạc, cứ để tiến vào. Vừa tới nơi, các vị hoàng tử không thể chờ đợi thêm liền nhảy xuống xe ngựa, sau lưng còn có cung nhân đi theo từng người.

Tiểu Hạnh cũng ở trong số đó.

Kể từ khi để lộ tuyệt kỹ đánh bài lá, lại nhiều lần bí mật mang nhiều bánh dẻo đậu đỏ cho thất hoàng tử, thì trong mắt thất hoàng tử, Tiểu Hạnh đã không còn là một tiểu cung nữ nữa, mà đã thành công thăng cấp thành tiểu đồng bọn thân thiết bên cạnh thất hoàng tử.

Dựa theo sách nói, bọn họ cùng là người lưu lạc chân trời rồi!

Các bạn xem, cậu có lúm đồng tiền, Tiểu Hạnh cũng có lúm đồng tiền, hai người thường xuyên cùng bị quý phi nương nung xoa nheo. Mỗi lúc bị nheo, bên cạnh có nhiều hơn một tiểu đồng bọn, tự nhiên cảm thấy dù lực của mẫu phi có tăng thêm, cũng không còn đau như trước nữa.

Với lại, lúc đá cầu, trong bọn họ có một người sở trường là công kích, một người sở trường là phòng thủ, đây không phải là tiểu đồng bọn trời đất tạo nên sao?

Hơn nữa, Tiểu Hạnh còn thường xuyên mang cho cậu phần bánh dẻo đậu đỏ đặc biệt lớn, ngoại trừ phải cho tiểu bát, số còn dư vẫn nhiều hơn lúc trước

rất nhiều. Mỗi khi cảm nhận được tư vị ngọt mềm ở đầu lưỡi, thất hoàng tử đều cảm kích Tiểu Hạng tự đáy lòng.

Thực ra, cậu chưa bao giờ nói Tiểu Hạng lớn lên xấu, mặc dù Tiểu Hạng tròn vo, nhưng tròn vo thật ra thì nhìn cũng rất đẹp nha!

Hơn nữa, bọn họ còn cùng đánh bài lá nữa, kể từ sau khi thường xuyên chém giết, khó phân thắng bại, chẳng phân biệt được cao thấp ở trên tháp, thất hoàng tử liền nhìn Tiểu Hạng với con mắt khác. Cậu là bị bà mẹ quý phi của cậu huấn luyện ra, mà Tiểu Hạng cũng là cao thủ, sao có thể không khiến cậu khâm phục chứ?

Vì vậy, vừa cảm kích lại khâm phục, vừa đồng bệnh tương liên lại ăn ý mười phần, hiện tại Tiểu Hạng đã chính thức trở thành tiểu đồng bọn thân thiết nhất của thất hoàng tử!

Tiểu Hạng ban đầu cũng hết sức vui sướng, ôm chắc đùi boss lớn, tay cũng đã sờ được chân của boss nhỏ, mắt thấy cuộc sống hạnh phúc đang ở trước mặt, cuộc sống này càng khoái hoạt, bạc mỗi ngày cũng nhiều hơn!

Chỉ có điều rất nhanh sau đó, khuôn mặt Tiểu Hạng liền sụp đổ như lo tang, bởi vì thất hoàng tử mắc một loại bệnh đi đâu cũng đều mang Tiểu Hạng theo!

Bình thường lúc thủ vệ thì chưa có cảm giác, bởi vì công việc hàng ngày của nàng chính là ban ngày đi theo thất hoàng tử đọc sách, chạng vạng đi theo thất hoàng tử và quý phi nương nương đánh bài, nhưng đến ngày nghỉ lễ, Tiểu Hạng cuối cùng cũng cảm giác có điều không ổn.

“Tiểu Hạng theo ta đi thả diều!”

“Tiểu Hạng theo ta đi ngự hoa viên!”

“Tiểu Hạng theo ta đi chơi ném thê vào bình!”

“Tiểu Hạng theo ta đi...”

Vì vậy, mỗi lần nghỉ lễ, trên cơ bản Tiểu Hạng đều không rảnh rỗi. Bây giờ, đợi đến khi tuyết tan đường thông, Tiểu Hạng liền bị boss nhỏ kéo đến ngự thú viên!

Mà cùng đi với thất hoàng tử và Tiểu Hạng, còn có ngũ, lục... thập hoàng tử, các hoàng tử trên mười tuổi phải đến Quốc tử giám đọc sách, nơi đây là ngoại viện hoàng cung, các động vật thuộc về bọn họ đã sớm bị bắt nhốt vào trong vườn của từng người, ngẫu nhiên mới được thả vào ngự thú viên, chỉ có các loại vật các hoàng tử nhỏ tuổi chọn trúng mới được vào ngự thú viên do tuần thú sư tỉ mỉ chăm sóc, mà không phải mang về nội viện hoàng cung, đợi đến khi bọn họ được mười tuổi mới có thể tự mình sắp đặt.

Bây giờ, bọn họ đang đến xem sủng vật mà bọn họ chọn trúng!

Tiểu Hạng rí rí xuống xe, mới vừa đặt chân xuống đất, liền bị thất hoàng tử mất kiên nhẫn kéo tay đi. Lục hoàng tử, bát hoàng tử cùng vài tiểu hoàng tử phía trước đã sớm như điên như khùng chạy đi, nhóm cung nhân ở phía sau vừa hô “Cẩn thận” vừa theo sát không nghỉ, đến ngay cả ngũ hoàng tử tuy bề ngoài không thể hiện ra, nhưng bước chân lại nhanh đến độ thi đi bộ cũng không theo kịp, vì vậy thất hoàng tử hiển nhiên cũng không thể đợi nữa, mất kiên nhẫn liền kéo Tiểu Hạng chạy về phía trước!

Thất hoàng tử trải qua quá trình quý phi nương nương tự tay rèn luyện nghiêm khắc, thân thể nhỏ kia so với các hoàng tử khác cũng thuộc loại rắn chắc, chạy đương nhiên cũng nhanh. Chỉ một lúc sau, đã đuổi kịp nhóm lục hoàng tử, chỉ khổ cho Tiểu Hạng bị cậu kéo đi mà thôi.

Chân ngắn theo thất hoàng tử chạy như bay, Tiểu Hạng liền cảm thấy chân này không còn là của mình nữa.

Thật vất vả mới chạy đến vườn, thất hoàng tử rút cuộc cũng dừng lại, Tiểu Hạng khom lưng, không ngừng thở hổn hển.

Nơi thất hoàng tử dừng lại, đúng là không tước viên.

Lấy tư cách là một vị hoàng tử từ bé đã duyệt đủ cái đẹp thế gian làm nhiệm vụ của mình, thất hoàng tử yêu thích hiển nhiên cũng là sinh vật xinh đẹp nhất, có loại nào đẹp hơn không tước lông đuôi thiết đẹp thiết dài lại có thể xòe ra được chứ?

Do đó, năm ấy đến ngự thú viên, thất hoàng tử liền nhìn trúng không tước xinh đẹp này đầu tiên, còn đặt tên cho nó, là Phượng Vũ.

Lông vũ phượng hoàng, cái tên dễ nghe bao nhiêu, hoàn toàn bao hàm kỳ vọng đối với sủng vật xinh đẹp nhà mình của thất hoàng tử. Ở trong mắt thất hoàng tử, chỉ sợ lông đuôi phượng hoàng cũng chỉ có lông đuôi của tiểu Phượng Vũ nhà bọn họ mới dễ nhìn.

Chỉ có điều, tuy rằng không tước này nhìn rất đẹp, nhưng không thường xuyên xòe đuôi. Vì vẻ xinh đẹp chỉ chợt lóe qua, cho nên thất hoàng tử đều ngóng trông mùa xuân hàng năm.

Về phần tại sao?

Khụ khụ, mùa xuân đến, là mùa tìm vợ, chỉ có lúc này không tước mới nhiệt tình xòe đuôi khiến thất hoàng tử xem đến nghiền.

Vì thế, thất hoàng tử từ nhỏ đã biết tầm quan trọng của việc tìm một nàng dâu có vẻ ngoài xinh đẹp. Mặc dù hoàng tử hoàng thất không phải lo tìm vợ,

nhưng ngộ nhờ vợ đẹp lại có người muốn cướp thì phải làm sao?

Lúc này, sẽ càng thêm hấp dẫn, có năng lực, có cạnh tranh mới hay.

Thất hoàng tử đang thất thần, khổng tước trong vườn đột nhiên xòe lông đuôi thật dài của nó, lông đuôi xinh đẹp kia dưới ánh mặt trời chiếu rọi lộ ra hào quang ngũ sắc, như con mắt như hoa văn lại kim quang lượn lờ, thất hoàng tử liền bị hấp dẫn ngay.

Tiểu Hạng cũng bị hấp dẫn, chỉ là hấp dẫn nàng không phải là lông vũ diễm lệ của khổng tước kia, mà là chữ trên đầu khổng tước —

“Ông trời ơi! Đại ác ma đáng ghét luôn cho ta bánh dẻo đậu đỏ lại tới nữa! Hoa nhỏ ơi chạy mau! Để ta chặn hấn lại — hù chết người nè, hù chết người nè, hù chết người nè!”

Tiểu Hạng yên lặng xem xét chữ trên đầu khổng tước, lại nhìn lông đuôi không ngừng run run của nó, vì vậy, nó là đang chuẩn bị dùng lông vũ để hù chết bọn họ sao?

Và, đây là lý do khổng tước vừa nhìn thấy thất hoàng tử liền xòe đuôi đó hả?

Tiểu Hạng quay đầu nhìn thất hoàng tử, chỉ cảm thấy, đây thật là một hiểu lầm xinh đẹp nha, phụt ~

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Cung Này Hơi Lạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Edit : kunxjh

Thất hoàng tử không hề biết khổng tước đến cùng là đang suy nghĩ gì, chứng kiến khổng tước vừa thấy cậu liền xòe đuôi, cậu cảm thấy nhất định cậu và tiểu tước tước ăn ý với nhau, quả nhiên là tâm hưu linh tê nhất điểm thông*!

(*tâm hưu linh tê nhất điểm thông: người có lòng thì suy nghĩ giống nhau, thường dùng để chỉ tình cảm giữa nam và nữ.)

Vì vậy càng thêm hưng phấn, ánh mắt nhìn về phía khổng tước cũng đầy vẻ yêu thương.

“Lâu rồi không gặp, cô xem lông vũ của nó không còn đẹp nữa, đôi mắt lại lờ mờ, ngay cả thân hình cũng gầy gò. Nó nhất định cũng giống ta, cùng chịu đủ nỗi khổ tương tự nên bây giờ mới gầy đến vậy.”

Ngữ khí của thất hoàng tử rất là chắc chắn, nhưng Tiểu Hạng lại nhin không được giật giật khóe miệng, nhìn lông đuôi khổng tước càng run rẩy càng nhanh, cùng với một chuỗi “Đại ma vương” trên đỉnh đầu kia, nàng chỉ cảm thấy khai thông thật sự là một vấn đề lớn.

Hỏi giữa hai loài khác nhau nên chung sống hài hòa thân mật như thế nào?

Quá thực quá khó khăn!

Khổng tước cũng cảm thấy, kể từ khi vào khu vườn này, cuộc sống của nó thật sự quá gian nan!

Có con khổng tước nào gặp qua khổ bức như nó chưa?

Thật ra, khổng tước vẫn cho rằng bản thân là một con chim rất dễ nuôi, mặc dù không biết bay, nhưng dễ nuôi lắm, chỉ cần cho nó chút cao lương, hạt đậu, cây nấm là nó nhất định sẽ ăn rất ngon rồi, nếu cho thêm lòng đỏ trứng cá hồ thì chính là cực phẩm mỹ vị luôn. Nhưng kể từ sau khi gặp được thú hai chân kỳ quái trước mặt này, cuộc sống của nó liền bắt đầu trở nên lo tang.

Mặc dù nó thích ăn hạt đậu, nhưng nó không thích hạt đậu nấu chín đâu, huống chi đồ ăn thú hai chân này cho nó còn siêu ngọt luôn. Kích thích vị giác đó, đối với một con khổng tước mà nói quả thực là đau không thể tả.

Hết lần này tới lần khác, mỗi lần thú hai chân kỳ quái này đến đây nó đều phải ăn loại thức ăn này. Thế nên, trong một thời gian ngắn, nó đã tiêu tụy đến mức này, ăn không ngon, ngủ còn mơ thấy ác mộng, ngay cả lúc thân mật với hoa nhỏ thân yêu cũng không nhiệt tình nữa, vì thế thiếu chút nữa bị hoa nhỏ bỏ rơi.

Đây đúng là một chữ thảm chứ còn gì nữa?

Bây giờ, bóng ma của con ác mộng còn chưa tản đi, chính chủ lại đến lần nữa. Khoảnh khắc khi nhìn thấy thất hoàng tử, khổng tước liền suy sụp.

Đã sinh ra chim, tại sao còn sinh ra thú hai chân chứ?

Đang lúc không tước thê thê thăm thẳm buồn như lo tang, thất hoàng tử mỉm cười móc ra từ trong ngực một miếng bánh dẻo đậu đỏ mà vắt và lăm cậu mới nhìn được, ném vào cái máng ăn trống trơn, vừa nghiêng người vừa hết sức gan dạ ôm cổ không tước, vuốt lông trên đầu nó vô cùng dịu dàng nói, “Phượng Vũ, ta là tiểu thất, ngươi phải nhớ nhé, bánh dẻo đậu đỏ rất ngon, ngươi xem ngươi đã gây thế này rồi, nhất định phải ăn hết những thứ này thì lớn lên mới có thể xinh đẹp hơn được. Lần này mang ít, chờ lần sau ta đến nhất định sẽ mang cho ngươi nhiều hơn.”

Phải ăn sạch, còn nhiều — mang ít? !

Không tước nghe thất hoàng tử nói, liền cảm thấy không tốt rồi. Nếu bây giờ nó ngất đi có còn kịp hay không đây?

Đương nhiên là không kịp rồi!

Cho nên không tước chỉ có thể cố gắng giãy giụa, kháng nghị thú hai chân đáng ghét quá hung ác! Thê sẽ không ăn bánh dẻo đậu đỏ nữa!

Thất hoàng tử vô cùng yêu thương vuốt ve không tước cả thể xác và tinh thần đều bị thương, chỉ cảm thấy đôi phượng giấy giữa chính là biểu hiện phần chân. Vừa nghe sẽ mang bù cho nó liền kích động thê rồi, quả nhiên Phượng Vũ cũng thích bánh dẻo đậu đỏ giống cậu, cậu lập tức lộ ra nụ cười ác mà khiến không tước hết sức sợ hãi.

“À, quả nhiên Phượng Vũ cũng thích đúng không? Yên tâm, lần tới ta chắc chắn sẽ mang cho ngươi hai phần!”

Thời điểm không tước chịu đựng không nổi nữa định chuẩn bị tự treo cổ trên cây, thất hoàng tử vui vẻ cuối cùng cũng buông tha cho tiểu không tước đáng thương, rồi phân phó cung nhân trông coi vườn mở cửa vườn ra, cậu muốn dẫn sủng yêu của mình đi dạo!

Tiểu Hạnh vốn định ra tay giúp đỡ liên lạc bắt tông tâm, đối với không tước chỉ biết thở dài một tiếng, lặng lẽ dứt cho nó miếng bã đậu mà cung nhân đưa từ đầu, đứa trẻ đáng thương, năng cũng chỉ có thể giúp nó tới đây thôi.

Mà lúc này, bọn ngũ hoàng tử cũng đã đến chỗ sủng yêu của mình, đang hưng phấn mang sủng vật đến rừng trúc trong vườn. Đến lúc đó, vừa nấu cơm đã ngoại vừa chơi đùa, há lại không vui.

Cho đến khi các vị hoàng tử đều tụ tập cùng một chỗ, Tiểu Hạnh mới biết được, thì ra sủng vật của mỗi vị hoàng tử đều không giống nhau. Như của ngũ hoàng tử, là một con bạch hạc mười phần tiên khí, mà của lục hoàng tử lại là một con khi toàn thân vàng óng. Cửu hoàng tử là một con chồn tuyết thân trắng chân đen, mà thập hoàng tử là một con gấu con đáng yêu. Chỉ còn lại bát hoàng tử, chờ lúc cậu ấy rí rí đến nơi, Tiểu Hạnh mới phát hiện, sủng vật của cậu ấy lại là một con rùa đen!

“Rùa kim tiền, nhìn hoa văn này đi, nhiều may mắn lắm nha!” Bát hoàng tử không ngừng yêu thương vuốt ve mai rùa, nhìn một hàng “zzzzz...” trên đầu rùa đen đáng thương, Tiểu Hạnh chỉ cảm thấy tiên sinh rùa quả thực cực kỳ lạnh nhạt.

Trong mấy sủng vật của các vị hoàng tử, chỉ có gấu con của thập hoàng tử cũng xem như là loài động vật khá lớn, nhưng nó còn nhỏ, hơn nữa chỉ thích ăn cá, căn bản không liên quan trực tiếp đến việc đi săn, cho nên chung sống với nhau cũng coi như hài hòa. Chỉ là, Tiểu Hạnh nhìn hết thấy trước mắt, chỉ cảm thấy cảnh tượng này quả thực không thể nào nhiệt hơn.

Đối với sủng vật của mình, các hoàng tử quả nhiên là vương bà bán dưa, mèo khen mèo dài đuôi.

Mở miệng trước tiên chính là ngũ hoàng tử, cậu ta nhìn đám sủng vật một vòng. Tiểu lục chính là một con khi đã tính khó thuần, của tiểu thất là một con loè loẹt rất quái dị, con rùa đen của tiểu bát thì không cần phải nói, lần đầu tiên cậu ta thấy có người lấy con rùa đen làm sủng vật, mà tiểu cửu, tiểu thập còn chưa hiểu chuyện, nhìn trái nhìn phải, thì tiên hạc của cậu ta là xinh đẹp nhất.

“Quả nhiên Tây Mặc của ta là nhìn đẹp mắt nhất, nhìn hình thể duyên dáng của nó kìa, cái cổ thanh nhã xinh đẹp, thẳng tắp mảnh khảnh. Lông vũ toàn thân trắng nõn, cánh đen như mực, xứng với cái mào đỏ rực rỡ tươi đẹp, quả nhiên là đẹp đến mức không gì sánh kịp.”

Ngũ hoàng tử nói với vẻ mặt say mê, nhìn tiên hạc duyên dáng yêu kiều ở trung tâm, chỉ cảm thấy con tiên hạc này thật sự quá phù hợp với sở thích của mình, không chỉ mảnh mai thanh nhã, lại đầy mực thơm, cái mào trên đầu kia không phải là chu sa trên giấy trắng ư?

Mặc sức tường tượng tiên hạc nhẹ nhàng nhảy múa cạnh mình trong tương lai một tí, bộ dáng thêm hương, ngũ hoàng tử cảm giác mình càng anh tuấn thêm vài phần.

Ngũ hoàng tử nói sủng vật của mình xinh đẹp nhất, thất hoàng tử lại bất đồng ý kiến, nhìn tiên hạc một thân trắng đen thì đầy vẻ ghét bỏ, “Tây Mặc này nào có đẹp bằng Phượng Vũ nhà ta.”

Nhỏ giọng nói với không tước bên cạnh, “Xòe đuôi, xòe đuôi đi, lần sau ta sẽ mang cho ngươi thật nhiều bánh dẻo đậu đỏ.”

Bánh dẻo đậu đỏ vừa ra khỏi miệng, toàn thân không tước đều run rẩy một lúc, theo phản xạ có điều kiện liền xòe đuôi để dọa lui kẻ địch. Nhìn không tước nghe lời xòe đuôi, thất hoàng tử càng cảm thấy Phượng Vũ nhất định rất thích bánh dẻo đậu đỏ, xem đi, vừa nói mang nhiều liền không hề do dự mà trực tiếp xòe đuôi luôn.

Không tước còn chưa biết đến hiệu lực xinh đẹp này, vẫn đang cố gắng dùng đuôi của mình đe dọa những thú hai chân kỳ quái kia, chỉ là không ngờ

ngheh đón nó lại là được mọi người tán thưởng.

“Quả nhiên rất đẹp.” Hai đứa bé tiểu cửu, tiểu thập chỉ thích vui chơi, đối với vóc dáng mảnh khảnh của tiên hạc cũng không thấy quá nhiều hứng thú, nhưng đối với không tước màu sắc điểm lệ lại hết sức tò mò, tiểu cửu không nhịn được hỏi, “Thất ca, đệ có thể sờ nó không?”

“Đương nhiên.”

Cửu hoàng tử dè dặt sờ lên lông đuôi không tước, cái đuôi không tước run lấy bầy khiến tiểu cửu sợ hết hồn, chẳng qua rất nhanh sau đó, cậu ấy liền bình thường trở lại, lần nữa sờ lên đuôi không tước.

“Ta rung ~ ta rung ~ ta rung này ~~~” Không tước đối với thú hai chân dám xâm phạm lông đuôi thần thánh của mình thì rất phẫn nộ, nhưng phẫn nộ, phản kích lớn nhất của nó cũng chính là rung đuôi, hù dọa những dã thú khác. Đối với lũ dã thú không biết không tước rất là có tác dụng, ít nhất không có con nào dám đến trêu chọc cái đuôi dài lại có rất nhiều con mất hết sức kinh khủng này, nhưng lại không áp dụng với loài người được.

Chỉ thấy tiểu cửu càng chơi càng vui, đối với cái đuôi run rẩy của không tước cũng đặc biệt thấy hứng thú, cuối cùng vẫn là thất hoàng tử đau lòng thay không tước, mới không để tiểu cửu tiếp tục trêu chọc nó.

Mà lúc này, không tước tâm sức lao lực quá độ, chỉ cảm thấy thú hai chân trên thế giới này thật sự quá kinh khủng, nó muốn quay về ôm hoa nhỏ thôi hu hu!

Tiểu Hạng đối với việc không tước gặp phải cũng bày tỏ đồng tình sâu sắc, vì vậy lại cho không tước một miếng bã đậu để an ủi tâm hồn bị thương của nó.

Ngay khi Tiểu Hạng lấy bã đậu ra, bên kia, bạch hạc tên Tẩy Mặc hai mắt sáng ngời nhìn sang. Lúc thấy không tước miệng ngậm bã đậu, toàn bộ hai mắt nó đều đỏ lên.

Ngũ hoàng tử còn đang giành giật hào quang đẹp nhất cho tiên hạc nhà mình, thì Tẩy Mặc đã lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai lao về phía không tước.

Cửu hoàng tử và Tiểu Hạng đều sợ hết hồn, mà không tước lại phản xạ có điều kiện xòe lông đuôi ra rồi rung rất dữ, nhưng tiên hạc không hề bị lay động, mọi ánh mắt của nó đều tập trung vào bã đậu trên người không tước!

Xoẹt! Chỉ thấy bã đậu mới vừa rồi còn đang ở trong miệng không tước, trong nháy mắt đã bị tiên hạc cướp mất. Hơn nữa, tiên hạc vì bảo vệ thức ăn nên bay rất xa, lúc đó mới như hồ điệp gặm hết nửa miếng bã đậu.

Tiểu Hạng với các vị hoàng tử cùng tròn mắt há hốc mồm.

“Vừa rồi là... tiên hạc của ngũ ca?” Lục hoàng tử há to mồm, nhìn tiên hạc trong một giây đã biến thành chim thổ phi, liền cảm thấy nhân sinh quan đều đã bị phá vỡ.

Cho dù thích đối nghịch với ngũ ca, mọi người cũng không thể không thừa nhận, con tiên hạc này quả thực rất đẹp, khí độ phi phàm. Hơn nữa, vừa rồi bọn họ cũng nghe được tiếng kêu của nó, thanh thúy dễ nghe, lại giời ca múa. Cổ thật dài cong về sống lưng, mỏ nhọn hướng lên trời, hai cánh mở rộng vỗ về phía trước, hai chân nhảy, đôi khi hai cánh run run, hai chân di động, xoay tròn. Nếu đôi lại là người, chắc hẳn cũng đầy tiên khí.

Nhưng chính là ấn tượng trước đó quá tốt, giờ phút này coi như đã bị sụp đổ.

Con tiên hạc này lại có thể cướp đồ ăn, hơn nữa còn cướp đồ ăn từ trong mỏ con chim khác, việc này khiến tất cả mọi người không nhịn được mà nhìn về phía ngũ hoàng tử, nhưng chỉ thấy mặt cậu ta đỏ lên.

Đúng lúc này, tiên hạc cũng đã nuốt nốt nửa miếng bã đậu kia. Bởi vì có nguyên nhân, lúc đặc biệt ngược cổ, duỗi dài, động tác thoát nhìn đầy tiên khí, lúc này nhìn lại cảm thấy cứ kỳ dị thế nào ấy.

Mọi người im lặng, Tiểu Hạng cũng yên lặng ngẩn đầu, lại thấy hàng chữ trên đầu tiên hạc — “nnd, mụ nội nó mới ăn được lưng bụng. Nếu lại không cho ăn, bà đây sẽ chết đói đó. Thú hai chân ngu ngốc này không biết gì hết, ngày nào cũng cho ta uống sương sớm, còn phoi ta, nói cái gì mà ăn gió nằm sương, ăn em gái hân! Bà đây muốn ăn cá, muốn ăn tôm, muốn ăn giun, muốn ăn khoai nữa!”

Tiểu Hạng nhìn bạch hạc đang phát điên, chỉ cảm thấy ảo tưởng đập vào mặt vỡ tan tành.

Cái gì mà mười phần tiên khí? Thế này là không đúng đâu!

Mà ngũ hoàng tử bên kia sớm đã choáng váng, tiên hạc cậu ta thích nhất ời, mỗi ngày đều dùng sương trên cánh hoa để nuôi nấng, chưa bao giờ nhiễm bụi thế tục, sao bây giờ lại như thế này?

Không chỉ ăn những thứ thức ăn tục khí, lại còn cướp bã đậu của con chim ngốc kia trước mặt mọi người, sự thật này khiến ngũ hoàng tử cả người đều thấy không ổn.

Mà càng làm cho ngũ hoàng tử cảm thấy không được hay chính là, tiên hạc hình như ngủ được mùi thức ăn nên vỗ cánh bay trở lại, chỉ là lúc này nó không bay về phía ngũ hoàng tử, mà bay về phía đám người Tiểu Hạng.

Tiểu Hạch 囧囧 nhìn tiên hạc.

Tiên hạc mắt sáng ngời nhìn Tiểu Hạch.

Vừa rồi nó thấy, người này lấy bã đậu cho con chim ngốc kia.

Nhưng Tiểu Hạch vẫn chưa có động tác, tiên hạc lo lắng, nghĩ tới động tác trước đó của chim ngốc, chẳng lẽ?

Vì vậy ngũ hoàng tử liền nhìn thấy tiên hạc từ trước đến nay luôn cao ngạo không thích gần người, lại dùng cánh dúi dúi vào thân thể tròn vo của tiểu cung nữ, dúi xong còn chưa hài lòng, không ngờ lại dùng đầu cọ xát, như đang làm nũng.

Ngũ hoàng tử chỉ thấy sấm sét giữa trời quang, ánh mắt vừa chua xót vừa ghen tị, Tây Mặc nhà cậu ta chưa từng thân cận với cậu ta như thế!

Thấy Tiểu Hạch còn chưa hiểu, tiên hạc kia lại còn nhẹ nhàng nhảy múa. Lần này tiên hạc tâm tình hơi cấp bách, Tiểu Hạch cuối cùng cũng thấy được chữ trên đầu tiên hạc.

Thì ra là vì nàng còn dư lại hơn nửa miếng bã đậu!

Tiểu Hạch cảm thấy dở khóc dở cười, nhưng ngũ hoàng tử đã không nhìn được nữa, tiến lên ôm lấy tiên hạc muốn chạy đi. Tiểu Hạch nhìn bộ dạng đáng thương của tiên hạc, liền đem nửa miếng bã đậu nhét vào miệng tiên hạc, chỉ thấy hai cánh tiên hạc run rẩy, càng thêm kích động.

Ngũ hoàng tử thấy bã đậu thì càng tức giận hơn, cậu ta lạnh lùng nói, “Tây Mặc trước giờ đều uống nước hoa, không ăn những thứ tầm thường này!”

Trước giờ đều uống nước hoa, không ăn những thứ tầm thường này...

Trước giờ đều uống nước hoa, không ăn những thứ tầm thường này...

Trước giờ đều uống nước hoa, không ăn những thứ tầm thường này...

Không tước rớt cuộc cũng hiểu vì sao tiểu đồng bọn lại đỏ mặt tía tai cướp khẩu phần lương thực của nó, đây đều là đồng bệnh tương liên, đói mà!

Ngũ hoàng tử vừa dứt lời, liền thấy tiên hạc vô cùng nhanh chóng nuốt non nửa miếng bã đậu vào trong bụng, động tác rất nhanh kia, quả thực khiến người ta vô ấn tượng, thậm chí còn chưa thỏa mãn mà cào cào lông.

Sắc mặt ngũ hoàng tử cứng đờ.

Nước hoa tốt mà?

Tiên hạc: Đạo này, ăn no mới quan trọng nhất!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Cung Đây Hơi Lạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19

Edit : kunxjh

Ngũ hoàng tử đáng thương còn chưa phục hồi tinh thần lại, tiên hạc nhà mình một giây trước còn là kiểu tiên phong đạo cốt, phong độ văn nghệ nhẹ nhàng, liền biến thành hạc thô phi cướp bã đậu của con chim ngốc nhà khác, thậm chí còn không chút tôn nghiêm khom lưng vì một miếng bã đậu. Tiên hạc thì mặc kệ, tuy rằng ăn uống quá độ cũng không tốt, nhưng có trời mới biết, nó đã ba ngày không được ăn món này rồi.

Mọi người cũng biết đấy, nếu liên tục đói bụng, đói quá độ thì không thấy đói nữa, nhưng nếu đói đến nửa đường rồi lại ăn được một ít, cứ không được ăn no, cảm giác đói bụng đó sẽ tăng lên gấp bội.

Vì vậy tiên hạc chưa ăn no nhìn chăm chăm về phía... miếng bã đậu của Tiểu Hạch, giãy giụa càng thêm lợi hại.

Nhưng tiên hạc giãy giụa càng lợi hại, ngũ hoàng tử lại càng không buông tay. Lúc này, cả khuôn mặt cậu ta cũng đã cứng ngắc, nghĩ đến vừa rồi tiên hạc nhà mình tỏ thái độ thân mật với tiểu cung nữ kia, bây giờ lại giãy giụa không ngừng trong lòng cậu ta, sao không làm ngũ hoàng tử xót xa chứ.

Tiên hạc này từ nhỏ đã theo cậu ta, cậu ta nhìn nó lớn lên. Mặc dù mỗi lần chỉ có thể gặp vào ngày nghỉ cuối tuần, nhưng sự yêu thích đối với tiên hạc lại

không hề giảm. Bọn họ đã quen thuộc nhau đến thế rồi, nhưng tiên hạc đối với cậu ta vẫn không lạnh không nóng, kết quả vừa mới gặp tiểu cung nữ nhà người ta, liền cạ qua xét lại, còn nhảy cho người ta xem. Giờ khắc này, ngũ hoàng tử hết sức đỏ kị.

Hu, cậu ta cũng rất muốn được cạ được xét, được nhìn tiên hạc nhảy múa mà!

Lúc này Tiểu Hạng chẳng may phát giác ra sự đỏ kị của ngũ hoàng tử, chỉ nhìn tiên hạc đầy đồng tình và thương cảm. Rốt cuộc ngũ hoàng tử này nuôi sủng vật thế nào vậy, nhìn tiên hạc xinh đẹp bị bức thành dạng gì này, ôi, thật đáng thương quá!

Ngũ hoàng tử tạo nghiệp chương còn đang dùng sức ôm tiên hạc, nỗ lực duy trì hình tượng của mình và tiên hạc nhà mình. Cậu ta nhìn mấy người đang tròn mắt há mồm, miễn cưỡng trấn định nói, “Đây, đây chỉ là ngoài ý muốn...”

Nhưng cậu ta còn chưa nói hết, chữ cuối cùng còn chưa tan, liền nghe thấy một hồi tiếng ùng ục ùng ục vang lên. Ngũ hoàng tử hơi sững sờ, một lúc sau, tiếng ùng ục lại vang lên lần nữa.

Cúi đầu nhìn xuống, tiếng vang này không phải phát ra từ bụng tiên hạc nhà mình đấy sao?

Giờ khắc này, ngũ hoàng tử chỉ cảm thấy bầu trời xám xịt.

Tiểu Hạng và thất hoàng tử đứng gần nhất, hiển nhiên cũng nghe được. Hai người nhìn thần sắc ngày càng cứng ngắt của ngũ hoàng tử, lại nhìn tiên hạc trong ngực cậu ta, liền ho nhẹ một tiếng để che giấu, vẫn cúi thấp đầu nhưng khoe miệng lại cong lên.

Ngũ hoàng tử lại mất mặt, cả người đã thấy không tốt, nhưng khi nhìn đến tiên hạc đáng thương trong lòng bụng vẫn còn đang kêu ùng ục ùng ục, cậu ta còn có thể nói gì đây, ai bảo cậu ta thích chứ?

Vì vậy, không so đo hình tượng nữa, cậu ta đỏ mặt hung dữ quét một vòng, rồi liếc mắt trừng chim khổng tước ngốc nghếch kia, lúc này mới nói với cung nhân xung quanh, “Ăn cơm!”

Lần này bọn họ tới, không chỉ đến xem bảo bối nhà mình mà còn vì dã ngoại nữa!

Thời tiết tháng ba, tháng tư chính là lúc măng non nhất, còn có chuột chũi to mập, nắm tươi, nhóm cung nhân đã sớm mang theo dụng cụ nấu ăn dã ngoại, thịt, cá còn có gà và đùi dê cũng đã được xiên que, khoai tây xắt mỏng và khoai tây xắt cục, lại có rau quả khác.

Bốn phía là khung nướng, ở giữa là một chảo sắt thật to, bên trong đang hầm canh xương thiệt thơm, có cầu kỳ đo đỏ, táo, nhãn, chóc chóc lại cuộn lên, đẹp mắt không nói nên lời. Phía dưới khung đỡ là đồng lửa, đợi canh sôi sẽ thái thịt bỏ vào nồi.

Nhóm cung nhân đã mang đồ nhúng ăn kèm thỏa đáng, mà trên kệ nướng bên kia, đùi dê đã được đặt lên khung.

Đùi dê được ướp một lớp mật ong từ trước, lúc này được nướng liền tỏa ra mùi đường cháy thật nồng. Cung nhân mà các hoàng tử dẫn theo đều là đầu bếp tay nghề đỉnh nhất, lật một lần, trên đùi dê liền được rắc một lớp gia vị, theo khe hở trên đùi dê ngấm thẳng vào thịt.

Nấm khô được nghiền nát, kết hợp với bột tôm, hương vị liền giống ớt, còn có muối tinh và nước trái cây màu hồng, quét từng lớp từng lớp. Chỉ một lúc sau, trên đùi dê đã có một lớp mỏng, miếng thịt dê săn lại một chút, vừa có mùi cháy sém vừa non mềm, mùi thơm kèm theo hơi nóng bốn phía, khiến người ta ngửi thấy liền không nhịn được mà chảy nước miếng.

Cửu hoàng tử và thập hoàng tử tuổi còn nhỏ nên đối với những thứ này cảm thấy rất hứng thú, thịt dê vừa xắt ra, hai đứa liền nhanh chóng chạy qua, mỗi đứa lấy một miếng, còn đùa giỡn nhau một lúc mới chịu ăn thật ngon.

Mặc dù thất hoàng tử thích ăn quả vật, nhưng cậu thích ăn nhất là đồ ngọt. Hơn nữa, cậu thường xuyên cùng quý phi nướng nướng cướp thịt dê trong nồi lẩu, thất hoàng tử gần đây hơi nóng trong người, cho nên cậu đang chờ cơm lam bên kia.

Ngoài ra, còn có cá tươi và thịt. Thịt còn dễ nói, là món chồn tuyết chân đen và gấu con thích nhất, nhưng cá, vừa xuất hiện, con mắt của tiên hạc và khổng tước liền tròn trũng.

Cá kia, là cá kia!

Khổng tước con mắt xoay vòng vòng, nhìn thùng cá Tiểu Hạng đang bê trong tay, lại giả vờ cao ngạo xòe đuôi dọa người, kéo đuôi to lao đến.

Mà bên kia, tiên hạc bất chấp ngũ hoàng tử đang do dự nên cho nó uống nước hoa hay tìm cung nhân lấy ít bã đậu, cũng liền lao đến thùng cá của Tiểu Hạng.

Đối với bã đậu nhạt nhẽo kia, quả quyết chọn ăn cá ngon hơn!

Vì vậy cá nhỏ trước mặt, hết sức đỏ mắt, chỉ thấy khổng tước cùng tiên hạc, hai con chim đều không thể nhường nhịn lập tức túm lấy.

Khổng tước: “Đây là cá nhỏ của ta! Cá nhỏ của Tiểu Hạng nhà ta! Không cho cướp của ta!”

Tiên hạc: “Người nói của nhà người thì là của nhà người à? Ta nói là Tiểu Hạng nhà ta chứ! Cá nhỏ là cho ta mới đúng!”

Khổng tước: “Ai nói, Tiểu Hạch chính là thú hai chân nhà ta! Ngươi nhìn đi, này nàng còn cho ta bả đậu đó như!”

Tiên hạc: “Ha ha, bả đậu? Bả đậu của Tiểu Hạch đều là của ta, làm gì có phần của chim ngốc nhà ngươi!”

Khổng tước: “Ngươi mới là chim ngốc!”

Tiên hạc: “Ngươi ấy! Chim ngốc suốt ngày chỉ biết run đuôi làm quái gì!”

Khổng tước: “Ta, ta ta ta ta liều mạng với ngươi!”

Tiên hạc: “Ta bay! Chim ngốc không biết bay!”

Vì vậy, Tiểu Hạch cứ 囧囧 thể này nhìn chim ngốc lấy cái đẹp làm nhiệm vụ của mình, à không, khổng tước và một con tiên hạc tác phong nhanh nhẹn, khí độ凛冽 hoàn toàn không có chút hình tượng cử thể mà ngươi mỡ ta cũng mỡ, ta đá ngươi một cước ngươi đá lại một cước trước thùng cá. Bên kia, ngũ hoàng tử và thất hoàng tử tìm đã vỡ nát.

Đây, đây thực sự là Tây Mặc/ Phượng Vũ nhà bọn họ ư?

Thanh nhũ xinh đẹp có khí chất đâu? Ung dung hoa lệ lại thận trọng đâu? Đều đi đâu hết rồi?

Đặc biệt là sau khi Tiểu Hạch lần lượt cho mỗi con chim một con cá, lúc hai con chim này chấm dứt chiến tranh, ngoan ngoãn đứng bên nịnh nọt cọ cọ vào chân Tiểu Hạch, hai vị hoàng tử lại thấy chua xót trong lòng.

Yêu sủng nhà mình lại thân thiết với nhà khác, thật buồn...

Ngũ hoàng tử lại càng ghét bỏ muốn dứt yêu sủng nhà mình về, cái loại cá tanh tanh đó ăn có gì ngon, Tây Mặc mau về nhà uống nước lá trúc với phụ thân đi!

Sau đó ngũ hoàng tử liền bị tiên hạc quạt cho một cánh, cướp cá của chim, giống như cướp vợ của chim vậy, việc này tuyệt đối không thể nhin!

Ngũ hoàng tử thương tâm buồn rầu ngồi xỏm một bên đùi nắm, hơn nữa dự định ăn năm cái cánh gà để an ủi bản thân thì bị quạt cho một cánh nên buồn như lo tang. Bên kia, sau khi khổng tước và tiên hạc ăn no bụng, com lam cũng đã chín, thất hoàng tử đã sớm không đợi được nữa, thấy com chín liền lập tức kéo Tiểu Hạch cùng đi ăn com lam.

Trúc chọn dùng chính là trúc non tươi, ống trúc được bỏ ra rồi làm sạch, nhét gạo vào, cộng thêm nước mật ong và ít táo, nho khô, đập kín, chưng trong lồng hấp, sau gần nửa canh giờ com lam sẽ chín.

Làm như vậy, com lam sẽ mang theo mùi trúc. Hơn nữa, bởi vì trúc còn non nên com còn hơi có màu xanh nhạt, nhìn đẹp mắt ăn lại ngon.

Chẳng qua, có ăn ngon hơn nữa thì đây cũng chỉ là com, không phải thịt nha!

Thất hoàng tử và Tiểu Hạch cùng hướng tới chỗ thịt nướng và nồi xương hầm thơm nồng bên cạnh. Chỉ một lúc sau, thất hoàng tử cũng nhin không được liền chảy nước miếng, nhưng lời thái y nói còn ở bên tai, lại sờ sờ lỗ tai hơi đau vì cơ thể bị nhiệt, thất hoàng tử nuốt một ngụm nước bọt, nhin xuống.

“Tiểu Hạch, chúng ta ra kia ăn đi.” Thất hoàng tử chỉ về một hướng khác, nơi đó là đầu gió, không thấy người thấy mùi thơm thịt nướng.

Tiểu Hạch cầm lấy ống trúc mà thất hoàng tử kín đáo đưa cho nàng, đương nhiên cũng biết rõ vì sao thất hoàng tử lại như thế, nàng nhin cười gật đầu.

Vì vậy, hai người một trước một sau hướng về nơi đầu gió ngồi ăn.

Rời xa chỗ nấu com mang đến tiếng động ầm ỉ, trong rừng trúc rất là u tĩnh, gió nhẹ thổi qua lá trúc, mang theo tiếng xào xạc. Trong cánh mũi đầy mùi trúc thơm ngát, Tiểu Hạch cùng thất hoàng tử ngồi trên tảng đá, trong tay cầm com lam, cảm thấy toàn thân đều trầm tĩnh lại, thanh thần vô cùng.

Chẳng qua, lúc quay đầu nhìn hàng chữ liên tiếp “Muốn ăn đùi dê nướng, muốn ăn lẩu dê, muốn ăn gà lá trúc, muốn ăn chuột chũi hầm cách thủy...” trên đầu thất hoàng tử, nàng liền nhin không được mà nhếch khóe miệng.

Ngay lúc Tiểu Hạch đang buồn cười, một hồi tiếng sột soạt không giống bình thường truyền vào tai, Tiểu Hạch hơi sững sờ, lập tức nhin về hướng thanh âm truyền đến, chỉ thấy một quả cầu nhỏ lông xù trắng đen xen kẽ cứ thế lăn lộn vào tầm mắt.

Đây là... Gấu trúc?

Lúc này thất hoàng tử cũng tỉnh táo lại từ trong mộng thực, lúc nhìn thấy quả cầu nhỏ trắng đen xen kẽ kia liền lộ ra vẻ mặt hoàn toàn khác với Tiểu Hạch, “Không hay rồi, là thú gặm thiết! Chạy mau!”

Thú gặm thiết, tính tình hung mãnh, thích ăn đồ kim thạch v.v., sức lực vô hạn.

Thú gặm thiết bình thường không ở rừng trúc này mà ở khu rừng núi, mặc dù những loại động vật này đều đã được thuần dưỡng, nhưng không sợ ngộ nhờ chỉ sợ chẳng may. Lúc này bên cạnh cậu và Tiểu Hạch không có cung nhân đi theo, chẳng may xảy ra việc gì thì gay to.

Tuy rằng đây chỉ là một con thú con, nhưng sức cũng rất lớn, ở tình cảnh không có vũ khí, cậu không phải là đối thủ của nó.

Vì vậy, cậu nhanh chóng kéo tay Tiểu Hạng chạy đi.

Tiểu Hạng bị kéo nên lao đảo một cái, chẳng qua cũng nhanh chóng phản ứng chạy theo kịp thất hoàng tử. Trong lúc nhất thời, trong rừng trúc chỉ nghe được tiếng chạy trốn và tiếng thở dốc.

Tiểu Hạng chạy gấp, hơn nữa cơ thể cũng không tập võ như thất hoàng tử, rất nhanh liền thở hồng hộc, dưới sự lôi kéo của thất hoàng tử, Tiểu Hạng rõ ràng cảm giác được, nằng lại kéo chân sau của thất hoàng tử.

Nhưng thất hoàng tử ngoại trừ kéo tay Tiểu Hạng chặt hơn nữa, chứ không hề buông lỏng. Tiểu Hạng ngẩn ra một lúc, liền không nhịn được mà thấy ấm áp.

Nếu chỉ có một mình thất hoàng tử, như vậy cậu nhất định có thể chạy xa hơn, hoặc là cậu ném Tiểu Hạng vào nơi hấp dẫn sự chú ý, như thế cậu cũng có thể an toàn trở về, nhưng thất hoàng tử không lựa chọn gì cả, cứ thế mang theo Tiểu Hạng chạy đi, không hề có ý vứt bỏ Tiểu Hạng.

Mà bị Tiểu Hạng làm liên lụy, bọn họ hiển nhiên không phải đối thủ của thú gặm thiết, chỉ trong chớp lát liền bị gấu trúc tròn vo kia đuổi theo.

Thất hoàng tử vẫn không buông bỏ nỗ lực cuối cùng, nhưng Tiểu Hạng lại quay đầu, nhìn về phía con gấu trúc kia.

Chỉ thấy trên đầu gấu trúc hiện lên lác đác vài chữ, “Ông trúc, mùi ông trúc, thơm quá ông trúc ơi...”, mà theo ánh mắt gấu trúc nhìn đến, chỗ ánh mắt kia tập trung không phải com lam trên tay mình thì còn ở đâu nữa?

... Thì ra, đều do ông trúc gây họa?

Tiểu Hạng nhìn ông trúc trên tay mình, lại nhìn gấu trúc, có loại lo tang nhân nhật...

Không biết vì sao, các ngự thú trong vườn này đều tham ăn như thế nhỉ.

Mà lúc này, thất hoàng tử đứng sau lưng Tiểu Hạng lại đột nhiên có cảm giác hơi cảm động.

Tiểu Hạng lại vì bốn hoàng tử mà đối đầu với dã thú, còn vì an toàn của bốn hoàng tử mà che cậu ở phía sau nằng, tìm thất hoàng tử đập thành thịch, không biết ra sao, lại đột nhiên cảm mềm lòng hẳn.

Hơn nữa, bóng lưng tròn vo của Tiểu Hạng, giờ khắc này, thật sự có loại cảm giác an toàn không nói ra lời.

Lúc này, Tiểu Hạng dè dặt đưa com lam cho gấu trúc, lúc này nằng cũng hiểu, đây không phải gấu trúc con người nuôi, mà thật sự là dã thú trong rừng, nằng không biết gấu trúc này có ngoan ngoãn hay không.

Cũng may, mục đích của con gấu trúc nhỏ này chỉ là ông trúc, nó nhận ông com lam Tiểu Hạng đưa liền bắt đầu ăn luôn. Lúc ăn đến hương vị ngọt ngào của mứt táo, nho khô, còn có nước mật ong kia, toàn bộ hai mắt gấu trúc đều híp lại, trong suy nghĩ ngoại trừ ăn ngon ra thì không còn gì hết.

Gấu trúc ngoan ngoãn hơn, thất hoàng tử cũng đi ra từ sau lưng Tiểu Hạng. Lúc này cậu mới cảm giác được hình như mình vẫn đang dắt tay Tiểu Hạng, bàn tay kia mang theo cảm giác ấm áp ẩm ướt, hơi nóng, hơi ẩm, lại hơi mềm, hơi dùng lực một chút nhưng sờ không tới xương.

Tiểu Hạng bị thất hoàng tử vô thức dùng sức đánh tỉnh, quay đầu, lại thấy được khuôn mặt ửng hồng của thất hoàng tử, nhưng giờ phút này, hấp dẫn nằng lại là chữ trên đầu cậu.

“Tay Tiểu Hạng thật mềm như vải bông vậy, sờ rất đã ấy ￣▽￣...”

Vì vậy lại nhéo nhéo.

Tiểu Hạng: “...”

Nếu không phải bọn họ một đứa sáu tuổi, một đứa bảy tuổi, thì lúc này nằng rất muốn nói “Bộ khoái thúc thúc, người này!”.

Còn nhỏ tuổi, đã là tiểu háo sắc, hừ!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Cung Này Hơi Lạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Edit : kunxjh

Lúc này thất hoàng tử đã hoàn toàn bị bàn tay thịt mềm mập mạp của Tiểu Hạnh bắt làm tù binh, trách không được mẩu phi lại thích nhéo mặt Tiểu Hạnh thế, thì ra xúc cảm thịt béo lại tốt như vậy sao?

Thế là sau tay mập, khuôn mặt Tiểu Hạnh lại bị tập kích. Khi thấy trên mặt có cảm giác hơi đau, Tiểu Hạnh cũng hoàn toàn không dám tin.

Nàng, nàng nàng nàng lại có thể bị nhéo?

Còn bị thất hoàng tử nhéo? !

... Chẳng lẽ thất hoàng tử cũng bị quý phi nương nương lây bệnh rồi sao...

Nghĩ đến sau này có khả năng ban ngày thì bị thất hoàng tử nhéo, chạng vạng lại bị quý phi nương nương nhéo, Tiểu Hạnh đã thấy cả người đều không tốt!

Mà lúc này thất hoàng tử hoàn toàn không nhận ra tâm tình lo tang của Tiểu Hạnh, vẫn còn trầm mê trong xúc cảm kỳ dị của mặt nhỏ bụ bẫm. Đối với xúc cảm mềm mại, mập mạp của tay nhỏ, xúc cảm trên khuôn mặt Tiểu Hạnh rõ ràng tăng thêm một bậc.

Khuôn mặt bé gái vừa mềm vừa căng vừa mịn, bởi vì trẻ con mập mạp nên hai má toàn thịt là thịt, chỉ cần thò tay ra là có thể nặn ra một khối thịt mềm. Cái loại xúc cảm trơn mềm mà ngón tay đặt trên má, thật sự là tuyệt không thể tả.

Thất hoàng tử cảm thấy mình đã thích loại cảm giác này luôn rồi! Thật sự là nhéo quá đã, hứ!

Lúc này cuối cùng cậu cũng hiểu rõ lý do vì sao mà mẩu phi lại thích bóp má Tiểu Hạnh, loại cảm giác này thật sự quá tuyệt vời!

Chẳng qua lại cảm thấy có gì đó không đúng, hình như quên mất cái gì đó.

Rốt cuộc là quên gì nhỉ?

Quả cầu nhỏ đen trắng đã găm xong một ống com lam, đang cố gắng lấy ống nữa trên tay thất hoàng tử nhăn mũi nói: Các người quên ta đó!

Vì vậy, thời điểm thất hoàng tử đang đắm chìm trong xúc cảm mặt béo của Tiểu Hạnh, quả cầu nhỏ trắng đen đã lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai xông về ống com lam trong tay thất hoàng tử, lúc cảm nhận được xúc cảm lông xù của gấu trúc kia, lại bị gấu trúc liếm tay, cả người thất hoàng tử đều đã cứng ngắc.

Đợi chút, thú gặm thịt!

Cuối cùng cậu cũng nhớ ra mình quên cái gì, không ngờ cậu lại quên mất ở đây còn có một con thú gặm thịt!

Thất hoàng tử dè dặt quay đầu, nhìn quả cầu nhỏ đen trắng đang ăn, hai tay thịt béo cầm ống trúc gặm đến rất vui, cậu lập tức bất chấp xúc cảm rất đã của gò má Tiểu Hạnh, dặt tay Tiểu Hạnh dùng khẩu hình miệng phát ra hai chữ rất nhỏ, “Đi mau!”

Thừa lúc thú gặm thịt đang cố lấy thức ăn, lúc này không đi còn đợi đến khi nào đây!

Lúc này Tiểu Hạnh cũng từ nỗi khiếp sợ bị thất hoàng tử nhéo mặt tỉnh táo lại, thấy thất hoàng tử dùng khẩu hình miệng phát ra âm thanh, đành phải nhăn mũi bỏ qua tình cảnh hiện tại, đợi đến nơi an toàn rồi nói sau.

Vì vậy, hai người cứ nhẹ nhàng, nhẹ nhàng chạy đi, đợi đến lúc cách xa chỗ đó thì lập tức chạy nhanh hơn.

Hồng học, hồng học, thành thích... hồng học, hồng học, thành thích...

Tiểu thất và Tiểu Hạnh, hai đôi chân ngắn chạy thật nhanh, một người hồng học, một người khác cũng hồng học, chỉ là... thành thích kia phát ra ở đâu?

Thời điểm hai người quay đầu lại, lập tức cứng ngắc người, thành thích ở sau lưng, không phải quả cầu nhỏ trắng đen kia thì còn ai vào đây?

Hơn nữa, ống trúc trên móng vuốt đã sớm bị gặm đến không còn một mảnh, thấy hai người quay đầu nhìn, nó còn dùng đôi mắt nhỏ tròn xoe kia để nhìn lại bọn họ, nhìn về mặt kia đi, không ngờ còn mang theo vẻ vô tội.

Thất hoàng tử và Tiểu Hạnh dừng lại, quả cầu trắng đen cũng dừng lại, đợi đến lúc thất hoàng tử và Tiểu Hạnh chạy tiếp, quả cầu nhỏ trắng đen cũng chạy theo. Lần này thất hoàng tử và Tiểu Hạnh hiểu liền, quả cầu nhỏ này là đang bám theo bọn họ!

Lúc đi chỉ có hai người, khi trở về lại nhiều hơn một quả cầu nhỏ. Đối với quả cầu nhỏ mới tới kia, người và thú đều rất tò mò.

Chẳng qua quả cầu nhỏ trắng đen lại không để ý đến những người này, tuy rằng mùi thơm của các loại thịt, cá, rau củ xung quanh đều bay đầy vào mũi,

nhưng quả cầu nhỏ vẫn chuẩn xác tìm được hương vị mà mình yêu thích nhất. Vì thế khi mọi người còn đang tò mò, liền thấy quả cầu nhỏ chạy rầm rầm về phía com lam.

Tiểu Hạng nhìn không được đỡ trán, được thôi, lại là ăn vật!

Gấu trúc ăn không chút khách khí, ôm com lam nóng hổi mới ra lò gặm tiếp. Mùi ống trúc tươi non, còn có vị mật ong ngọt ngào, lại thêm hạt táo ngọt, nho khô chua ngọt ngon miệng. Gấu trúc chỉ cảm thấy cứ muốn ăn hoài, đây đâu phải ống trúc chứ, đây quả thực đều là hạnh phúc tràn đầy mà!

Chẳng qua ngoài hạnh phúc, gấu trúc nhỏ cũng là một quả cầu nhỏ rất thông minh, nó không chỉ ngậm ống trúc trên miệng, mà trên tay còn cầm một ống com lam, bước từng bước di chuyển đến hướng Tiểu Hạng với thất hoàng tử. Thời điểm chuyển đến bên cạnh Tiểu Hạng cùng thất hoàng tử, nó đem ống trúc trên móng vuốt đưa cho Tiểu Hạng.

“Cho ta há?” Tiểu Hạng nhìn quả cầu nhỏ tròn vo lạch bạch đi tới thì đầy kinh hi, cảm thấy mình đã bị gấu trúc nhỏ hiền lành ngoan ngoãn này bắt làm tù binh.

Đó là đương nhiên rồi! Gấu trúc nhỏ toét miệng cười, nó là quả cầu nhỏ thông minh nhất mà!

Phải nói, ngự thú trong vườn thì ai là lớn nhất, rất nhiều người đều cho rằng đó là thú hai chân, nhưng nó biết rõ, lớn nhất không phải những thú hai chân cho bọn chúng thức ăn, mà là bọn hạc ngọc và khổng tước ngọc nhé!

Đừng thấy hạc ngọc, khổng tước ngọc, bọn chúng nó không có bản lãnh gì, đồ ăn bị thiếu nhưng sẽ không đi săn, ai bảo hạc ngọc, khi nhỏ thôi, còn có khổng tước ngọc, bọn chúng có người chống lưng chứ?

Thường thường, lão hồ, kim điêu được coi là bá đạo nhất cũng không dám bắt nạt mấy con này, lúc này nhìn thấy người chống lưng cho hạc ngọc đến đây, quả cầu nhỏ thông minh đương nhiên phải vui vẻ ôm đuôi rồi!

Dĩ nhiên, hấp dẫn quả cầu nhỏ nhất không phải kẻ chống lưng không con thú nào dám khi dễ, gấu trúc cha và gấu trúc mẹ của nó ở trong rừng cũng không có con nào dám khi dễ nó, quan trọng hơn là — — mỹ thực đó nha!

Ôm ống trúc nóng hổi ăn thật ngon, quả cầu nhỏ cảm thấy cuộc đời này thật viên mãn!

Đương nhiên, trước khi được ăn mỹ thực phải nịnh nọt hai con thú hai chân này một tí, vừa rồi nó ăn hai ống trúc, bây giờ trả lại cho bọn họ một ống, quả cầu nhỏ cảm thấy mình hết sức cơ trí.

Thất hoàng tử vốn muốn trực tiếp đuổi quả cầu nhỏ này về nơi nó ở, suy cho cùng, tuy rằng quả cầu nhỏ lúc này nhìn cũng đáng yêu, nhưng nó là một mãnh thú kia mà!

Thế nhưng nhìn quả cầu nhỏ thân thiết với Tiểu Hạng như thế, thất hoàng tử lại có hơi chần chừ, nhìn quả cầu, lại nhìn Tiểu Hạng, đột nhiên cậu nghĩ ra một chủ ý rất hay.

Sủng yêu nhà mình được thuần dưỡng từ nhỏ, vừa vắn quả cầu cũng là thú con. Cậu đã có Phượng Vũ nhưng Tiểu Hạng lại chưa có con sủng vật nào.

Dù sao cũng là tiểu đồng bọn thân thiết, bốn hoàng tử có, Tiểu Hạng cũng có thể có một con, vậy không bằng...

“Tiểu Hạng, cô thích thú gặm thiết này há?”

Tiểu Hạng đang cầm ống trúc đắm chìm trong sự thân thiện của quả cầu trắng đen, nghe thấy thất hoàng tử hỏi thế liền không hề nghĩ ngợi đáp lại, “Đương nhiên thích rồi!”

“Vậy, không bằng cho cô thú gặm thiết này nhé?”

“Thật sao?” Tiểu Hạng trừng to mắt, đây chính là quốc bảo đó, quốc bảo, lại cho nàng?

Về mặt kinh hi của Tiểu Hạng khiến mặt thất hoàng tử đỏ hồng, “Thật!” Sau đó nhỏ giọng nói, “Như thế, mỗi lần nghỉ cuối tuần, cô cũng có thể cùng ta đến ngự thú viên xem bọn chúng.”

Tiểu Hạng ngây ngốc cười, thì ra nàng đến ngự thú viên có hơi không tình nguyện, thất hoàng tử đều nhìn ra sao?

Chẳng qua, nếu có quả cầu nhỏ ở đây, mỗi lần nghỉ cuối tuần đến ngự thú viên, Tiểu Hạng chắc chắn sẽ hết sức vui vẻ đó!

Tiểu Hạng hết sức cảm kích sự quan tâm của thất hoàng tử, quyết định chuyện nheo mắt trước đó sẽ theo gió bay đi. Hơn nữa, khi thất hoàng tử đưa quả cầu cho nàng, Tiểu Hạng quyết định đã có quả thì phải có lại, liền giao việc đặt tên cho quả cầu cho thất hoàng tử.

Mặc dù để thất hoàng tử đặt tên cũng có hơi xót, chẳng qua nhìn bộ dáng trắng đen của quả cầu, để thất hoàng tử đặt tên chắc cũng không khó nghe lắm đâu nhỉ.

Nhưng Tiểu Hạng quá ngây thơ rồi.

“Vậy gọi là Nhị Béo đi.” Thất hoàng tử trái lo phải nghĩ nửa ngày mới nói ra một cái tên khiến Tiểu Hạnh vô cùng khiếp sợ.

Đợi đã, thất hoàng tử, lúc trước đặt tên cho Phượng Vũ cậu còn hết sức bình thường mà, sao đến lượt nàng lại biến thành Nhị Béo. Thất hoàng tử, mau nói đi, có phải vì quả cầu đem com lam cho ta chứ không cho cậu nên cậu mới có ý định trả thù đúng không?

Hơn nữa, nếu gọi cũng có thể gọi là Đại Béo hoặc là Tiểu Béo chứ, Nhị Béo là cái quái gì?

Mà khi ngẩng đầu nhìn đỉnh đầu thất hoàng tử...

“Đã có một Tiểu Hạnh đại béo, cho nên quả cầu chính là nhị béo, Nhị Béo ời Nhị Béo, về sau ngươi phải vui vẻ chơi cùng tỷ tỷ nha ($\geq \nabla \leq$) “

Tiểu Hạnh: “...”

Cái này có thể nhịn, nhưng không thể nhịn được! Ngươi mới là đại béo, cả nhà ngươi đều là đại béo!

Thật muốn đánh người!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Cung Này Hơi Lạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21

Edit : kunxjh

Quả cầu trắng đen đối với cái tên mới “Nhị Béo” của mình rất hài lòng, thất hoàng tử gọi một tiếng Nhị Béo, quả cầu trắng đen liền lắc la lắc lư đi tới, vẻ thơ ngây chân thành kia khiến thất hoàng tử rất tâm huyết.

Quả nhiên tên mình đặt quá hay!

Mà Tiểu Hạnh thì giữ lấy tay mình yên lặng đứng bên vịn khí, nhịn đi! Nhất định phải nhịn được! Không nên kích động, không được chụp bao bố cấp trên!

Chẳng qua kẻ tiểu nhân trong lòng lại yên lặng cầm đầu bút viết vào sổ đen tội của thất hoàng tử, hừ, thù “Đại Béo”, nàng sẽ nhớ kỹ!

Cái tên Nhị Béo chính thức được đăng ký vào cung Vị Ương, cùng một nhà với thất hoàng tử, đối với Nhị Béo mới tới, tất cả các động vật đều rất tò mò, đặc biệt là khổng tước, khi biết về sau bọn chúng chính là huynh đệ chung một chiến hào, khổng tước quả thực kinh hi còn phá lệ lấy cho quả cầu nhỏ một con cá nhỏ mà mình đã giấu.

Vị huynh đệ này, về sau sẽ là huynh đệ chung chiến hào, chiếu cố nhiều hơn nhé!

Trong mắt khổng tước lóe ra hào quang trong suốt, đôi mắt sáng ngời nhìn quả cầu nhỏ, mặc dù quả cầu này thoát nhìn vẫn còn nhỏ nhưng tiềm lực rất lớn đó, hơn nữa còn cùng thuyền với mình, nghĩ đến sau này lúc đánh nhau với hạc ngọc sẽ có thêm một tiểu huynh đệ cùng trợ trận, tâm tình khổng tước liền bay cao.

Cảnh kia thật đẹp!

Dường như nó đã nhìn thấy bản thân dùng miệng mổ đầu hạc, cánh quạt thân hạc, từ đó trở đi liền mang dáng dấp con chim sinh trên đỉnh rồi!

Cho nên, vị huynh đệ này, nhất định phải lôi kéo!

Thấy khổng tước lần lượt cho cá quả cầu nhỏ, tiên hạc cũng sinh ra cảm giác nguy cơ. Một con chim ngọc như khổng tước đã rất khó đối phó rồi, mình cũng vừa mới giành phần thắng thôi, nếu có thêm một quả cầu trắng đen, mình còn có thể tiếp tục thắng sao?

Nghĩ đến về sau đầu chim mình từng mổ qua biến thành đầu mình, lông vũ từng nhổ biến thành lông trắng của mình, cơ thể từng quạt qua biến thành cơ thể mình, thậm chí ngay cả cặp chân lén lút chột sau lưng cũng biến thành cặp chân dài xinh đẹp của mình, tiên hạc liền cảm thấy con đường phía trước là một mảng tối thui.

Do đó, tuyệt đối không thể để quả cầu trắng đen này chạy về bên khổng tước!

Nghĩ đến khổng tước vừa tặng cá nhỏ để lấy lòng, tiên hạc đói bụng ba ngày vất vả lắm mới được ăn ngon lại bị thương một hồi, nhưng vì bảo trì tiên tư của mình, tiên hạc vẫn cắn răng, cho!

Không nỡ cho quả cầu cá nhỏ đâu!

Vì vậy, chỉ thấy tiên hạc đào bậy một hồi dưới cây trúc, đào ra một đồng cá nhỏ. Tiên hạc nhìn trái, nhìn phải, con nào cũng khó bỏ, cuối cùng cũng chọn được một con nhỏ nhất, kiên quyết nhẫn tâm, nhắm mắt đưa qua cho quả cầu.

Ăn cá của ta, sau này sẽ là người của ta, ngàn vạn lần không được cùng hội với khổng tước nha!

Khổng tước đang hai mắt sáng ngời chờ tiểu đồng bọn mới ra lò trả lời, thì nhìn thấy hạc ngốc đưa cá nhỏ chặn giữa đường, loại hành vi ngang nhiên đào góc tường này quả thực khiến khổng tước không thể nhẫn nhịn.

“Đây là tiểu đồng bọn nhà ta!” Khổng tước không để ý lông ngốc vì một hồi đánh thua đến bây giờ vẫn còn vênh loạn lên, mà vô cùng anh dũng đi đòi lại công đạo.

Tiên hạc thoát nhìn tiên phong đạo cốt, nhưng thật ra, nó không phải là loài chim tiên khí lúc ẩn lúc hiện, mà là một tiểu lưu manh đó nha, bằng không cũng sẽ không cướp bã đậu của khổng tước. Cho nên, đối với lời nói chính nghĩa kia của khổng tước, tiên hạc chỉ trừng mắt, hết sức khiêu khích nói, “Nhận cá nhỏ của ta, chính là người của ta!”

“Không, đây là người của ta, trên danh sách!”

“Ăn cá nhỏ của ta, chính là người của ta!”

“Rõ ràng là của ta!”

“Ăn cá nhỏ của ta, chính là người của ta!”

“Đây là tiểu đồng bọn nhà ta!”

“Ăn cá nhỏ của ta, chính là người của ta!”

“...”

Vì vậy, đợi đến khi thất hoàng tử cuối cùng cũng lấy lại tinh thần, liền bắt gặp Phượng Vũ nhà mình không biết vì sao lại cùng tiên hạc của ngũ ca đánh nhau. Thất hoàng tử nhìn hai con chim xù lông chiến với nhau, lại nhìn quả cầu nhỏ ngoan ngoãn ngồi một bên, đột nhiên có loại cảm giác đặc biệt tang thương.

Nhìn Nhị Béo ngoan ngoãn như vậy, cứ ngồi một chỗ không động, lại nhìn Phượng Vũ nhà mình — rõ ràng trước đây còn rất ngoan, sao chỉ trong chốc lát lại đánh nhau rồi, xinh đẹp nhất, lông lẫy nhất, rụt rè nhất đâu?

Cậu quả thực rất lo lắng đó!

Thất hoàng tử tan nát con tim còn chưa biết, đây là quả cầu nhà người ta trong truyền thuyết à nha!

Thế là, đợi đến khi khổng tước và tiên hạc cuối cùng cũng đánh phân thắng bại, liền phát hiện, ồ, sao không thấy quả cầu đâu nhỉ?

Đưa mắt nhìn, chỉ thấy cách đó không xa, một quả cầu trắng đen lông xù tròn vo đang cầm com lam đưa cho thất hoàng tử.

Vừa rồi thú hai chân này cho nó ba ống trúc, có qua có lại, nó cũng không thể để thú hai chân này thua thiệt được đúng không?

Vì vậy, thất hoàng tử được sủng mà lo cầm ống trúc Nhị Béo đưa cho, chỉ cảm thấy trong lòng rất ấm áp, Nhị Béo thật sự quá hiểu chuyện, gào!

Thất hoàng tử thấy lòng ấm áp cứ thế cầm lấy ống trúc Nhị Béo cho, sờ sờ cái bụng trống trơn của mình, ăn com lam, vừa ăn vừa cười, vẻ mặt kia cứ gọi là vui thích không thôi.

Mà Tiểu Hạnh cũng đang cầm com lam ăn rất ngon, đương nhiên, ngoại trừ com lam, Tiểu Hạnh còn xắt ít thịt nướng để ăn.

Mùi thịt nướng thơm lừng bay vào mũi, từng miếng thịt bày ngay ngắn ra đĩa, thịt vừa xắt ra còn bốc hơi nóng, trên mặt rắc đủ loại gia vị, vừa nhìn thấy, liền khiến người ta thêm ăn nhiều hơn.

Thất hoàng tử hiển nhiên cũng không ngoại lệ.

Đương nhiên, bởi vì không thể ăn nên thất hoàng tử chỉ có thể liếc mắt nhìn, sau đó cúi đầu ăn phần com của mình, lại liếc mắt nhìn, lại cúi đầu ăn com.

Thất hoàng tử ăn com ngửi mùi, cảm thấy càng thêm khó nhịn, thật muốn ăn quá đi!

Đợi mình hết bị nóng, nhất định phải ăn hai cái đùi dê nướng, ăn một cái, lại chia cho Tiểu Hạnh một cái, hai người cùng ăn!

Đến lúc đó, hai má Tiểu Hạnh nhất định sẽ phình lên, còn có thể di chuyển, không biết nếu khi đó chọc vào thì có cảm giác gì nhỉ?

Mặc sức tưởng tượng cùng Tiểu Hạnh ăn thịt nướng, vẻ mặt thất hoàng tử hết sức phơi phới. Thời điểm thất hoàng tử con đang đắc ý, lại đột nhiên vui quá hóa buồn, cảm giác một trận đau đớn!

“A! ! !”

Thất hoàng tử che miệng, trừng to mắt, nước mắt còn suýt nữa rơi ra.

Tiểu Hạnh nhìn thấy lập tức kinh ngạc, “Sao thế thất hoàng tử?”

Thất hoàng tử hai mắt rung rung, hai tay che miệng, gì cũng không chịu nói.

Tiểu Hạnh bất đắc dĩ, đang lúc nghĩ đến rốt cuộc phải làm sao mới có thể khiến thất hoàng tử mở miệng thì nhìn thấy trên đầu thất hoàng tử xuất hiện chữ viết —

“Hu hu hu! Đau quá! Răng của ta! Răng răng răng...”

Răng?

“Điện hạ, răng người bị sao vậy?”

Tiểu Hạnh vội vàng hỏi, nhưng chỉ thấy trên đầu thất hoàng tử lại xuất hiện chữ viết —

“QAQ răng, rụng răng...”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Cung Này Hơi Lạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22

Edit : kunxjh

Thất hoàng tử có thể nào cũng không nghĩ tới, chẳng qua chỉ thất thần một tý, không ngờ hậu quả lại nghiêm trọng như vậy. Lúc cảm giác được xúc cảm trống rỗng tro bụi trên lợi, thất hoàng tử bỗng thấy trước mặt tối sầm, bị thương từ đó.

Răng cậu! Lại có thể rụng!

Tuy rằng đã sớm lung lay, nhưng cậu vẫn liên tục bảo vệ cẩn thận từng li từng tí, không nghĩ tới chỉ thất thần một lúc, nó lại có thể rời cậu mà đi.

Hơn nữa, không những chỉ rụng một cái, mà là hai cái đó!

Nghĩ đến sau này mỗi khi mình há miệng liền lộ ra phần lợi trống trơn, lúc đó sẽ bị tiểu đồng bọn cười nhạo, cả người thất hoàng tử đều không tốt.

Còn nhớ lúc lục ca thay răng, cậu cũng cười không ít, khoảng thời gian đó lục ca bị chọc nên đặc biệt trầm mặc.

Chẳng lẽ quả báo kiếp này đến nhanh vậy sao?

Thất hoàng tử cảm thấy rất lo tang, rất lo tang, rất lo tang ấy!

Mà khi nghe thấy Tiểu Hạnh ở bên cạnh sốt ruột hỏi làm sao vậy, thất hoàng tử lại càng lo tang.

Chẳng lẽ cậu lại nói vì trong lúc ăn cơm mình thất thần nên cắn phải cái muỗng, sau đó cắn rụng răng luôn sao?

Không được! Tiểu Hạnh mà biết sẽ cười chết cậu mất!

Chẳng qua, thất hoàng tử không biết là cho dù cậu không nói thì khung chữ trên đầu cậu cũng bán đứng cậu. Lúc Tiểu Hạnh biết rõ nguyên nhân rụng răng, cả người đều trầm mặc.

Nhìn, nhìn xuống, nhất định phải nhìn xuống, không thể cười ra, thất hoàng tử sẽ thẹn quá hóa giận ha ha ha!

Cái loại tùy thời tùy chỗ nắm được khoảnh khắc lịch sử đen tối của cấp trên, thật sự là rất đã!

Thất hoàng tử còn chưa biết Tiểu Hạng đã biết rồi, cậu do dự một lúc, cảm thấy chuyện này hình như cũng không giấu được, cuối cùng vẫn quyết định nói, “Tiểu Hạng, cô xoay qua chỗ khác một lúc đi.”

Tiểu Hạng nháy mắt mấy cái, nghe giọng nói không rõ ràng của thất hoàng tử, nằng nín cười xoay người. Chỉ trong chốc lát, liền nghe thấy thất hoàng tử cho nàng quay người lại.

Mà lúc này, thất hoàng tử đã sớm nhỏ răng rụng trong miệng ra, thậm chí còn dùng nước rửa sạch. Thời điểm nhìn thấy hai cái răng cửa trắng tinh kia, thất hoàng tử vẫn bị thương khó nhin, không đành lòng nhìn.

Răng đẹp như vậy, sao lại rụng chứ?

Thấy Tiểu Hạng quay lại, thất hoàng tử trầm mặc một lúc, liền khó khăn nói, “Tiểu Hạng, cho cô.”

Nhìn hai cái răng sữa trắng nõn trong lòng bàn tay, Tiểu Hạng sững sốt một lúc, “Cho tôi?”

“Ừ.” Giọng thất hoàng tử hơi rầu rĩ, còn mang theo chút uể oải. Cậu cúi đầu đá hòn đá trên đất, “Vừa mới rụng, để ở chỗ cô, không cho phép ném đi, cũng không được cho người khác xem, phải cất kỹ trong hà bao, biết chưa?”

Nếu không phải nhìn răng sẽ thấy đau, kỳ thật thất hoàng tử đang chuẩn bị tự mình cất giữ. Lục ca cũng tự giữ răng của mình, đặt ở chỗ Nguyệt phi — chỉ có điều, đó là lục ca.

Suy nghĩ một chút, nếu mình cất răng ở chỗ mẫu phi, mẫu phi nhất định sẽ đem chuyện này cười nhạo cậu cho đến lúc cậu lớn, mà tự mình nhìn răng lại nghĩ đến cảnh nó rụng thế nào. Suy nghĩ một lúc, thất hoàng tử quyết định đặt nó ở chỗ tiểu đồng bọn mình tin nhiệm nhất.

Tiểu Hạng chắc chắn sẽ cất thật kỹ!

Chẳng qua, nhìn vẻ hơi sững sốt của Tiểu Hạng, thất hoàng tử vẫn có chút không yên lòng, hung dữ nói, “Cất chung với bạc của cô, không được phép làm mất!”

Lúc này Tiểu Hạng mới phục hồi tinh thần, mắt nhìn hai cái răng sữa trắng nõn trong lòng bàn tay, lại nhìn thất hoàng tử miệng hùm gan sứa, nằng nheo mắt lại, lúc này mới bỏ hai cái răng sữa vào trong hà bao nhỏ trước mặt thất hoàng tử.

Thất hoàng tử hài lòng gật đầu, Tiểu Hạng cũng thỏa mãn gật đầu, lịch sử đen tối thuận lợi đến tay.

“Còn có, không được phép nói với người khác!”

Nhìn chỗ răng trống huơ trống hoác của thất hoàng tử, Tiểu Hạng đương nhiên cười gật đầu.

Cho dù nàng không nói, thất hoàng tử cũng sẽ bị người khác phát hiện ra thôi!

Thất hoàng tử rụng răng, hiển nhiên không thể hoạt bát như trước nữa. Cậu ngồi trên ghế gỗ làm bộ thương thức cảnh sắc xung quanh, bộ dạng hết sức thâm trầm.

Không tước đánh nhau thua lòng rụng đầy đất, vô cùng thương tâm gặm cá nhỏ bên cạnh. Giờ khắc này, chỉ có cá nhỏ mới có thể vỗ về tâm hồn bị thương của nó mà thôi!

Mà bên kia, gấu trúc Nhị Béo ăn rất thỏa mãn, ưỡn cái bụng ì ạch đi đến bên cạnh Tiểu Hạng. Tiểu Hạng nhìn bộ dạng xin sờ xin ôm của quả cầu trắng đen cũng rất thích, liền cúi người xuống, định ôm Nhị Béo nhà nàng vào lòng, không nghĩ tới một cái ôm này, lại ôm không được.

Quá, quá nặng!

Lại dùng sức, vẫn không ôm lên được, làm thế nào cũng không ôm được nhóc gấu trúc béo phì này lên, Tiểu Hạng cũng chỉ có thể áy náy nhìn nhóc gấu trúc, nói tiếng xin lỗi.

Thực ra không phải tại ta không dùng sức, mà là tại nhóc quá nặng đó!

Dường như lúc này nhóc gấu trúc cũng ý thức được điều gì đó, nó buồn nhìn Tiểu Hạng, sau đó lao đa lao đảo đến bên cạnh thất hoàng tử, nằm xuống bất động.

Quá đau lòng rồi ấy!

Đều là những nhóc dưới mười tuổi, thời gian yếm ả của các vị hoàng tử cũng không lâu. Một lúc sau, mọi người cũng đã ăn uống no đủ, đại sự lớn nhất trong đời là vấn đề cái bụng đã được giải quyết, tiếp theo chính là vui chơi.

Trong rừng trúc không có nơi nào để vui chơi, chỉ có một khe suối trong vắt, từ đỉnh núi uốn lượn xuống, xuyên qua rừng trúc. Cho nên sau khi nghiên cứu, các vị hoàng tử nhanh chóng quyết định sẽ cùng nhau chơi đùa dưới suối.

Mặc dù đã qua Tết 3/3* nhưng mùa xuân vẫn là lúc thích hợp để tổ chức yến tiệc hội hè. Bởi vì các vị hoàng tử còn nhỏ tuổi không thể uống rượu, cho nên bọn chúng cùng ra một quyết định — không bằng cùng chơi khúc thủy** rùa đi ~

(*Tết thượng tị 3/3 là lễ kỉ niệm ngày sinh của Hiên Viên Hoàng Đế, thủy tổ của người Hán.

**曲水: khúc thủy: vào ngày 3/3 người dân tổ chức yến tiệc tại nơi có đất và nước, cho rằng như vậy có thể trừ bỏ mọi điều không may mắn, người đời sau dẫn nước thành kênh, cho cốc cho rượu xuống kênh sau đó lấy lên uống, gọi là khúc thủy.)

Đúng, ở chỗ bọn chúng còn có khúc bảo là con rùa đen nhỏ thích ngủ cơ mà!

Bát hoàng tử đối với việc mọi người lấy “Tiểu Kim Tiền” nhà mình ra để chơi đùa thì không mấy vui vẻ, nhưng thời điểm nghe nói con rùa đen nhỏ di chuyển đến trước mặt người nào thì mọi người phải đưa tiền cho người kia, bát hoàng tử liền hết sức hớn hở mà đồng ý!

Có trời mới biết, tất cả bạc trên người cậu ấy đã bị mẩu phi lừa lấy đi rồi, lúc này có cơ hội kiếm tiền, không dùng thì đợi đến khi nào.

“Tiểu Kim Tiền” nhà cậu ấy nhất định sẽ dừng ở chỗ cậu ấy. Bát hoàng tử chắc chắn như thế, ai bảo bọn chúng đã quen như vậy rồi chứ?

Mọi người cùng chơi, thất hoàng tử hiển nhiên cũng không ngoại lệ. Chẳng qua, vì để tránh bị tiểu đồng bạn phát hiện, thất hoàng tử vẫn mang bộ dạng thâm trầm, ngồi bên suối, còn Tiểu Hạnh thì ngồi bên cạnh cậu.

Khúc thủy “Rùa” chính thức bắt đầu!

Cung nhân cầm lấy rùa “Tiểu Kim Tiền” của bát hoàng tử để ở thượng du, chỉ thấy rùa Kim Tiền vừa mới rồi vẫn còn lười biếng, vào nước một cái liền thông dong tự tại bơi đi. Thấy đầu tiên là ngũ hoàng tử, nhìn rùa Kim Tiền bơi đến, mặc dù về ngoài cậu ta lạnh nhạt nhưng nội tâm lại đang âm thầm cổ động, “Dừng lại! Dừng lại!”

Thậm chí còn lén lút lấy nước hoa của tiên hạc ra đổ bên người, mùi thơm thanh u từ từ bao phủ, nhưng đáng tiếc, rùa Kim Tiền vẫn mắt nhìn thẳng, thông dong tự tại bơi về phía trước.

Sau đó là lục hoàng tử, vì dễ hấp dẫn rùa đen, cậu ấy còn khua lá trúc dao động trên mặt nước, để hấp dẫn sự chú ý của rùa đen nhỏ. Đáng tiếc, rùa đen nhỏ chỉ hít hà, cắn miếng, tựa như không hài lòng, liền phun bong bóng rồi bơi đi.

Cho đến khi đến trước mặt thất hoàng tử.

Thất hoàng tử còn tưởng rằng rùa đen nhỏ sẽ làm giống như với ngũ ca và lục ca, nhanh chóng bơi qua. Nhưng không ngờ, rùa đen kia chỉ đơn giản là dừng lại, rồi nhanh chóng bơi về phía thất hoàng tử, sau đó đứng trong tầm tay thất hoàng tử, bất động.

Bát hoàng tử xếp sau thất hoàng tử quả thực túi thân vô cùng, Tiểu Kim Tiền rõ ràng là rùa đen cậu ấy nuôi, sao có thể làm như không nhìn thấy cậu ấy mà chạy tới chỗ thất ca chứ, việc này khiến cậu ấy có thể nào không xót xa đây?

Quả thực cực kỳ xót xa!

Chẳng qua đã đánh cuộc thì phải nhận thua, nếu ván này thất ca thắng, bát hoàng tử hiển nhiên cũng phải móc bạc. Cậu ấy móc móc trong hà bao của mình, móc ra một thỏi bạc như ý nhỏ, lau rồi lại lau không ngừng, lúc này mới đặt vào lòng bàn tay thất hoàng tử.

“Hừ, chỉ là may mắn thôi, ván tiếp theo chắc chắn mình sẽ thắng!”

Bát hoàng tử thà chiến thua, hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang trở về vị trí của mình, mà rùa Tiểu Kim Tiền đang miệt mài nhìn thất hoàng tử cũng lần nữa bị ôm đi, bỏ trên thượng du.

Ván thứ hai, bắt đầu!

Lần này ngũ hoàng tử rót nước hoa vào trong suối nhỏ, vị mặt nước theo con suối không ngừng khuếch tán, nhưng chỉ tiếc, Tiểu Kim Tiền vẫn vẫy đuôi, thông dong tự tại bơi qua, không hề cho ngũ hoàng tử chút thể diện nào.

Sau đó là lục hoàng tử, lần này cậu ấy không chỉ cầm lá trúc, mà ném cả cành trúc vào suối nhỏ, loại hành vi này rõ ràng là phạm quy nên lúc ấy liền nhận được ánh nhìn căm tức của tất cả mọi người, nhưng vẫn hết sức đáng tiếc, Tiểu Kim Tiền vẫn mắt nhìn thẳng, bơi về phía trước.

Cho đến khi đến gần thất hoàng tử, chỉ thấy rùa đen mới vừa rồi còn thông dong tự tại, trong nháy mắt giống như tên ròi dây bắn vèo tới, sau đó thẳng tắp dừng bên người thất hoàng tử, quả thực cứ giống như là làm ma pháp vậy.

Mọi người tròn mắt há mồm, thất hoàng tử cũng tròn mắt há mồm, con rùa đen nhỏ này bị sao thế?

Bát hoàng tử lại càng tròn đôi mắt nhỏ, Tiểu Kim Tiền nhà cậu ấy, dám làm phản rồi! Thật sự khiến người ta rất thương tâm!

Mà khi bát hoàng tử còn đang chán nản, ván thứ ba đã bắt đầu.

Chỉ tiếc, lúc này đây, vẫn là bên cạnh thất hoàng tử.

Sau đó là ván thứ tư, ván thứ năm, mỗi ván đều đến bên cạnh thất hoàng tử, mọi người kinh ngạc, thất hoàng tử cũng kinh ngạc, chẳng lẽ hôm nay cậu đặc biệt có duyên với động vật sao?

Nghĩ đến Nhị Béo vừa nhìn thấy cậu đã đuổi theo, bây giờ lại là rùa đen nhỏ cứ dưng bên cạnh cậu, thất hoàng tử có loại cảm giác kiêu ngạo đến khó hiểu, không có biện pháp, chính là hấp dẫn tiểu động vật thích, người khác có ham mộ hay thèm muốn cũng không được đâu!

Chỉ có Tiểu Hạnh đứng xem một bên nhìn rùa đen nhỏ cứ cố gắng bơi về hướng thất hoàng tử mà đau lòng thay, bởi vì đây trên đầu nó đều đang gọi “Cá, cá nhỏ, cá nhỏ non mềm!”

Lại nhìn không tước tuyệt không ưu nhã bên cạnh thất hoàng tử bởi vì đánh thua tiên hạc đang buồn bực ăn cá, còn có gì không hiểu chứ?

Đều là do cá nhỏ gây họa mà ra!

Vì vậy, sau khi bơi một đường đến bên cạnh cá nhỏ lại bị ôm đi, rùa Tiểu Kim Tiền cuối cùng cũng nổi giận!

Muốn ăn một con cá nhỏ mà khó đến vậy sao?

Không tước ngốc còn được ăn cá nhỏ, thế mà không để cho nó ăn, đây không phải bắt nạt rùa thì là cái gì?

Rùa cũng có quyền của sủng vật nhé!

Vì vậy, sau khi lại lần nữa dưng bên cạnh thất hoàng tử, thời điểm sắp bị ôm đi, rùa Tiểu Kim Tiền nhanh chóng cắn ống quần thất hoàng tử, nói cái gì cũng không chịu nhả.

“Không được ăn cá, không nhả!”

Nhìn lời nói hùng hồn trên đầu rùa Tiểu Kim Tiền, khóe miệng Tiểu Hạnh không nhịn được mà giật giật một tý.

Còn thất hoàng tử thì không nhịn được đau mà phát ra tiếng, bởi vì, rùa Tiểu Kim Tiền không chỉ cắn ống quần cậu, mà còn cắn trúng thịt cậu nữa.

“Á!”

Nhìn chữ trên đầu rùa Tiểu Kim Tiền, Tiểu Hạnh thấy tình huống như vậy liền lập tức lấy một con cá nhỏ của không tước để dụ rùa Kim Tiền, quả nhiên, rùa Tiểu Kim Tiền nhanh chóng nhả ống quần thất hoàng tử ra, làm cho thất hoàng tử thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ tiếc, giọng nói đó vẫn không buông tha, chỉ nghe bát hoàng tử bên cạnh truyền đến âm thanh do dự, “Thất ca, răng của huynh?”

Lập tức thất hoàng tử toàn thân cứng ngắc, không xong rồi! Vừa nãy quên ngậm miệng!

Quả nhiên, sau đó liền nghe bát hoàng tử hết sức kinh ngạc hét, “Thất ca rụng răng!”

Thất ca rụng răng...

Ca rụng răng...

Rụng răng...

Rụng...

Răng...

...

Thất hoàng tử quả thực khóc không ra nước mắt, sao lại quên ngậm miệng chứ?

Xong đời rồi, chuyện rụng răng lần này không giấu được nữa!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Cung Này Hơi Lạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Edit : kunxjh

Thất hoàng tử không vui.

Rất không vui.

Hết sức không vui.

Quả thực cực kỳ không vui!

Cho dù thắng được hơn mười lượng bạc, thôi bạc nhiều đến mức ngay cả hà bao nhỏ cũng nhét không hết, thất hoàng tử vẫn không vui.

Ai bảo chuyện cậu rụng răng bị phát hiện chứ?

Phải nghe các huynh đệ cười nhạo, còn lúc nào cũng có thể tiết lộ chuyện rụng răng của cậu, thất hoàng tử quả thực cực kỳ tức ngực, quả báo trong truyền thuyết cũng tới quá nhanh rồi đấy?

Nghĩ đến mấy tháng trước mình còn cười nhạo lục ca thế nào, hôm nay lại thấy chính mình bị trêu chọc, thất hoàng tử mím chặt miệng, kiên quyết không nói lời nào!

Không nói là không nói!

Chỉ tiếc đạo cao một thước, ma cao một trượng, khi trước mặt là ngũ hoàng thua tiền chơi khúc thủy rùa, lục hoàng tử bị xiên thịt nướng mê hoặc, bát hoàng tử lật mai rùa, cùng với cuộc chiến làm mất quý và vạch khuyết điểm của tiểu cửu, tiểu thập, thất hoàng tử vẫn không nhận được mà phá hỏng sự nghiệp, lại nở nụ cười hết lần này đến lần khác.

Đương nhiên, cũng bị cười nhạo hết lần này đến lần khác.

Thất hoàng tử bị cười nhạo quả thực cực kỳ ưu thương.

Ngay khi thất hoàng tử tức muốn nổ ngực, một tin trong cung cuối cùng cũng cứu vớt cậu, “Trưởng công chúa hồi kinh, hoàng thượng mời các vị điện hạ hồi cung.”

“Cô cô? Không phải đã nói còn một ngày nữa sao?”

Các vị hoàng tử ngơ ngác nhìn nhau, ngoại trừ lục hoàng tử ra thì ai cũng mang vẻ mặt cùng đau khổ.

Trưởng công chúa là muội muội của hoàng đế, cũng là cô cô duy nhất của bọn chúng, hành sự thẳng thắn phóng khoáng, đối nhân xử thế cũng cởi mở dễ gần, theo lý bọn chúng không nên có vẻ mặt như vậy.

Nhưng ai bảo trưởng công chúa điện hạ, cô cô đích thị là người thích người béo chứ?

Hãy nhìn biểu ca của bọn chúng đi, chỉ mới mười một, mười hai tuổi, thể nhưng cân nặng đã gần một trăm hai mươi cân! Tròn như một trái cầu!

Sau khi cô cô tiến cung năm ngoái, mỗi ngày mỗi người bọn chúng đều phải ăn com nhiều gấp đôi bình thường, đến một hột com cũng không được thừa lại, nhất định phải ăn hết toàn bộ — cái loại cảm giác thời thời khắc khắc thức ăn đều bị chặn ở trong cổ họng, quả thực giống như trải qua cơn ác mộng vậy.

Sao không khiến bọn chúng sợ hãi chứ!

Ngoại trừ lục hoàng tử bình thường rất thích ăn ra, thì gần như tất cả hoàng tử đều sinh lòng sợ hãi với vị cô cô này, phụ hoàng, bọn con thực sự không muốn béo lên đâu, gào khóc!

Giờ phút này nghe thấy cô cô lại tới nữa, mấy vị hoàng tử liền bỏ qua thất hoàng tử, tất cả đều nhao nhao nghĩ, lát nữa phải giả bộ bị bệnh gì đây? Ngán vạn lần không thể để cô cô bắt được nha!

Chỉ có thần sắc của thất điện hạ là ngày càng cô đơn, cả người có chút như kiếp này không còn gì lưu luyến nữa.

Huynh đệ của cậu còn có thể nói trốn là trốn, nhưng sao cậu có thể trốn đây?

Mẫu phi của cậu lại là bạn thân khuê phòng với trưởng công chúa, khăn tay kết giao trong truyền thuyết kia mà.

Quả nhiên, đợi đến lúc thất hoàng tử hồi cung, liền nhìn thấy một nữ tướng quân mặc quân trang, tư thế oai hùng hiên ngang ngồi trong điện, mà nữ tướng quân này, chính là trưởng công chúa trong truyền thuyết.

Chỉ là khác với tướng tượng của thất hoàng tử, bây ở trước mặt cậu không phải là cảnh hai người nói cười riu rít như trước kia, mà là một người bên trái một người bên phải, ở giữa hai người — là bài lá!

Trưởng công chúa vẻ mặt đầy nghiêm túc, cau mày, thời điểm bị dán giấy lần nữa nàng ta liền kim lòng không được mà âm thầm thở dài. Nhớ năm đó, các nàng là tỷ muội khuê phòng tốt đẹp biết bao nhiêu, cô đánh nhau thì ta cảm thương, cô trộm thì ta canh chừng, còn từng cùng nhau tướng tượng muốn khiêng một tướng quân về nhà nữa!

Nhưng bây giờ, nàng ta đã khiêng về nhà một người, nhưng khuê mật vừa vào cửa cung liền không thể quay đầu lại, từ đó còn đam mê bài lá, cùng nhau đánh một lần còn phải đánh nhiều lần nữa, sao không khiến nàng ta xót xa chứ!

Lúc này thấy thất hoàng tử trở về, trưởng công chúa lập tức ném bài trong tay đi, đã sớm bức mình với ma ma chút chút gì đó, không biết từ nhỏ nàng ta đã học số không tốt, thấy tính toán thứ này thứ kia liền đau đầu à? Lúc này thấy chất tử trở về, quả thực kinh hi vạn phần.

Cuối cùng cũng không cần đánh bài nữa!

Trưởng công chúa đối với đứa cháu này hiển nhiên cũng hết sức quen thuộc, chẳng qua khi thấy vóc người không chút béo tròn của thất hoàng tử liền nhủ vậy, “Một năm không gặp, tiểu thất lại gầy rồi!”

Quý phi nương nương nghe trưởng công chúa nói vậy, liền nhịn không được mà mặt đầy sọc đen, “Cô nhìn ai cũng thấy gầy!”

Nói đến bạn thân khuê phòng này của nàng, chỗ nào cũng đẹp chỗ nào cũng tốt, ra trận có thể giết địch, xuống ngựa có thể vác thương, lớn lên xinh đẹp người lại lạnh lẽo, chỉ tiếc ông trời lúc nào cũng không muốn con người ta quá hoàn mỹ, tỷ như nàng ta, lớn lên rất dễ nhìn, khuyết điểm không tính là khuyết điểm của khuê mật này của nàng — đó chính là thích người béo.

Bình sinh thích nhất nhiều thịt gì đó có phải không?

Thế cho nên, lúc nhỏ tất cả mọi người đều nuôi hoa lan, hoa mẫu đơn chẳng hạn, nhưng khuê mật này lại nuôi một đồng cây xương rồng. Cho nên, cung Trường Lạc thời thơ ấu của nàng ta không có ai dám tới, thỉnh linh đập một cước sẽ bị đâm rất đau kia mà!

Lúc nhỏ nuôi thực vật nhiều thịt thì cũng thôi đi, nhưng ai có thể ngờ rằng, sau khi khuê mật này lớn lên, ngay cả mắt nhìn người cũng thay đổi đột ngột?

Thích người nhiều thịt có phải không!

Nghĩ đến việc này, quý phi nương nương liền nhịn không được mà nhỏ vài giọt nước mắt chua xót cho phò mã.

Để theo đuổi công chúa, hán tử một trăm bốn mươi cân gắng gượng ăn vào thành một trăm tám mươi cân, từ anh tuấn, tiểu sai, đẹp trai ăn thành một kẻ béo mập chết bầm, khiến không ít thiếu nữ trong kinh nước mắt rơi đầy hương khuê lầu, lúc này mới thành công theo đuổi được công chúa, trở thành phò mã, những miếng thịt kia phải đến sau khi cưới xong mới giám xuống được.

Mà đây cũng là chuyện tiếc nuối đời này của trưởng công chúa, việc đời này tiếc nuối nhất chính là phò mã không có thịt phải không? Thế cho nên, sự yêu thích người béo của trưởng công chúa chuyển sang nhi tử, kiên quyết nuôi nhi tử thành một tiểu bụ bẫm.

Bây giờ trưởng công chúa vào kinh, cũng chính là bị kịch của bọn thất hoàng tử, nghĩ đến cô cô dốc sức nuôi mình thành mập mạp, tất cả tiểu thiếu niên hoàng thất đều là tim gan run sợ hết!

Cho nên, lúc này nghe thấy cô cô nói mình gầy, thất hoàng tử cảm thấy tim mình cũng run theo luôn.

Chỉ có điều rất nhanh sau đó, ánh mắt của trưởng công chúa liền dừng lại bất động, lúc nàng ta nhìn thấy đứa bé sau lưng thất hoàng tử, thì hào quang trong mắt sáng chói đến mức gần như chiếu rọi toàn bộ đại điện.

Thịt thịt!

Thật nhiều, thật nhiều thịt!

Nhìn khuôn mặt nhỏ béo mốp kia đi, tròn phúng phính, trắng nõn nà, nhìn một cái liền thấy toàn thịt là thịt!

Lại nhìn cánh tay nhỏ kia mà xem, béo núc ních tròn quay, nhìn một cái liền thấy toàn thịt là thịt!

Nhìn bàn tay mập mạp kia kia, mượt mà tròn mềm quá, nhìn một cái liền thấy toàn thịt là thịt!

Nhiều thịt như thế, sao không khiến kẻ thích người béo như nàng ta tim ngửa khó nhịn chứ!

Vì vậy, Tiểu Hạnh còn chưa kịp phản ứng liền bị trưởng công chúa trái xoa một cái phải hôn một cái, ở giữa còn ôm thật chặt làm nàng sợ đến ngất người!

Rất khỏe, rất nhiệt tình!

Đây thật sự là trưởng công chúa thân thích nhà mình ư?

Tiểu Hạng đang chịu đủ kinh hãi, mà trưởng công chúa càng nhìn càng hãi lòng.

Nếu mà có con gái, thì con gái nhà bọn họ sẽ giống thế này đây!

Nhiều thịt đáng yêu như thế, quả thực giống y con gái nàng ta vậy.

Vì vậy, lúc quý phi nương nương và thất hoàng tử đang trợn mắt há mồm vì hành vi bất thành linh của trưởng công chúa, thì trưởng công chúa đã hết sức bá đạo nắm tay mặt của Tiểu Hạng, “A Uyển, ta muốn cô bé này!”

Thần thái kia, hoàn toàn giống y khuôn mẫu của tổng giám đốc bá đạo!

Chỉ tiếc, trưởng công chúa vì tình thế bất buộc phải lên tiếng lại bị mẹ con hai người kia trăm miệng một lời cự tuyệt, “Không được!”

Trưởng công chúa cực kỳ kinh ngạc, nhìn quý phi và tiểu thất, thần sắc vô cùng khó hiểu, “Vì sao?”

Nhìn tiểu nha đầu này chẳng qua chỉ là một tiểu cung nữ mới vào cung, sao A Uyển và tiểu thất lại khản trương thế chứ?

Quý phi nương nương và thất hoàng tử đương nhiên phải căng thẳng.

Không có Tiểu Hạng, ai cho quý phi nương nương nhéo mặt béo chứ?

Không có Tiểu Hạng, ai đánh bài lá với quý phi nương nương?

Không có Tiểu Hạng, ai giúp thất hoàng tử gánh một phần hòa lực khi bị quý phi nương nương chọc lúm đồng tiền đây?

Không có Tiểu Hạng, ai ở lúc tứ phi tề tụ giúp quý phi nương nương đại sát bốn phương hả?

Không có Tiểu Hạng, ai ở lúc đá cầu giúp thất hoàng tử bảo vệ cầu môn chứ?

Không có Tiểu Hạng, ai lén mang theo ba phần bánh dẻo đậu đỏ cho thất hoàng tử hả?

Không có Tiểu Hạng, có ai tới giúp thất hoàng tử cất giữ hai cái răng sữa vừa mới rụng của cậu đây?

Cho nên mới nói, Tiểu Hạng đối với quý phi nương nương và thất hoàng tử mà nói hoàn toàn là người không thể thiếu nha!

Tuyệt đối không thể cho trưởng công chúa!

Hiếm thấy mẹ con hai người kia lại đạt thành nhất trí như vậy, ánh mắt hai bên đều đầy vẻ kiên định, đợi đến khi trưởng công chúa nhìn lại lần nữa, thì ánh mắt đều là vẻ đề phòng cường đạo cướp đứa con yêu nhà mình.

Trưởng công chúa bị mê hoặc, nàng ta không nỡ thả lỏng vòng tay ôm Tiểu Hạng, cảm giác thơm mát mềm mại ấy hiển nhiên khiến nàng ta cực kỳ mê luyến, nàng ta lại nhéo nhéo gò má đỏ au của Tiểu Hạng, xúc cảm quá tốt, quả thực khiến tâm can nàng ta run rẩy.

“A Uyển, ta rất thích cô bé này, không phải cô thích ngân thương huyền thiết của ta ư? Không bằng ta cho cô mượn nhé?”

Chỉ tiếc, kể từ khi mê luyến bài lá thì trong suy nghĩ của quý phi nương nương, bài lá đã thành đệ nhất vô công chỉ là đệ nhị, ngân thương huyền thiết lúc này đem so với Tiểu Hạng, đương nhiên Tiểu Hạng sẽ quan trọng hơn, cho nên quý phi nương nương lại vô cùng kiên định mà cự tuyệt!

Trưởng công chúa hết sức chán nản, ngay cả ngân thương huyền thiết cũng không mê hoặc được A Uyển, xem ra cô bé này thực sự rất quan trọng.

Nhưng, nhưng nàng ta không bỏ được mà!

Nhìn sắc mặt A Uyển, trưởng công chúa đang lo tang lại nhìn Tiểu Hạng, một cái nhìn kia, phảng phất như ẩn chứa thiên ngôn vạn ngữ.

“Người tên là gì?” Giọng trưởng công chúa hết sức dịu dàng.

Chỉ tiếc, không đợi Tiểu Hạng trả lời liền nghe thấy thất hoàng tử kiên định nói, “Tên là Đại Béo!”

Trưởng công chúa thích thú gật đầu, hoàn toàn không đến khả năng tên này là tên giả, lại còn khen, “Tên rất hay!”

Tiểu Hạng suýt nữa hộc máu.

Cuối cùng, trưởng công chúa vẫn ưu thương không dứt mà rời đi, chỉ là, khi nhìn bóng lưng của trưởng công chúa, Tiểu Hạng lại cảm thấy sự tình không thể kết thúc nhanh như thế được.

Bởi vì, lúc này trên đầu trưởng công chúa, khung chữ đang hết sức kiên định tung bay theo gió.

“Đại Béo! Ta sẽ quay lại!”

Tiểu Hạnh: “... t-t ” rất tức ngực.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Cung Này Hơi Lạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Edit : kunxjh

Trưởng công chúa vì để “Đại Béo” thuộc về mình mà bốn ba.

Là một kẻ thích người nhiều thịt, nàng đối với thịt gì đó hoàn toàn không có cách nào chống cự. Chỉ tiếc phò mã trông coi chặt chẽ, còn đặc biệt nhỏ nhen, bản thân không có thịt cũng thôi đi, còn không phép nàng nhận những người nhiều thịt, toàn bộ người trong phủ đều gầy tong teo không nói, thậm chí ngay cả con trai cũng ăn dấm chua, khiến trưởng công chúa thấy rất phiền.

Kể từ sau khi con trai được ba tuổi nàng liền không được sờ qua toàn thân thịt mềm của con trai nữa, trưởng công chúa vừa nghĩ đến lòng liền chua xót, vốn là muốn sinh một em bé nữa để tiếp tục sờ thịt, đáng tiếc vẫn không hoài thai, trong suy nghĩ của trưởng công chúa cũng chỉ muốn nghỉ ngơi tốt rồi lại sinh một bé gái trắng trẻo mập mạp.

Đúng vậy, trưởng công chúa vẫn luôn muốn một bé gái.

Bé gái rất tốt, toàn thân thơm mát mềm mại, thanh âm nhõng nhẽo non nớt. Quan trọng nhất, nếu là bé gái, phò mã sẽ không có cơ hội lấy lý do gì mà nam tử hán đại trượng phu không thể ngủ cùng mẫu thân, con trai phải tự lập tự mình cố gắng, vân vân... để chia lia nàng và con trai giống như chia lia nàng với con gái.

Vì lý do đó, trưởng công chúa vẫn luôn muốn một bé gái.

Chỉ tiếc, trời không chiều lòng người, rõ ràng mỗi lần nàng đều tính ngày lành nhưng lại không hoài thai. Nhoáng một cái đã mười năm qua đi, trưởng công chúa cũng biết bản thân mình không thể tùy ý có con được.

Chẳng qua, đối với con trai nhà mình, trong phủ có phò mã thì chỉ nhìn không được sờ, nhưng trong cung là nhà mẹ đẻ của nàng lại không giống nhau nha!

Tay phò mã có dài, cũng không dài đến trong cung được đâu!

Cho nên, kể từ khi biết hoàng huynh sinh được một xấp nhi tử, trưởng công chúa liền mài dao xoèn xoẹt hướng về cháu trai, con của hoàng huynh nhiều như thế, nhất định sẽ có rất nhiều bé mập đáng yêu!

Nhưng trưởng công chúa lại phải thất vọng rồi, nàng tổng cộng có mười một đứa cháu, thế nhưng một đứa mập mạp cũng không có, đến ngay cả đứa nhỏ nhất cũng đều có mặt trái xoan xinh đẹp, một chút cũng không béo, điều này khiến trưởng công chúa lại chán chường hết mức.

Chỉ có điều, thất vọng như thế một lúc, trưởng công chúa lại phản chấn lên, sợ gì khó khăn chớ, không có mập mạp, vậy thì ăn ra một đứa mập mạp, có chí ắt làm nên, tin rằng nàng nhất định có thể thành công nuôi ra một bé mập!

Vì vậy, trước tiết thanh minh mỗi năm, lúc tào mộ tiên đế, trưởng công chúa sẽ vào cung ở một thời gian ngắn. Mà trong khoảng thời gian này, chính là con ác mộng của tất cả các hoàng tử!

Cái loại bị thương bị nhìn chăm chăm phải gấp gấp ăn cơm thật sự là quá khó quên!

Nhưng thời gian trưởng công chúa vào cung ở dù sao cũng quá ngắn — mỗi lần phò mã đều không thể chờ đợi mà xách trưởng công chúa về — thế cho nên, kế hoạch bồi dưỡng một bé mập của trưởng công chúa liên tục không thể thành công, cũng làm cho trưởng công chúa vẫn thấy tiếc lắm.

Mà bây giờ, còn chưa đợi bồi dưỡng thành công một bé mập, liền xuất hiện một bé mập mà trưởng công chúa mơ ước bấy lâu nay, còn là một bé gái, sao không làm trưởng công chúa vui đến khó nhịn chớ?

Cho nên, trưởng công chúa đối với “Đại Béo”, là tình thế bất buộc.

Một ngày nào đó, nàng phải nhận tất cả người béo khắp thiên hạ đến bên người, lúc đó muốn sờ ai thì sờ, muốn bóp ai thì bóp, còn có thể bóp hai người cùng lúc, cuộc sống này, ngẫm lại thấy vô cùng tốt đẹp!

Trưởng công chúa lau nước miếng, sau đó bước vào cung thái hậu.

Là boss lớn nhất hậu cung, mặc dù thái hậu đã lâu không quản mọi việc, nhưng nếu các cung có tình hình gì cũng đều phải lập hồ sơ ở cung thái hậu, mà mục đích của trưởng công chúa là từ những hồ sơ này tìm ra “Đại Béo”!

Tính toán thời gian, lúc này đúng là lúc thái hậu ngủ trưa dậy, lúc này qua đây nhất định có thể thấy mẹ nàng.

Vừa vào đại điện quả nhiên thấy thái hậu đang ngồi trong điện.

Hai bên tóc mai của thái hậu đã chuyển màu hoa râm, mặc dù thoát nhìn vẫn là một lão phu nhân phú quý hiền lành, nhưng những nếp nhăn nổi bật kia vẫn khiến trưởng công chúa vô cùng xót xa.

Nàng cứ lớn hơn một tuổi, mẫu hậu nàng liền già hơn một chút, tóc bạc trên đầu đã nhiều hơn vài sợi, mà nếp nhăn trên mặt cũng nhiều hơn mấy nếp, chỉ có nụ cười kia thì vẫn giống như trước, vẫn hiền lành hoà ái như khi nàng còn nhỏ.

“Nhi thần tham kiến mẫu hậu.”

Trưởng công chúa gấp người, động tác cúi đầu che giấu vết ướm nơi khóe mắt.

Mà thái hậu lúc này cũng nhìn thấy trưởng công chúa phía dưới, tuy rằng hay quên, nhưng có lẽ trên thế giới mỗi một người mẹ đều có loại cảm ứng đặc biệt đối với con mình, dù cho trưởng công chúa đã thay đổi đáng dấp, thái hậu vẫn có thể nhìn một cái là nhận ra.

“Đây không phải Thịt Thịt sao!” Thái hậu hai mắt tỏa sáng, sau đó khóe mắt liền ướm át, “Ô kia, sao con lại gầy thế?”

Trưởng công chúa: “... ㄟ ▽ ㄟ “

Nàng cũng biết mà!

Mặc dù mẫu hậu chưa quên nàng, nhưng trí nhớ vẫn có vấn đề, lúc nào cũng coi nàng như khi còn bé!

Mỗi lần tới thỉnh an mẫu hậu đều bị gọi nữ danh!

Mỗi lần bị mẫu hậu gọi nữ danh, trưởng công chúa sẽ nhớ tới những ngày ấu thơ của mình. Khi đó, thật ra trưởng công chúa cũng là một bé mập danh xứng với thực, cho nên nữ danh mới gọi là Thịt Thịt.

Thậm chí, đến năm mười ba tuổi phải nghị thân cũng chưa từng gầy đi, cho nên uy danh truyền xa, không ai dám lấy.

Mãi về sau này đi theo con gái của đại tướng quân, cũng chính là quý phi, cùng nhau luyện võ gây họa, lúc này mới từ từ gầy đi lại không béo được nữa. Chẳng qua, trưởng công chúa đối với một thân thịt mềm kia của mình vẫn tiếc nuối mãi không thôi. Do đó, thẩm mỹ quan đột ngột thay đổi, vẫn cảm thấy mình lúc béo mới là đẹp nhất!

Cho nên rất thích người nhiều thịt!

Chỉ là, nàng thích thịt thiệt nhưng không có nghĩa là nàng thích mình bị gọi là “Thịt Thịt” đâu nhé!

“Mẫu hậu, con đã lớn rồi, con của con cũng đã mười hai tuổi, người nên gọi đại danh của con đi!”

Trưởng công chúa nhăn mũi ôm thái hậu làm nũng.

Chỉ là, trả lời trưởng công chúa lại là ánh mắt mờ mịt của thái hậu, đúng rồi, đại danh của con gái gọi là gì ấy nhỉ?

Thái hậu trái nghĩ, phải nghĩ, cuối cùng chỉ có thể mỉm cười nhìn con gái.

Trưởng công chúa bất đắc dĩ, “Nếu không thì gọi phong hào của con cũng được mà!”

Thái hậu suy nghĩ một chút, phong hào của con gái... Sau đó nhìn trưởng công chúa, tiếp tục là ánh mắt mờ mịt.

Xin lỗi con gái nhé, phong hào của con mẹ cũng quên luôn rồi!

Trưởng công chúa: “...”

Quả nhiên là mẹ ruột!

Chỉ có điều, đây là bệnh cũ của thái hậu, trưởng công chúa cũng biết rõ rồi. Huống chi, đã nhiều năm qua, năm nào trở về mẫu hậu cũng đều như vậy, trưởng công chúa ngoại trừ nói lại cho thái hậu nung nung nhớ ra thì còn biện pháp nào đâu?

Ai bảo đây là mẫu hậu mà nàng yêu thương nhất, mà nàng lại là con gái nhỏ bà cưng chiều nhất chứ?

“Mẫu hậu, để con nói cho người lần nữa vậy, đại danh của con gái người là Nhu Viên.”

Lần này thái hậu nhớ ra, “Đúng rồi, Thịt Viên!”

“Là Nhu Viên ạ!”

“Là Thịt Viên mà, ta nhớ lúc mang thai con ta đặc biệt thích ăn thịt viên, cho nên...”

Trưởng công chúa rất muốn khóc, loại lịch sử đen tối này mẹ tự biết là được, thực sự không cần nói ra đâu!

Nhưng nhìn mẹ ruột của mình, trưởng công chúa vẫn yên lặng nhìn xuống, quên đi, dù sao bây giờ ngoại trừ mẫu hậu và phò mã ra thì không có mấy ai dám gọi tên nàng, vậy để mẫu hậu gọi phong hào của mình đi.

“Đúng rồi, phong hào của con gái mẹ là Ngọc An công chúa.”

Thái hậu nháy mắt mấy cái, đưa mắt nhìn con gái mình, “Ngọc An Ngọc An, không phải là viên sao? Còn là tiểu thịt viên của mẫu thân nữa nha!”

Trưởng công chúa: “...”

Trưởng công chúa lần đầu tiên biết được bí mật mới này liền cảm thấy trước mặt bỗng tối sầm. Nàng đã nói trước đây cảm thấy có chỗ nào không đúng rồi, thì ra là chỗ này!

Giờ khắc này, hãy để cho nàng đi chết đi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Cung Này Hơi Lạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25

Edit : kunxjh

Trưởng công chúa nói với thái hậu về chuyện cũ liền cảm thấy hết sức tức ngực, mẫu hậu năm nay so với mẫu hậu năm ngoái hình như càng mau quên hơn!

Mau quên thì mau quên đi, nhưng nữ danh của nàng lại luôn gọi rất chuẩn, bị thái hậu nhắc mãi mấy tên Thịt Thịt, Thịt Viên, trưởng công chúa cảm thấy chỉ cần dọn dẹp lại một chút, là có thể cho mình vào nổi luôn rồi.

Nhất định là ăn rất ngon!

Chẳng qua, đối với nữ danh mẫu thân gọi, phản ứng đầu tiên của trưởng công chúa lại là — đói bụng!

𠄎 𠄎 𠄎 bốn ba một ngày, buổi trưa chỉ ăn chút lương khô liền tiến cung, tìm quý phi đánh bài lá một lúc, lại hàn huyên với mẫu hậu một tẹo, lúc này, không phải đói bụng sao!

Rất cuộc, sau khi bị bà mẹ thái hậu của mình gọi là Thịt Viên lần nữa, bụng trưởng công chúa cuối cùng cũng không phụ sự mong đợi của mọi người, ùng ục một tiếng.

Đừng thấy thái hậu lớn tuổi trí nhớ không được tốt, nhưng thính lực lại không hề kém chút nào. Tiếng này chỉ vang lên một lần, thái hậu nương nương liền vô cùng nhạy cảm nghe được.

“Ồ, Thịt Thịt đói bụng rồi!”

Trưởng công chúa gật đầu, chỉ thấy hai mắt thái hậu nương nương phút chốc sáng lên, con gái nhà mình đói bụng kìa, vậy chắc chắn phải ăn cơm rồi!

“Nhanh mang cơm lên, đúng rồi, đừng quên thêm chén thịt viên!”

Vừa dọn dồ vừa quay đầu nói với con gái nhà mình, “Ày, khi còn bé con thích ăn nhất là thịt viên!”

Trưởng công chúa cảm thấy càng tức ngực hơn, nàng tên là Thịt Viên, bây giờ còn phải ăn thịt viên, vậy há chẳng phải là mình ăn mình sao?

Có bao nhiêu thù hận đây!

Chỉ là, nhìn khuôn mặt đầy từ ái của bà mẹ thái hậu, trưởng công chúa còn có thể nói gì chứ? Chỉ có thể lệ rơi đầy mặt mà đáp ứng.

Đây thật sự là mẹ ruột sao!

Trưởng công chúa ăn một bữa cơm vô cùng tức ngực, buổi tối liền ngủ trong cung thái hậu, đợi đến lúc thái hậu ngủ rồi, lúc này nàng mới bớt chút thời gian châm đèn chuẩn bị tìm hồ sơ.

Đại Béo Đại Béo, người mập như vậy, phải là của trưởng công chúa nàng nha!

Trưởng công chúa hết sức sung sướng, nghĩ đến sau này sẽ có rất nhiều rất nhiều thịt để sò, phò mã lại không có biện pháp ngăn trở thì trưởng công chúa quả thực ngấm nga ra tiếng, tâm tình vô cùng tốt. Chỉ là, tâm tình tốt đẹp này theo thời gian trôi qua, lại càng ngày càng không đẹp tuyệt vời nữa.

Không có, không có, đây không có, kia cũng không có, sao tất cả đều không có?

Việc này không đúng!

Nhìn dáng dấp của tiểu nha đầu kia, chẳng qua mới chỉ sáu, bảy tuổi mà thôi, có tính hơn một chút thì nhiều lắm cũng chỉ mười tuổi. Nàng đã lật xem danh sách cung nữ trong ba năm nay, thế nhưng không có người tên “Đại Béo”!

Điều này sao có thể chứ?

Coi như A Uyển mang thị nữ từ nhà mình, thì vào cung cũng phải lập hồ sơ chứ, thế nhưng bây giờ lại không có?

Trưởng công chúa cảm thấy hết sức khó hiểu.

Vậy thì, trưởng công chúa tin chắc hồ sơ sẽ không xảy ra vấn đề liền đến gần ngọn đèn cẩn thận lật lại một lần nữa.

Nhưng lần này, vẫn không có.

Trưởng công chúa cảm thấy sau gáy đều là dấu chấm hỏi, tại sao lại không có chứ? Việc này không đúng!

Vì vậy, trưởng công chúa rồi rầm liền tra xét một lần nữa, vẫn không có.

Thế lại tra một lần nữa, nhất định là sót chỗ nào đó.

Lại tra lần nữa!

...

Thế là, đợi qua ngày hôm sau, dưới hai mắt của trưởng công chúa đều là một vòng đen thật to, đặc biệt gây chú ý.

Không tìm được người lại ngủ không ngon giấc, toàn thân trưởng công chúa đều tản ra hơi thở ai oán, ngáp một cái rồi ăn sáng, sau khi ước chừng ăn được mười viên thịt viên, trưởng công chúa cuối cùng cũng căng tràn sức sống lần nữa!

Không đạt mục đích thì không bỏ qua, đánh vỡ tường nam không quay đầu luôn là những phẩm chất ưu tú trên người trưởng công chúa, Đại Béo còn chưa ôm về nhà được, sao nàng có thể nản lòng chứ?

Nếu đã tìm không ra thì lại đến cung Vị Ương, chỉ cần tìm A Uyển là có thể nhìn thấy Đại Béo rồi!

Nàng đây là gần A Uyển đợi Đại Béo đó nha!

Trưởng công chúa ra cửa phát lời thề son sắt, tràn đầy sức sống nhưng không ngờ còn chưa tới cung Vị Ương, lại đụng phải mấy đứa cháu nhỏ đang trên đường đi học.

Kìa, mặc váy xanh nhạt, béo mũm mĩm đi sau lưng tiểu thất, không phải Đại Béo nhà các nàng thì là ai nữa?

“Đại Béo!”

Trưởng công chúa hết sức phấn chấn gọi.

Tiếng gọi thanh thúy văng vẳng bên tai, lúc ngẩng đầu nhìn thấy trưởng công chúa, cả người Tiểu Hạnh đều hồ đồ luôn.

Mà khi thấy cô cô nhà mình chạy như bay về phía Tiểu Hạnh, lúc mở miệng gọi một tiếng đại béo, ngũ, lục, thất, bát, các vị hoàng tử cũng hồ đồ theo.

Đại Béo là cái quỷ gì? Chẳng lẽ là nhũ danh cô cô đặt cho tiểu cung nữ nào đó?

Chỉ có thất hoàng tử là hết sức chật dạn, nhiều người như thế, ngàn vạn lần không thể vạch trần nhé!

Nhưng mà, thất hoàng tử thật sự quá lo lắng rồi. Đối mặt với trưởng công chúa, các vị hoàng tử không chạy ra xa đã xem như là có gan lớn, lúc này thấy cô cô đến, hành lễ xong liền nhanh chóng trốn đi thôi.

Không trốn, bị cô cô bắt ăn điểm tâm thì sẽ tốt sao?

Không phải bọn chúng không có tiền đồ, mà là hoàng cô quá kinh khủng ấy!

Chỉ là, hôm nay trưởng công chúa hiển nhiên không rảnh ném mình vào mấy đứa cháu trai xúi quẩy. Có Đại Béo ở đây, trưởng công chúa đâu còn nhìn thấy những người khác. Nàng ta cười với Tiểu Hạnh một tiếng, sau đó nói với thất hoàng tử, “Tiểu thất, ta thấy cung nữ này của con hết sức lanh lợi, cho ta mượn vài ngày được không?”

Tiểu thất nghiêm mặt, trong lòng lưỡng lự giữa để Tiểu Hạnh chết hay là mình chết. Nhưng nhìn khuôn mặt bánh bao phúng phính nhà mình, lại nghĩ đến Tiểu Hạnh đã ba phen mấy bận cứu cậu khỏi nước sôi lửa bỏng, thất hoàng tử lại hít sâu một hơi, vô cùng kiên định cự tuyệt, “Không được!”

Trưởng công chúa nhún mày, thần sắc hơi ai oán, “Thực sự không được à, tiểu thất, cô cô thật khó khăn mới hỏi cung một lần...”

Tiểu thất nghĩ tới mỗi năm trưởng công chúa chỉ có thể hỏi cung ba lần, một lần là tảo mộ tiết thanh minh, một lần là trung thu đoàn viên, còn một lần chính là giao thừa mừng tuổi. Mỗi lần thời gian ở lại cũng không lâu, nhiều lắm cũng chỉ một tháng thì trong lòng cậu cũng hơi buồn lòng. Song khi nhìn thấy trưởng công chúa lên lút nhéo tay mập của Tiểu Hạnh, hai mắt thất hoàng tử lập tức trừng lớn.

Tay mập của cậu!

Cậu đã từng nhéo qua, mềm mại, mập mạp, nhéo đặc biệt đã. Minh nhéo qua một lần liền nhớ mãi không quên, rất muốn nhéo một lần nữa. Sau khi cô cô nhéo xong có phải cũng sẽ muốn nhéo lần nữa không?

Còn chuyện hôm qua cô cô muốn đem Tiểu Hạnh mang về nhà nữa, trong lòng thất hoàng tử lập tức kiên định hơn vài phần, “Không được!”

Trưởng công chúa lại hết sức lo tang, không lừa cháu được, vậy phải làm sao đây?

Nhưng khi chuyển một vòng trên người mấy đứa cháu, phát hiện trên người mấy đứa có mang theo hộp sách, bút mực, trưởng công chúa lập tức nảy ra ý hay.

“Xem ra hôm nay các cháu phải đi học nhỉ? Đúng lúc cô cô không có việc gì làm, vậy thì cùng các cháu đi xem qua một chút đi.”

Muốn Tiểu Hạnh thì có thể cự tuyệt, nhưng cô cô quan tâm việc học của cháu, việc này sao có thể cự tuyệt chứ?

Các vị hoàng tử đành phải mang về mặt bi thương dẫn theo trưởng công chúa cùng đến ngự thư phòng. Cảnh kia, rất có loại cảm giác gió rền vang nước lạnh lẽo.

Tới trước thư phòng thì thái phó đã đến, lúc thấy trưởng công chúa đi theo sau các vị hoàng tử, cho dù mắt không được tốt cho lắm nhưng học trò từng theo học thì liếc mắt một cái vẫn nhận ra.

Thái phó lại là thái phó hai triều nữa chứ!

Nói cách khác, trưởng công chúa trước đây, cũng là ở trong tay thái phó kiểm ăn nha!

Thái phó có ấn tượng sâu sắc đối với vị công chúa này.

Không có cách nào, nhiều tuổi thế này rồi, từng dạy rất nhiều học trò, nhưng chưa từng thấy qua học trò nào ngốc như vậy!

Trưởng công chúa ngốc tới trình độ nào đây?

Nàng đến bây giờ, đừng nói cái gì mà nữ huân nữ tặc, trong cung không thịnh hành mấy thứ này, ngay cả Tam tự kinh đến bây giờ cũng còn chưa thuộc!

Nghe nói lúc được mười tuổi liền đến học viện nữ của Quốc tử giám, cái gì mà cảm kỳ thi họa, nữ công nội vụ cũng là dốt đặc cán mai, một chữ cũng không biết, nếu không phải nể mặt tiên đế thì suýt nữa còn bị đuổi học.

Chỉ có điều, cũng may là về sau công chúa cuối cùng cũng tìm được thứ sở trường mình, đó chính là võ nghệ, còn tới biên cương khiêng về một vị tướng quân, cũng làm cho thái phó liên tục lo lắng cho học trò thờ phảo nhẹ nhõm.

Học trò không ở nhà mà gả ra ngoài, thái phó đại nhân cũng hết sức vui mừng. Về phần phò mã có bị hãm hại hay không thì thái phó bày tỏ, mắc mớ gì tới ông đâu? Lại không phải học trò của ông.

Cũng may sau khi công chúa lấy chồng thì vợ chồng ân ái, thái phó cũng yên tâm, có lẽ, đây là người ngốc có phúc của người ngốc trong truyền thuyết rồi.

Chẳng qua, lúc này trưởng công chúa lại trở về, nhìn thấy vị học trò cũ này, thái dương của thái phó có hơi lâm râm đau. Không phải ông không nhớ tình cũ, chỉ là nhớ tới mấy chuyện trước kia, thái phó khó mà quên được!

Trưởng công chúa cả ngày đều nghịch ngợm phá phách, cái gì mà bỏ sâu trên thước để bày tỏ chút lòng thành, còn dán thoi bản sau bìa Tam tự kinh, đường bỏ vào trà thì thay bằng muối và dấm chua, về sau nhận lỗi còn đưa hẳn một chậu xương rồng...

Chỉ là, nói đến cây xương rồng kia, trái lại được nuôi rất tốt, nuôi hai mươi mấy năm đã lớn vượt trội, còn chia ra rất nhiều tiểu cầu cầu, bây giờ đã nở hoa luôn rồi.

Tìm thái phó mềm nhũn, ánh mắt nhìn về phía trưởng công chúa cũng trở nên ôn hòa hơn. Nhưng trưởng công chúa tuyệt không khách khí, cười hi hi tiến lên vái chào thái phó, “Thái phó, ta đến xem các cháu học hành.”

Trưởng công chúa nói chưa dứt lời, vừa nói xem các cháu học hành đã khiến cả khuôn mặt thái phó đều cổ quái, công chúa, còn xem các vị hoàng tử học?

Ngoại trừ tiểu cửu, tiểu thập, tiểu thập nhất chưa hiểu chuyện ra, thì ngay cả sự học của bát hoàng tử còn khá hơn cả trưởng công chúa. Chẳng lẽ nhiều năm không gặp trưởng công chúa, nàng đã được phò mã dạy bảo thành công?

Nghĩ đến danh tiếng của phò mã ở kinh thành năm đó, thế tử phủ An quốc công, nổi danh văn võ song toàn, dường như là không gì không biết.

Thái phó cũng có chút ít vui mừng, học trò tiến bộ chung quy vẫn là chuyện tốt. Nhưng niềm vui này chỉ được một khắc liền chẳng mấy chốc đã tan thành mây khói.

Ông biết mà, ông biết vị công chúa không biết vuron lên, không học vấn, không nghề nghiệp, xem xem nàng ta đang làm những gì đi?

Trong giờ học công khai ăn điểm tâm thì cũng thôi đi, nàng ta cho rằng mình giống tiểu cửu, tiểu thập, tiểu thập nhất là trẻ con không hiểu chuyện ư? Bây giờ ở trong lớp của ông lại còn đùa giỡn cung nữ?

Nhìn đứa bé mập mập bị nhéo đến hai má đỏ bừng, nước mắt rùng rùng, thái phó liền đối với công chúa là chỉ tiếc rèn sắt không thành thép!

Là người lớn, sao lại không có tiền đồ gì hết vậy? !

Thái phó cảm thấy người làm thầy phải có trách nhiệm dạy dỗ nhân xử thế, thì không thể bỏ mặc công chúa cứ tiếp tục như thế được, “Trưởng công chúa!”

Trưởng công chúa đang ăn hiếp bé mập nên không rảnh để đáp lại, chẳng qua, khi nhìn thấy thái phó cảm thức, trưởng công chúa đột nhiên có loại dự cảm xấu.

“Đọc thuộc lòng《Khuyến học thiên》một lần đi.”

Khuyến học thiên? Là cái quỷ gì vậy?

Trưởng công chúa ghen hờn nhìn trần trối, không thể trả lời được. Những sách kia đã sớm trả lại cho thầy mười mấy năm trước, nếu bây giờ hỏi nàng 《Doanh doanh tân ngữ》của Đông Dã tiên sinh đã ra đến sách thứ mấy nàng còn có thể biết chút ít, nhưng hỏi nàng 《Khuyến học thiên》thì?

Nàng, nàng không biết nha!

Chỉ có điều, mặc dù không biết nhưng trưởng công chúa cũng có vài phản ứng biến, da mặt cũng rất dày liền đứng lên nói, “Mấy năm không gặp cũng không biết cháu học hành thế nào, không bằng tiểu thất thay cô cô đọc 《Khuyến học thiên》nhé, được không?”

Tiểu thất là một đứa trẻ thành thật, còn chưa biết mưu đồ của trưởng công chúa, cậu hết sức tự nhiên đứng lên đọc thuộc lòng. Thái phó nhìn tiểu thất, lại nhìn trưởng công chúa, vô cùng lo tang mà thờ dài.

Tiểu thất năm nay mới sáu tuổi, mà trưởng công chúa lại đã ba mươi, sao có thể giống trẻ con thích gây sự lung tung vậy chứ?

Không, ngay cả trẻ con cũng không bằng, ít nhất các vị hoàng tử học hành còn ở trình độ bình thường!

Nhưng mà cũng may, trưởng công chúa trải qua lần này cũng đã thu liễm rất nhiều. Sau khi rút cuộc cũng không bị nhéo nữa, đáy lòng Tiểu Hạnh quả thực là lệ rơi đầy mắt.

Hu hu hu, hoàng cung thật đáng sợ, trưởng công chúa thật đáng sợ, nàng phải nghĩ cách xuất cung thôi!

Đặc biệt khi nhìn chữ “Xúc cảm nhiều thịt thật đã, nhất định phải sớm ôm về nhà mới được.” trên đầu trưởng công chúa, Tiểu Hạnh quả thực toàn thân cao thấp đều viết sos.

Cầu cứu vớt hu hu!

Chương 26

Edit : kunxjh

Rốt cuộc, người cứu vớt Tiểu Hạnh không phải thất hoàng tử đơn độc sức yếu cũng không phải quý phi nương nương đam mê bài lá, mà là tiết thanh minh mừng năm tháng tử.

Tiết thanh minh phải tảo mộ tiên đế, dĩ nhiên là phải đến hoàng lăng. Vị trí hoàng lăng cách hoàng thành cũng không tính là xa, ngay ở ngoại thành, nhưng ngồi xe ngựa cũng cần khoảng hai canh giờ. Cho nên sáng sớm hôm sau, trời mới vừa tờ mờ sáng, tất cả lớn nhỏ trong cung đều đã chờ xuất phát.

Tất cả lớn nhỏ trong cung khoảng hơn mười miệng ăn đều tập hợp tại cửa hoàng cung. Từng đoàn xe ngựa đã sớm chuẩn bị tốt, theo sau là thị vệ Thành Phê thị vệ, đội danh dự uy nghiêm lừng lẫy. Thái hậu, hoàng đế, phi tử, trưởng công chúa cùng với tất cả các vị hoàng tử lớn nhỏ đều đã ở trên xe. Cửa cung mở rộng, xe ngựa nối đuôi nhau chạy ra.

Ngồi trên xe ngựa, Tiểu Hạnh cuối cùng cũng không cần mỗi ngày đều bị trưởng công chúa đuổi theo nhéo liên cảm động đến lệ rơi đầy mặt, tiết thanh minh thật sự quá tốt!

Xe ngựa trong cung vẫn bảo đảm chất lượng, mặc dù đường xá xa xôi nhưng đường đi trong hoàng thành lại bằng phẳng, không tính là quá mức lắc lư. Từ sau khi Tiểu Hạnh đến thế giới này vẫn luôn ở trong hoàng cung, chỉ có một lần cùng thất hoàng tử xuất cung đến ngự thú viên mà thôi, lần này, chính là lần xuất cung thứ hai của nàng.

Bởi vì đội danh dự đi trước dọn đường nên hai bên đường không còn người bán rong, rao hàng nào. Tuy chỉ lộ ra một góc hoàng thành nhưng cũng đủ khiến Tiểu Hạnh tán thưởng.

Đường phố trật tự, tường thành sừng sững, hai bên đường bày la liệt đủ loại cửa hàng, hàng điểm tâm, tửu lâu, tiệm trang sức, hiệu vải, còn có thi xã, kỳ xã, thư xã, ngẫu nhiên còn thấy cửa sổ đóng chặt hé ra khe hở nhỏ, lộ ra áo ngoài màu trắng hoặc trường sam màu xanh, có cặp mắt đang len lén nhìn về phía xe ngựa trung tâm, đầy hiếu kỳ.

Tiểu Hạnh còn thấy có một tiểu cô nương lén lút lộ ra một cái đầu, chỉ tiếc còn chưa đợi người ta thấy rõ đã bị người trong tiệm kéo vào, có thể tưởng tượng ra, kẻ tiếp tiểu cô nương sẽ bị ai đó quở mắng một lúc.

Xe ngựa từ thành Đông chạy đến thành Tây, cửa hàng hai bên đường dần vắng vẻ hơn, thay vào đó là vài cái cây cùng mấy hộ gia đình. Đợi đến khi qua thành Tây, ra khỏi cửa thành chính là một cánh đồng bát ngát. Con đường sạch sẽ nhưng vắng vẻ, chỉ có cánh đồng hai bên đường đang đung đưa theo gió, còn có nhà nông cần cù đang chăm hoa mầu. Bây giờ mặt trời còn chưa lên cao, đợi đến khi mặt trời lên, trời nóng nực, chỉ sợ sẽ phải khổ cực hơn.

Xe ngựa chưa từng ngừng nghỉ, tiếp tục chạy quá, lại qua một cánh đồng lớn, lúc này mới đến trước một ngọn núi.

Đây là hoàng lăng của tiên đế, ở ngay trong núi.

Quần sự thôn trang dưới chân núi đã sớm ra ngoài nghênh đón, người ngựa cũng được an bài thỏa đáng trong hoàng trang. Mấy chục người nghỉ ngơi một lúc trong hoàng trang liền bắt đầu leo núi.

Hoàng đế đầu tàu gương mẫu đi ở đằng trước, theo sau là trưởng công chúa cùng phò mã, cùng vài hoàng tử lớn, sau đó là nữ quyền cung đình. Thái hậu tuổi đã cao thì ngồi trong kiệu êm, nhưng nhóm tần phi lại không được đi ngựa này, đều cùng đi bộ hết. Cuối cùng là một đám trẻ con.

Ngoại trừ tiểu cửu với tiểu thất là năm đầu tiên tới đây, thì tiểu ngũ, tiểu lục, tiểu thất, tiểu bát đều đã đến nhiều lần. Mặc dù chưa từng tận mắt gặp hoàng gia gia trong truyền thuyết, nhưng việc này cũng không hề ảnh hưởng đến sự sùng kính của bọn chúng với hoàng gia gia. Thế cho nên, mỗi lần tới đây thì dù là tiểu lục hoạt bát nhất cũng mang vẻ mặt trang nghiêm.

Núi rất cao, mặc dù dốc không đứng nhưng đường rất dài, chỉ một lúc sau, trên mặt nữ nhân và con trẻ đều đầy mồ hôi, nhưng không một ai trong những người này muốn nói dừng lại nghỉ ngơi một chút, mà ngược lại, đều cố gắng kiên trì.

Cuối cùng, sau nửa canh giờ, bọn họ cũng qua khỏi ngọn núi. Lúc thấy cảnh sắc trước mắt thì dù là Tiểu Hạnh cũng kim lòng không được mà sửng sờ một tý.

Trước mắt là một mảnh đất cực kỳ bao la, cây cối xanh tươi, núi vây quanh ôm lấy sông. Cách đó không xa còn có một đầm nước xanh biếc trong vắt, rất là xinh đẹp. Mà khiến người ta chú ý nhất chính là lăng mộ ở giữa đầm nước ấy.

Uy nghiêm, bao la, hùng vĩ, tà khí凛冽. Chỉ mới nhìn lăng mộ này, Tiểu Hạnh liền kim lòng không được mà thẳng lưng, phảng phất như đứng trước

mặt là một lão nhân uy phong trang nghiêm.

Hoàng đế đi đầu đã sớm tiến lên, những người khác cũng theo sát phía sau. Lúc nhìn thấy “Mộ hoàng đế Đại Tấn Vũ Tổ Văn” trên bia mộ, cho dù là hoàng đế cũng kìm lòng không được mà hốc mắt ươn ướt.

Cha ơi, con đến thăm người đây!

Nói đến tiên đế, văn võ cả triều chỉ cần biết lịch sử thì không ai không cảm như hén, tiên đế, là một người rất tàn nhẫn đó!

Tiên đế không phải vị vua đầu tiên của Đại Tấn, nhưng lại là vị vua thúc đẩy Đại Tấn đến đỉnh phồn thịnh. Theo lý, một quân chủ cực kỳ anh minh như vậy thì đại thần văn võ dù cho không sùng bái cũng không nên sợ hãi. Nhưng trên thực tế, cho tới bây giờ, tiên đế đã chết được gần mười năm rồi nhưng khi mọi người nhắc tới cái tên này thì vẫn cảm như hén.

Còn không phải sao, tiên đế tàn nhẫn quá mà!

Tiên đế xuất thân chẳng hề vẻ vang, thậm chí còn có thể nói là xấu hổ, bởi vì ngài là con rơi của hoàng đế lúc ấy, khi tiên đế vẫn chưa nổi dậy thì ngay cả hoàng đế cũng không biết mình còn có đứa con trai ấy.

Mà sau khi tiên đế nổi dậy, lúc hoàng đế phái người điều tra bối cảnh của tiên đế mới biết được, tiểu tướng thiên tư trác tuyệt này lại là con trai mình.

Lúc ấy hoàng đế hết sức kinh hi, không ngờ mình còn có một đứa con trai có tiền đồ như vậy, mà mẫu thân của nó nhiều năm qua vẫn sống một mình nuôi con, chưa từng phát sinh quan hệ với người khác. Thế là hạ thánh chỉ, mẫu thân tiên đế liền thành một tần phi trong nội cung, mà tiên đế hiển nhiên cũng trở thành hoàng tử.

Chỉ có điều, là con gái nhà nghèo, vị quan lớn nhất từng gặp qua cũng chỉ là huyện thái gia, đâu từng nhìn thấy hoàng cung, lại chưa từng gặp phải âm mưu quỷ kế trong cung, làm sao đâu được với mưu kế ăn thịt người trong cung kia chứ, lại thêm tiên đế xuất sắc, thế cho nên mẹ của ngài ấy ở trong cung liền trở thành mục tiêu công kích, chưa tới hai năm ngắn ngủi liền bị một con bệnh nặng mà ra đi.

Lúc ấy tiên đế vẫn chưa nói gì, thậm chí chỉ tỏ vẻ bi thương đơn giản, nên khiến tất cả hoàng tử buông lỏng cảnh giác. Không nghĩ tới, tiên đế chỉ đang tạm thời ẩn nhẫn mà thôi.

Chỉ ba năm sau, tiên đế đã lông cánh đầy đủ, cũng chính khi đó, tiên đế cuối cùng cũng phát động cuộc thanh trừng lớn khiến toàn bộ hoàng triều trên dưới đều khiếp sợ.

Toàn bộ hoàng thất gần như đều bị tàn sát sạch, những thứ huynh đệ từng tính kế ngài, cung phi hợp mưu giết chết mẹ ngài, hoàng đế thờ ơ lạnh nhạt để mẫu thân vào chôn hoàng cung, thái y xem mạng người như cỏ rác, thậm chí tôn thất và con dòng có dính líu một chút đến thế lực hoàng tử đều bị tiên đế tận diệt.

Một tháng đó, máu chảy thành sông, cũng được tất cả các quan viên văn võ may mắn còn sống sót gọi là máu tháng bảy.

Sau đó, có người gọi tiên đế là bạo quân. Thế lực tàn dư cũng có tổ chức vài cuộc khởi nghĩa nhưng đều bị tiên đế trấn áp. Tiếp đó tiên đế mở cấm biển, đánh phiên bang, phát động sức mạnh quốc gia, diệt địch vô số. Chỉ trong vòng ba mươi năm, Đại Tấn đã thành thiên triều chân chính. Cứ vào tháng sau mỗi ba năm, tất cả phiên bang đều phải sang triều hạ.

Đương nhiên, cũng bởi vì tiên đế quá tàn nhẫn, lúc ấy hoàng thất mười phòng chín không, nên đến bây giờ, toàn bộ hoàng thất gần như chỉ có một vị hoàng đế bây giờ mà thôi, những tôn thất tàn dư khác rất ít, đại đa số đều đã ra ngoài lấy vợ.

Đây cũng là nguyên nhân mà hiện thời hoàng lăng to thế này nhưng chỉ có mình tiên đế, hoàng lăng trước kia đều bị tiên đế dời đến Quan Trung tổ.

Tuy rằng tiên đế là một người rất tàn nhẫn, nhưng hết cuộc đời chỉ có một người vợ là thái hậu, hai người chỉ có một nam một nữ, cũng chính là đương kim hoàng đế và trưởng công chúa. Rất nhiều người đều nói đây là báo ứng của tiên đế tàn bạo, nhưng hoàng đế bị hạ đối với tiên đế rất quán quýt.

Hắn còn nhớ lúc cha hắn mang theo hắn cưỡi ngựa, còn nhớ mỗi lần cha hắn xuất chinh đều mang về cho hắn nhiều món đồ chơi kỳ lạ quý hiếm. Hắn còn nhớ cha hắn tự tay dạy hắn viết chữ, dạy hắn cưỡi ngựa, bắn tên, dạy hắn văn thao vũ lược.

Tuy rằng so với phụ thân, hắn chỉ là dạng cùi mục, nhưng cha hắn không hề ghét bỏ hắn.

Hoàng đế bị hạ nhớ lại những ký ức ấm áp ấy, khoe miệng khẽ nhếch lên nụ cười, hốc mắt ửng đỏ, hoàn toàn lơ là chuyện năm đó cha hắn hết hy vọng với con trai liền quay sang dạy cháu trai.

Trong hồi ức ấm áp, hoàng đế bị hạ bắt đầu bắt tay vào dọn dẹp lăng mộ, vừa làm vừa lau nước mắt còn thì thầm trong lòng.

“Cha ơi, năm nay mùa màng tốt, mưa thuận gió hoà, quốc thái dân an, nhất định là cha đã phù hộ!”

“Cha ơi, năm nay đại tôn tử của cha thành thân, vợ chồng son rất hòa thuận, năm sau có thể cho cha thêm cháu, cha cứ yên tâm.”

“Cha ơi, Ngụy Khanh gần đây luôn chống đối con, cha yên tâm, con nghe lời cha nên không kéo nó ra đánh đòn nữa, chỉ là mỗi khi có yến ẩm, trong thức ăn của nó đều là thịt mỡ lớn, nó lại còn nói con xa hoa lãng phí, hừ! Đừng cho là con không thấy về mặt lúc nó ăn giống như ăn phải độc dược vậy,

tôm chết nó đi! “

“Cha ơi, năm nay con tổng cộng mơ thấy cha hai mươi ba lần, có phải cha cũng nhớ con không?”

“Cha ơi, năm nay Tam nhi mười lăm tuổi, con để nó thượng triều xử lý công việc. Cha không biết đâu, kể từ khi Tam nhi thượng triều, con quả thực thoải mái hơn nhiều, không hổ là đại tôn tử mà cha đã dạy, quả thực quá tốt. Cha nói xem, con đợi nó tròn mười tám tuổi sẽ thoái vị có được không ạ?”

“Cha ơi...”

Tiểu Hạng đứng sau đám người, nhìn hoàng đế bệ hạ đang vất vả chăm chỉ nhổ cỏ, lại phối hợp với chữ trên đầu hoàng đế bệ hạ đang cúi đầu, nàng chỉ cảm thấy tâm tình của mình lúc này quả thực một lời khó nói hết.

Đây mới thật sự là vị hoàng đế bệ hạ thoát nhìn đặc biệt uy phong, đặc biệt trang nghiêm, đặc biệt đứng đắn sao?

Mặc dù lần trước ở cung quý phi cũng đã có sự không tín nhiệm đối với hoàng đế, nhưng Tiểu Hạng tuyệt đối không nghĩ tới, hoàng đế lại không tín nhiệm đến mức này.

Đây, đây mà là một người cha ư!

Hơn nữa, còn là một người cha chuyên nói nhảm với một thế giới nội tâm phong phú khác thường.

Khoé miệng Tiểu Hạng liên tục co giật, nhìn chữ trên đầu hoàng đế không ngừng hiện lên, cho đến khi trên đầu hoàng đế xuất hiện một hàng chữ nữa, về mặt Tiểu Hạng cuối cùng cũng không không chế nổi mà nứt ra luôn.

“Cha ơi, đứng rồi, lần trước không phải cha bảo mộng nói gỏi ngọc thạch giúp ngủ ngon ư? Con đã đòi cho tiểu nhị, chỉ là hình như nó dùng không được tốt lắm, nhất định là vì chất liệu ngọc thạch không đúng, chờ lần sau con đòi lại phi thủy cho nó thử xem!”

Gỏi ngọc thạch? Giúp ngủ ngon?

Tiểu Hạng đột nhiên nhớ tới nhị hoàng tử “Năm nào cũng bị sái cổ chung quy vẫn không tốt” kia, gỏi ngọc thạch cũng như thế, ngủ không rơi gỏi mới là lạ đó.

Nhị hoàng tử, hung phạm khiến huynh bị sái cổ rốt cuộc cũng tìm được rồi!

Chính là người trước mặt này nè!

Hoàng đế bệ hạ hăm hại con trai, thật đúng là hăm hại rất hay

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Cung Đây Hơi Lạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27

Edit : kunxjh

Nhị hoàng tử đáng thương còn chưa biết mình bị lão cha nhà mình lừa gạt, vẫn còn ôm gỏi phụ hoàng ban cho trải qua những đêm khó ngủ. Sau khi hoàng đế dọn dẹp, tể bái xong cũng là lúc trưởng công chúa và phò mã tiến lên.

Trưởng công chúa cũng là con trẻ hiếu thuận, chẳng qua lời nhai nhai với cha có khác biệt với hoàng đế. Trưởng công chúa là một nữ tử hào hiệp, chỉ thấy nàng phịch một tiếng quỳ trước mộ phần, khấu đầu ba cái, sau đó mở túi lớn mang theo bên người, bắt đầu lấy đồ ra ngoài.

“Phụ hoàng, đây là rượu mạnh mà sinh tiền người thích nhất!” Phịch, một cái bình lớn mang theo bùm ầm ầm đặt trước mộ.

“Phụ hoàng, đây là binh thư mới nhất sau khi người mất!” Một quyển sách đóng buộc chỉ tinh tế bị hộp quẹt châm thành một quả cầu lửa.

“Phụ hoàng, đây là huyết kỳ chế thành mà con cùng con rể người ra trận giết địch!” Một vật thể không biết tên đen thui lù lù còn hơi thôi thối bị ném trên bia mộ.

“Còn nữa, phụ hoàng, đây là đầu heo mà người thích ăn nhất!”

Nói xong, một cái đầu heo thiệt to chết không nhắm mắt, mắt tròn tròn đối diện với mộ bia. Lúc ngửi thấy mùi thơm nhẹ kia Tiểu Hạng lập tức 囧, không ngờ lại là đầu heo luộc!

Tế phẩm của trưởng công chúa cũng thật phong phú quá o (ノ □ ヽ)o

Chỉ là loại chuyện bí mật như hoàng đế lại thích đầu heo không phải nên giấu kín ư? Này, cô con gái này sao lại để lộ bí mật ở nơi đông người thế này.

Đây là muốn hãm hại cha sao!

Dù sao vẫn cảm thấy, tuổi già của tiên đế bề hạ khó mà giữ được đáng!

Tiểu Hạng 囧囧 nhìn trưởng công chúa đang hết sức vui vẻ lấy ra hai cái chén, “Phụ hoàng, khó lắm mới gặp được người một lần, hôm nay cùng con và con rể người uống một chén đi!”

Sau đó Tiểu Hạng liền nhìn thấy trưởng công chúa và phò mã vừa chàng một ly, ta một ly, tiên đế một ly, vừa ăn vừa uống. Cho tới khi hai người ấy ăn xong, cái đầu heo kia chỉ còn lại hai cái tai.

Việc này, ăn tế phẩm ngay trước mộ có thật sự tốt không đây?

“Phụ hoàng, biết người thích nhất là tai heo, cho nên chỗ tai heo này sẽ để lại cho người!” Trưởng công chúa nghĩa khí nói.

Chẳng qua, lúc nhìn thấy chữ trên đầu trưởng công chúa, Tiểu Hạng liền cảm thấy tiên đế thật sự quá đáng thương.

“Không thích ăn nhất là tai heo, để lại cho phụ hoàng đi.”

Tiểu Hạng: “...”

Con gái hiếu thuận đầu mất rồi?

Tiểu Hạng cảm thấy nếu tiên đế bề hạ vẫn còn sống, chắc chắn sẽ bị con gái mình chọc cho tức chết.

Trưởng công chúa cùng phò mã lui xuống, sau đó là con trẻ. Bởi vì những viên quan phụ trách lễ nghi khi tiên đế đăng cơ đã bị giết gần hết, cho nên bây giờ hoàng thất thờ cúng tổ tiên cũng không bám vào một khuôn mẫu, không ai dám quản, đến nỗi bọn trẻ con muốn cúng cái gì thì cúng.

Đại hoàng tử dẫn vợ theo, là cháu trai đầu tiên cưới được vợ, về mặt đại hoàng tử lúc này vô cùng kiêu ngạo, dù sao đã lập gia đình thì chính là người lớn, không còn là trẻ con nữa!

Cho nên đứng trước bia mộ, việc đầu tiên của đại hoàng tử là cung kính thấp cho gia gia nhà mình nén hương, sau đó bắt đầu nói chuyện phiếm cùng gia gia.

“Tổ phụ, cháu là cháu trai lớn của người, năm nay mới cưới vợ nên dẫn theo nàng ấy qua đây ra mắt người. Người yên tâm, cháu dâu người rất xinh đẹp, người cũng vô cùng hiền lành, biết gây đàn, biết đánh cờ, thư pháp tốt mà vẽ tranh cũng đẹp, nữ công vô cùng tốt. Người xem cả người của cháu này? Đều là cháu dâu người làm đấy, có phải rất đẹp đúng không ạ? Đường may ti mỉ, thêu hoa cũng đẹp. Hơn nữa, nàng ấy còn có thể cưỡi ngựa, bắn cung. Người không biết đâu, đợt săn bắn mùa xuân lần trước, nàng ấy là học viện nữ đầu tiên đấy ạ! Kỹ thuật cưỡi ngựa, tài bắn cung đó đến ngay cả thầy cũng sợ ngây người. Tất cả bạn đồng môn đều đặc biệt hâm mộ cháu, ha ha ha ha, còn nữa, cháu dâu của người có thể pha trà, kỹ thuật cũng đặc biệt cao thâm, mỗi lần pha trà cháu đều có thể một ngụm uống hết sạch, mùi vị đó thơm cực kỳ. Hơn nữa, nàng ấy còn có tài nấu nướng, người còn chưa biết đâu, kể từ sau khi cưới vợ, đến tiểu nhị cũng vào phủ cháu ăn chùa, nhưng đều bị cháu đánh đuổi về hết. Muốn được ăn ngon, vậy thì cưới một cô vợ đi. Vợ của cháu, cháu sẽ không để nàng ấy nấu cơm cho bọn họ ăn đâu, ha ha ha ha, còn nữa nhé...”

Tiểu Hạng cứ thế lẳng lặng đứng, lẳng lặng nhìn đại hoàng tử nằm trên mộ hàn huyên với gia gia ước chừng gần nửa canh giờ. Mà khiến Tiểu Hạng suy sụp chính là, toàn bộ nửa canh giờ ấy đại hoàng tử lại dùng để bày ra về mặt hôn hờ khen cô vợ nhà mình, chưa từng ngừng nghỉ, còn vừa khen vừa cưới. Thanh âm ấy vang dội đến nỗi toàn bộ mộ địa cũng có thể nghe được tiếng cười ma tính của đại hoàng tử cùng với lời khen thao thao bất tuyệt của hắn.

Người thật sự đến thăm gia gia chứ không phải là đến để khoe khoang nhà mình với gia gia đấy chứ?

Còn nữa, hình như nàng rốt cuộc cũng tìm được ghen của hoàng đế bề hạ rồi đấy, nói nhảm như thế, đích thị là ruột thịt rồi!

Nhìn khắp bốn phía, Tiểu Hạng liền phát hiện, thái dương của tất cả mọi người đều đang nổi gân xanh. Lúc nhìn thấy một hàng chữ “Thật muốn đánh người!” “Lão đại thật đáng ghét!” “Nói nhảm nhiều thế!” “Cưới vợ thì có gì đặc biệt hơn người!” “Thật muốn kéo vào hẻm chup bao bố quá...”, Tiểu Hạng cảm thấy cách thời điểm đại hoàng tử bị đánh cũng không xa lắm đâu.

Nên biết rằng, người thích khoe khoang là phải bị hội đồng nha!

Cuối cùng, nói nhiều miệng khô, hơn nữa cô vợ nhà mình đang âm thầm nhéo eo hắn, đại hoàng tử vẫn chưa được thỏa mãn nhưng phải cầm miệng. Cái chính là, trước khi đi đại hoàng tử còn có ném một câu “Năm sau nhất định phải ôm chặt trai của người tới thăm người”, sau đó Tiểu Hạng liền nhìn thấy đại hoàng tử phi hung hăng đạp đại hoàng tử một cước.

“ヾ (≥o≤) ” hú ~ “

Nhìn lực đạo kia đi, chân đại hoàng tử chắc chắn sẽ bị sưng!

Mà trên đầu mọi người lại chỉ hiện ra một chữ “Đáng”.

Phái khoe khoang khiến người ta phát ghét cuối cùng cũng bị lôi đi, sau đó đến lượt nhị hoàng tử bị cha già nhà mình lừa gạt.

Bệnh sái cổ của nhị hoàng tử cho đến nay vẫn không khỏi, mỗi lần Tiểu Hạng nhìn thấy đứa nhỏ đáng thương này đều hết sức đồng tình, đặc biệt là giờ khắc này.

“Á!”

“A!”

“Ư ư!”

Đừng nghĩ nhiều, nhị hoàng tử a a ư ư không phải vì bị đánh, sợ dĩ phát ra loại âm thanh này, chẳng qua là phải đập đầu lạy gia gia nhà mình ba cái mà thôi.

Nên biết là, đối với một người bị bệnh sái cổ quanh năm mà nói, cảm giác ngứa cổ lên thì mòi, cúi cổ xuống lại đau, không ngứa không cúi đó là vừa mòi vừa đau, như vậy, ngứa lại cúi, cúi lại ngứa thì sao?

Loại đau nhức đó giống như tư vị bị rút gân vậy, quả thực là cực kỳ đau đớn!

Nhị hoàng tử nghĩ đến phải khấu đầu ba cái, nước mắt cũng muốn rơi luôn, á, thật sự quá đau a ư ư ư ư ư!

Thế cho nên, khấu đầu ba cái xong, nhị hoàng tử thật lâu không thở, thiếu chút nữa còn đón gió rơi lệ, hốc mắt đều đỏ luôn kia?

“Tiểu nhị / nhị ca thật là chân tình quá...” Tất cả mọi người cùng nhau than thở.

Mà đối mặt với loại tán thưởng này, Tiểu Hạng chỉ muốn nói, đây chỉ là một hiểu lầm xinh đẹp mà thôi.

Không tương xứng với vẻ bên ngoài ngạo khí của hắn chính là, lễ vật của nhị hoàng tử hết sức giản dị, hàng mã cho gia gia nhà mình của hắn là xe giấy, nhà giấy, còn có hạ nhân giấy, đặc biệt dụng tâm chính là, hắn bỏ cho gia gia hắn khoảng một vạn tên lính người giấy.

Người giấy tuy rằng không lớn lại rất nhẹ, nhưng đề gom đủ một vạn người cũng không phải là một số lượng nhỏ. Lúc mang từng chồng, từng chồng người giấy ra, tất cả đồng bọn đều lần nữa sợ đến ngây người đứng không?

“Tổ phụ, cháu biết người thích đánh trận, tuy rằng không biết rõ tình cảnh bên kia thế nào, nhưng có một vạn tên lính này cũng đủ cho người chống đỡ một thời gian. Đợi lần sau cháu đến sẽ bỏ thêm cho người nhiều hơn, để người ở bên kia cũng có thể tung hoành thiên hạ!”

Lời này của nhị hoàng tử cực kỳ khí phách, hoàng thượng và trưởng công chúa cũng lộ ra vẻ mặt tán dương, đúng thế, cha của bọn họ phải có loại khí thế hào hùng, chết đã là gì? Bên kia vẫn là thiên hạ của lão cha thôi!

Chỉ là Tiểu Hạng lại nhìn chữ trên đầu nhị hoàng tử nhưng yên lặng không nói gì.

“Gia gia đánh trận rất lợi hại! Bây giờ bỏ cho gia gia nhiều binh lính một chút, chờ sau này mình qua đó cũng có thể đi theo gia gia để được thom lây nha!”

Tiểu Hạng quả thực cực kỳ 囧, nhị hoàng tử này, có phải nghĩ hơi xa quá rồi không?

Còn chưa trưởng thành đã nghĩ đến chuyện sau khi mình chết, Tiểu Hạng chỉ cảm thấy nhị hoàng tử thật đúng là mưu tính sâu xa, phòng ngừa chu đáo quá.

Sau đó là tam hoàng tử, cũng chính là thái tử.

Vào cung hơn một tháng, đây là lần đầu tiên Tiểu Hạng nhìn thấy thái tử điện hạ thần bí.

Khác với những người khác, ấn tượng đầu tiên của Tiểu Hạng đối với thái tử điện hạ chính là đẹp trai.

Mày kiếm mắt ưng, tư thế đầy oai hùng, mặc áo long cổn màu đen. Hơn nữa, cộng thêm dáng người to cao tám thước, chân dài hơn một mét, nghe đồn thái tử điện hạ lớn lên cực kỳ giống tiên đế, hiện tại vừa nhìn thấy quả nhiên danh bất hư truyền.

Thái tử điện hạ được tiên đế tự tay chỉ dạy mà!

Cũng khác với những người kia, thái tử điện hạ ở trước mộ phần của gia gia lại không nói lời nào về việc nhà, sau khi khấu đầu chín cái liền trực tiếp bắt đầu báo cáo chính sự.

“Tổ phụ, cháu năm nay đã mười lăm, được phụ hoàng cho phép chính thức thượng triều dự thỉnh, lúc này cũng có thể tiếp nhận một ít chính sự. Dưới đây là tổng kết về mấy tháng rèn luyện mà cháu đã trải qua và những việc phát sinh, xin tổ phụ đánh giá.”

“Từ tháng 12 năm ngoái đến đầu năm nay, Hồn Cổ Đạt tộc ở biên cương lại lần nữa xâm biên, tiến hành tập kích đánh cướp dân vùng biên giới Đại Tấn ta, thậm chí còn dọa ngắt mấy đứa nhỏ và người già, một phụ nữ có thai cũng suýt nữa không thể giữ lại, đây chính là đang khiêu khích Đại Tấn ta! Đây đã là lần thứ ba bọn chúng đến cướp lương thực Đại Tấn, lần này cướp nhiều nhất, ước chừng cướp đi năm trăm cân, có một có hai không có ba, vì vậy sau khi phụ hoàng bàn bạc cùng triều thần liền quyết định xuất binh Hồn Cổ Đạt. Hiện tại, Hồn Cổ Đạt đã thành một tộc của Đại Tấn ta. Đương nhiên, bởi vì bọn chúng phạm sai lầm trước nên bây giờ đang trong tình trạng lấy thân gán nợ, khi nào trả lại xong hết thì lúc ấy mới khôi phục lại thân phận lương dân.”

“Đầu năm nay, tộc Oa lại dám giả trang thành hải tặc, cướp bóc tàu buôn của Đại Tấn ta. Dù chưa từng đánh chết người nhưng đánh cướp tính cả lừa gạt, khiến Đại Tấn ta gián tiếp bị tổn thất khoảng mười vạn lượng bạc. Sau đó, linh thủy Đại Tấn ra quân, diễn ra một tháng, đến tháng ba năm nay đã triệt để đánh tan tộc Oa, cũng khiến tộc Oa cắt nhường tám hòn đảo nhỏ của chúng, còn phải bồi thường trăm vạn xe bạc trắng. Nếu không đủ, có thể dùng vàng, hương liệu, khoáng thạch, đảo nhỏ để đền bù. Hiện tại tộc Oa đang xoay xở, dự tính triều cống vào tháng sáu sẽ dâng lên khoản bồi thường này.”

“Tháng hai năm nay, đồng sinh ở các nơi đã bắt đầu đi, kỳ thi thứ nhất của đồng sinh là thi huyện, người thông qua sẽ bắt đầu thi cao hơn, đã đạt tới bốn vạn người, so với năm ngoái tăng thêm năm nghìn. Bởi vì nhân số lần thứ hai tăng nhiều, số đồng sinh mỗi phủ năm nay sẽ nhiều hơn mười người, để tránh sót nhiều nhân tài.”

“Tháng ba năm nay...”

Đây là lần đầu tiên Tiểu Hạng tiếp xúc với thế giới chính sự này, cũng từ manh mối này, lần đầu tiên Tiểu Hạng thật sự hiểu được ý nghĩa của một tảng băng ngầm nơi triều đại phồn hoa mà xa lạ này.

Nó hùng mạnh, cũng âm áp, nó đối với từng kẻ địch một đều giống như gió thu cuốn hết lá vàng, hoàn toàn vô tình, nhưng đối với từng con dân lại đều bảo vệ không để dàng bị vũ nhục. Thân hình nó hết sức khổng lồ, nhưng bước chân lại mạnh mẽ. Nó như một chiếc thuyền khổng lồ, mang theo triều đại này, vượt qua dòng lịch sử, đập gió rẽ sóng.

Chỉ là, nếu mỗi lần báo cáo một chuyện gì đó thái tử điện hạ có thể không hiện ra suy nghĩ trong đầu, ví như “Tộc Hồn Cổ Đạt rất ngu xuẩn!” “Giặc Oa ngu ngốc!” “Chỉ số thông minh của thổ phi thật đáng lo!” “Đám thợ thủ công thật sự có đầu óc ư?” Cùng với “Ôi, chỉ số thông minh của phụ hoàng cao bao nhiêu? Ta sinh thời có thể thấy không?” thì Tiểu Hạng sẽ cảm thấy hần báo cáo hết sức dâng trào cảm xúc.

Thái tử điện hạ, cậu độc miệng như thế, phụ hoàng nhà cậu có biết không?

▽

Cuối cùng cũng cảm thấy thông cảm với thân sắc của hoàng đế bệ hạ rồi...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Cung Này Hơi Lạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28

Edit : kunxjh

Hoàng đế bệ hạ đáng thương còn chưa biết suy nghĩ của con mình, mà sau khi thái tử điện hạ nghiêm túc báo cáo chính sự xong, liền đến phiên tử hoàng tử mà Tiểu Hạng có gặp qua một lần.

Đối với việc gặp gia gia, tử hoàng tử lần này hiển nhiên cũng sớm có chuẩn bị, thậm chí còn mong đợi từ lâu.

Chỉ thấy hần theo thường lệ, sau khi khấu đầu ba cái liền lấy từ trong rương sách mang theo bên người một chồng giấy — thật dày, thật dày.

“Hoàng tử phụ, một năm mới lại đến, cháu lại lớn hơn một tuổi cũng cao hơn rất nhiều. Trong năm mới, cháu đã được học rất nhiều, rất nhiều kiến thức, việc này đều phải cảm tạ tấm gương của tổ phụ và sự dạy bảo của thầy!”

Về mặt của tử hoàng tử rất là thành kính, trong mắt những người chung quanh đều lộ ra vẻ tán thành. Chuyện đầu tiên nói với tổ phụ là nói về việc học, đứa nhỏ này có bao nhiêu tiến bộ chứ.

“Trong năm mới, cháu đã học xong 《 Dịch kinh 》, đang học 《 Lễ ký 》, đây là thành quả trong bốn tháng học tập của cháu.”

Nói xong liền đem chồng giấy thật dày kia bỏ vào chậu than, màu mực và màu giấy trắng hóa thành tro bụi trong ngọn lửa màu vàng, tử hoàng tử cũng theo đó mà bắt đầu tỉ mỉ tự thuật.

“Tổ phụ, đây là 《Thư kinh》mà đầu năm nay cháu theo thầy học được.” Một chồng giấy hóa thành tro bụi trong chậu than.

“Tổ phụ, đây là《 Dịch kinh 》mà tháng hai năm nay cháu theo thầy học được.” Lại một chồng giấy từ từ biến mất.

“Tổ phụ, đây là《 Lễ ký 》mà tháng ba năm nay cháu theo thầy học được.” Lại một chồng giấy biến mất không thấy nữa.

“Tổ phụ, đây là chữ cháu luyện được trong tháng tư.” Ầm, ngọn lửa bùng lên, một chồng thật dày này cũng chầm chậm biến mất.

“Tổ phụ, đây là...”

Một chồng một chồng lại một chồng, mỗi khi Tiểu Hạng cho rằng đây là chồng cuối cùng rồi, thì tứ hoàng tử vẫn có thể lấy ra một chồng giấy thật dày khác. Nhìn rương sách nhỏ tưởng chừng như vô cùng vô tận, trong hoàng hốt Tiểu Hạng lại có loại ảo giác như được thấy túi thần kỳ của Đôrêmon.

Cái rương sách nhỏ như thế này sao có thể chứa hết vậy!

Cuối cùng, lúc tứ hoàng tử nói câu “Tổ phụ, đây là bài thi hàng tháng cùng thành tích của cháu, nhân đây gởi cho tổ phụ luôn.” cũng đem một chồng giấy này ném vào chậu than, tứ hoàng tử cuối cùng cũng không còn lấy giấy từ trong rương sách nhỏ ra nữa.

Những người xung quanh cùng thở một hơi, Tiểu Hạng cũng thở một hơi, rốt cuộc cũng đốt xong!

Chẳng qua, khi ngẩng đầu nhìn tứ hoàng tử, Tiểu Hạng liền phát hiện, tứ hoàng tử lại cũng thở phào nhẹ nhõm.

Mà nhìn trên đầu tứ hoàng tử, Tiểu Hạng còn gì không hiểu nữa đây?

“Cuối cùng cũng đốt hết bài thi và thành tích trong bốn tháng trước! Rốt cuộc cũng không cần lo đến tháng năm cha mẹ sẽ biết! Ha ha ha ha! Minh thật sự quá cơ trí! Không bị phụ hoàng khiển trách khi thấy thành tích, vậy thì quá tốt, vì sao năm ngoái mình không nghĩ đến biện pháp này nhỉ?”

Tiểu Hạng: “...”

Tứ hoàng tử... thật sự... quá cơ trí...

Chẳng trách phần đầu lại nhiều giấy lung tung không quan trọng như vậy, thì ra là để đề phòng bị phát hiện, đồ quan trọng đều cất ở đáy rương ư?

Đem đốt cháy bài thi cho tổ phụ, việc này là loạn thông minh cỡ nào chứ, tứ hoàng tử, cậu không sợ nửa đêm tiên đế về báo mộng cho cậu sao?

Tiểu Hạng cảm thấy nghẹn cứng họng không nói được gì, giờ phút này, không biết là nên thương cảm cho tiên đế bị buộc phải xem cháu trai đốt cháy bài thi, hay là phải thương cảm cho hoàng đế bệ hạ đi thăm cha lại bị lừa gạt nữa.

Đây cũng đủ chứng minh một việc, đó chính là —— con cháu đều là nợ nần mà!

Mà sau khi tiên đế bệ hạ rầu rĩ vì nợ nần nhìn đứa cháu thứ tư bất hiếu đốt cháy bài thi, còn phải tiếp tục ngênh đón đứa cháu thứ năm của mình.

Nhưng ngoài ý muốn là, về mặt của ngũ hoàng tử lúc này lại có chút xấu hổ.

Tiểu Hạng quả thực cực kỳ kinh ngạc, quen biết đã lâu như vậy, gần như ngày nào cũng gặp, cái tính trẻ con khi bại khi thắng của ngũ hoàng tử đã khắc sâu trong đầu Tiểu Hạng. Tiểu Hạng đã thấy ngũ hoàng tử đánh nhau, tức ngực, phát điên văn... văn, chỉ chưa từng thấy ngũ hoàng tử xấu hổ.

Thật ra trong nội tâm ngũ hoàng tử có một chút tự cao tự đại tuổi thiếu niên.

Hiện tại, việc gì khiến về mặt của ngũ hoàng tử xuất hiện thay đổi lớn như thế chứ?

Quỹ trước mộ phần, ngũ hoàng tử cũng lấy ra một gói đồ nhỏ, mở gói đồ nhỏ đó ra, chỉ thấy một chồng giấy xuất hiện trước mặt mọi người.

Chỉ là chồng này có chút khác biệt với những chồng giấy của tứ hoàng tử, giấy của ngũ hoàng tử đều được cuộn lại, hơn nữa nhìn cái kiểu đó, còn là loại đặc biệt tinh tế.

Mà cái này, chính là thứ ngũ hoàng tử muốn tặng cho tổ phụ nhà mình.

“Hoàng tổ phụ, cháu là cháu trai thứ năm của người, năm nay được chín tuổi. Mặc dù chưa từng gặp tổ phụ, nhưng tổ phụ trong lòng cháu vẫn luôn cao lớn mà vĩ đại, cháu vô cùng, vô cùng sùng bái tổ phụ.”

Đầu tiên là vỗ long thi* của gia gia, nhất định không sai.

(*thí: rầm)

“Hoàng tổ phụ, năm nay là năm thứ sáu cháu học ở thư phòng, cháu đã học xong《 Tam tự kinh 》《 Thuyết văn 》《 Đại học 》 và 《 Trung dung 》, đang học 《 Luận ngữ 》, ngoại học tứ thư ra, cháu còn nghiên cứu họa kỹ, thái phó thấy cũng khen cháu vẽ rất đẹp, cho nên năm nay cháu đặc biệt vẽ chân dung tổ phụ, đến đưa cho tổ phụ.”

Đưa tranh cho tổ phụ? Những người xung quanh đều lộ ra vẻ tán thành, việc này quá hiểu cừ rồi. Trong lòng có họa bút mới có thể vẽ ra tranh, đây là chứng minh trong lòng ngũ hoàng tử có tiền đề!

Song, khi ngũ hoàng tử từ lấy trong gói đồ nhỏ ra một cuộn tranh gỗ, lúc mở cuộn tranh kia ra, ngoại trừ Tiểu Hạnh, tất cả mọi người đều kinh hãi luôn.

Đội đã, không phải nói là chân dung của tiên đế ư? Đây rốt cuộc là ai?

Chỉ có Tiểu Hạnh chưa từng thấy qua tiên đế là vẫn bình tĩnh, tuy rằng tỷ lệ của bức tranh này không cân đối lắm, hơi thấp béo với lại mắt hơi nhỏ, mũi cũng xấu, ngoài ra thì không còn vấn đề gì khác.

Chẳng qua, vẫn nghe nói tiên đế anh tuấn phóng khoáng là mỹ nam tử đương thời, thì ra tin đồn cũng chưa chắc đúng với sự thật.

Ngũ hoàng tử không cảm nhận ra xung quanh đã yên tĩnh không một tiếng động, vẫn vô cùng quán quyết nói, “Tổ phụ, cháu mất một tháng để vẽ ra bức này, người xem có đẹp không?”

Nói xong liền ném bức tranh vào chậu than đốt, mà trên mặt những người xung quanh đều mang vẻ khó nói lên lời.

Tổn một tháng, lại vẽ thành như vậy, còn được thái phó khen?

Quả nhiên, đôi mắt thái phó không dùng được cũng không phải là tin đồn rồi?

Nếu không, sao có thể mê muội, không có lương tâm mà nói ra lời khen được!

Trong lòng được kim không được mà thoát đồng tình với tiên đế, không biết lão nhân gia người nhìn thấy bản thân bị vẽ thành như vậy, có tức giận đến nổi từ trong mộ nhảy ra không nữa. Chẳng qua, tranh đã bị đốt, hiện tại có nói gì cũng vu sự vô bổ*, chỉ có thể chờ lát nữa hồi cung mới đề nghị ngũ hoàng tử phải nghiên cứu học vấn đi, không có việc gì thì học vẽ làm gì thế!

(*vu sự vô bổ: đối với sự việc không mang lại lợi ích.)

Chỉ có điều, lúc mọi người ở đây đồng tình với tiên đế lại không biết, người tiếp theo nên đồng tình, chính là bản thân mình.

Mấy người cho rằng chỉ thế này là xong rồi sao? Thân là một đứa cháu hiếu thuận, sao ngũ hoàng tử có thể chuẩn bị ít đồ thế chứ?

Chỉ thấy ngũ hoàng tử chẳng những không đứng dậy, vẫn quỳ gối tại chỗ, lại lấy từ trong gói đồ ra một đồng tranh cuộn.

Trong lòng mọi người đều có loại dự cảm xấu, quả nhiên, chỉ thấy ngũ hoàng tử hết sức kiên định nói, “Nhiều năm không gặp, dung mạo mọi người cũng có hơi thay đổi. Cháu nghĩ tổ phụ hẳn là đã quên mất hình dáng của các cháu, cho nên để tổ phụ thấy các cháu lớn lên thế nào, cháu đặc biệt vẽ chân dung của mỗi người, đốt cho tổ phụ.”

Một cuộn tranh bị ném vào chậu than, “Đây là tranh vẽ đại ca ạ.”

Lại một cuộn tranh bị ném vào chậu than, “Đây là tranh vẽ nhị ca ạ.”

Cuộn tranh thứ ba bị ném vào chậu than, “Đây là tranh vẽ tam ca ạ.”

Cuộn tranh thứ tư bị ném vào chậu than, “Đây là tranh vẽ tứ ca ạ.”

Cuộn tranh thứ năm bị ném vào chậu than, “Đây là tranh vẽ cháu ạ.” Thanh âm kia lại còn hơi ngượng ngùng.

Mà lúc này đây, mọi người bị động tác của ngũ hoàng tử làm cho khiếp sợ cuối cùng cũng kịp phản ứng, đem tranh vẽ người sống đốt cho tổ tông, đứa trẻ đáng trách này rốt cuộc đang nghĩ gì vậy? !

Cuối cùng, trước khi cuộn tranh thứ sáu bị ném vào chậu than, rốt cuộc mọi người cũng tiến lên ấn chặt đứa trẻ đáng trách ngũ hoàng tử, cứu bức họa bị cháy hết một nửa từ trong chậu than ra.

Mà bức họa này, đúng là hoàng đế bệ hạ.

Hoàng đế bệ hạ cảm giác người mình đồ đây mồ hôi, đứa trẻ đáng trách này muốn hãm hại cha đây mà!

Đốt tranh vẽ hẳn cho tiên đế, đây là muốn tiên đế dẫn hẳn theo ư? Hẳn năm nay mới bốn mươi hai! Bốn mươi hai thôi! Chưa muốn đi theo lão cha đâu!

Chẳng qua, lúc nhìn bức họa được cứu ra, hoàng đế bệ hạ vừa thờ phào nhẹ nhõm, lại vừa ghen cứng ở ngược.

Vừa thông vừa chặn suốt nửa đầu sọc hồng.

Đứa trẻ đáng trách này vẽ quỳ chơi sao?

Đôi mắt gần như chiếm nửa khuôn mặt, mũi dài cùng với miệng anh đào nhỏ, lại thêm tai nhọn, nếu không phải trên người mặc quần áo hình rồng thì hoàng đế bệ hạ rất muốn nói, là yêu nghiệt phương nào thế!

Mà đây, lại là con trai xúi quẩy nhà mình vẽ mình, trên mặt hoàng đế lộ ra vẻ như bị táo bón, không biết nên khóc hay nên cười nữa.

Khóc chính là, hắn trong mắt con mình lại xấu xí như vậy, gần như xấu đến cực hạn thẩm mỹ của loài người, mà cười chính là... dù ai cầm lấy bức tranh này cũng không nghĩ là hắn, chớ đừng nói hắn đã biến thành cha quý.

Hắn cần phải thấy may mắn sao?

Chẳng qua, nghĩ đến tranh vẽ mấy đứa con trai không may đã bị đốt, hoàng đế bệ hạ cảm thấy, sau khi tiểu ngũ trở về nhất định phải tiến hành giáo dục lại, những thứ khác không nói, ngàn vạn lần đừng có vẽ người khác như thế nữa.

Nếu không, dọa người không nói, chính là dọa hoa hoa cỏ cỏ cũng không nên đâu.

Ngũ hoàng tử bị hoàng đế bệ hạ suýt bị hù chết tóm qua một bên, trên mặt còn đầy vẻ mù mờ, sau đó chuyển thành kiên định, “Chẳng lẽ phụ hoàng bị lòng hiếu thảo của mình làm cảm động?”

Tiểu Hạng nhìn chữ trên đầu ngũ hoàng tử chỉ cười mà không nói, hoàng đế bệ hạ có cảm động hay không thì nàng không biết, nhưng nàng biết, ngũ hoàng tử phải bị đánh!

Bởi vì --

Đại hoàng tử: “Sau khi hồi cung nhất định phải thân thiết hơn với tiểu ngũ.”

Nhị hoàng tử: “Nghe nói sở trường của tiểu ngũ là vẽ, sau này trở về phải trao đổi họa kỹ một chút.”

Thái tử điện hạ: “Tiểu ngũ ngớ ngẩn như thế, quả nhiên là muốn hấn đến cảm hóa một tý sao?”

Tứ hoàng tử: “Nghe nói vũ kỹ của tiểu ngũ không tốt, chỗ huynh đệ thân thiết, hấn nhất định phải tận tâm chỉ đạo.”

Tiểu Hạng: “...” Dường như đã đoán ra sau khi hồi cung sẽ gió tanh mưa máu thế nào rồi.

Ngũ hoàng tử, lên đường bình an, ta nhất định sẽ đốt nền cầu nguyện cho cậu!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Cung Ngày Hoi Lạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Edit : kunxjh

Ngũ hoàng tử nóng ruột bị kéo xuống, sau đó chính là lục hoàng tử.

Sau khi trải qua một lần của ngũ hoàng tử, mọi người cũng cẩn thận hơn rất nhiều, cẩn thận kiểm tra các thứ của tiểu lục, phát hiện chỉ là vài món đồ chơi liền thở phào nhẹ nhõm.

Không xuất hiện sát khí lớn cùng loại với tiểu ngũ, thật sự quá tốt!

Nghĩ đến sự tình vừa rồi, tất cả mọi người vẫn còn sợ hãi, lúc bày ra từng bức tranh còn sót lại của tiểu ngũ, tất cả mọi người đều mang vẻ mặt một lời khó nói hết.

Bọn họ cho rằng tranh vẽ tiên đế đã bị đốt rồi thì xem như xúi quẩy, tranh vẽ mà hoàng đế tự mình đoạt lại rồi cất kỹ đi đã là cực phẩm trong đó rồi, nhưng tuyệt đối không nghĩ tới, đằng sau còn có cái lợi hại hơn.

Nhìn khuôn mặt vắn vẹo của lục hoàng tử kia, lại nhìn thân hình mập lùn của thất hoàng tử đi, đôi mắt của bát hoàng tử thì nhỏ như hạt vừng, mà cửu hoàng tử, thập hoàng tử càng không cần phải nói. Lúc nhao nhao thấy được bức họa của mình mà ngũ hoàng tử cất giữ trong bọc, mọi người đều không hèn mà cùng giật những bức họa kia về.

Kiên quyết không thể tung ra ngoài!

Đến lúc đó mắt mặt là nhỏ, ngộ nhờ khi mai mỗi người ta lại lấy cái này làm tiêu chuẩn thì sao?

Nếu dựa theo bức vẽ của ngũ hoàng tử, vậy bọn họ nhất định sẽ độc thân cả đời mất!

Lúc bị giật tranh ngũ hoàng tử còn ném ra về mặt túi thân, đây là đưa cho hoàng tử phụ mà, nhưng khi nhìn thấy mọi người khản trương như thế, lại cẩn thận cất giữ tranh mà mình vẽ, thì phần túi thân kia liền biến thành khiếu nại.

Quả nhiên thái phó nói không sai, cậu vẽ rất đẹp, không thấy tất cả mọi người đều tranh nhau cất giữ sao?

Giờ giữ lại đợi đến khi cậu lớn lên thành danh rồi thì rất có giá!

Mà đối mặt với suy nghĩ tự tin này của ngũ hoàng tử, Tiểu Hạnh chỉ có một cảm giác, đó chính là ngũ hoàng tử rất thích ngọt.

Chẳng qua, nghĩ đến việc sau khi ngũ hoàng tử hồi cung phải đối mặt, Tiểu Hạnh vẫn không nhắc nhở cậu ta, quên đi, cứ để cậu ta tự sướng một lúc, dù sao sự thật đối với ngũ hoàng tử mà nói, quá là tàn khốc rồi.

Chuyện của ngũ hoàng tử chấm dứt, sau đó là lục hoàng tử.

Vì ngày này, lục hoàng tử đã bỏ rất nhiều vốn, nghĩ lại lúc tổ phụ còn tại thế, Đại Tấn vẫn chưa hưng thịnh như bây giờ, như vậy chắc chắn tổ phụ sẽ không có nhiều đồ chơi như bọn chúng bây giờ.

Cho nên lục hoàng tử hiếu thuận, đem những món đồ chơi mà cậu tích góp mấy năm này lấy ra hết.

Có trò xếp hình, có lật đặt, có con quay xoay tròn, có còi biết kêu, thậm chí còn có một đôi búp bê!

Mọi người đều biết lục hoàng tử có rất nhiều những món đồ chơi bảo bối, cho nên khi phát hiện cậu lấy ra nhiều như vậy, nội tâm đều là tán dương, đưa trẻ hiếu thuận quá!

Chỉ có Tiểu Hạnh nhìn một sọt đồ chơi đó, trong lòng lại có loại dự cảm không mấy hay ho. Không phải lục hoàng tử muốn đốt những món đồ chơi này đây chứ?

Mà sự thực chứng minh, lục hoàng tử quả thực đã nghĩ sẽ đốt hết những thứ này.

Bởi vì đồ chơi tương đối nhiều, lục hoàng tử còn cố ý đốt một chậu than lớn hơn. Lúc làn khói màu đen đặc bốc lên, những ai đứng sau lục hoàng tử đều gặp nạn.

Sặc, bị sặc!

Phiên bang gì đó tuy rằng mới lạ thú vị, nhưng có một điểm không được tốt lắm, đó chính là chất liệu, đại đa số đều là nhựa.

Loại đồ chơi bằng chất liệu này mặc dù mềm dẻo dễ nặn, nhưng lại mỏng chứ không chắc, ngoài ra tiêu hủy lại không dễ, nhất là lúc đốt, cái mùi kia...

Bây giờ bọn họ hoàn toàn cảm nhận được rồi!

Quả thực là cái mùi ác mộng, so với than đá cấp thấp còn khiến người ta tuyệt vọng hơn nhiều, được không?

Cho tới khi lục hoàng tử cũng không chịu nổi uy lực của làn khói dày cuộn cuộn kia mà lui về phía sau, thì đột nhiên phát hiện, ơ, tất cả mọi người đều chạy đi đâu rồi?

Cách lục hoàng tử ước chừng mười mấy thước, mọi người yên lặng quay đầu.

Nhưng đồ chơi mà mình đốt, có quý cũng phải đốt hết, sau khi lục hoàng tử đảo hăm chôn mình đã phát hiện không ai thêm giúp mình, cũng chỉ có thể hai mắt rưng rưng mà đốt tiếp. Lúc đốt đến cặp búp bê cuối cùng, hai mắt lục hoàng tử đều bị hun đỏ luôn, liền bất chấp xem mình đang cầm cái gì, cứ ném thẳng vào chậu than, sau đó cầm sọt chạy ra ngoài, không hề chú ý đến chậu than.

Vì vậy, lúc lục hoàng tử cuối cùng cũng trở lại bình thường, liền phát hiện, ơ, sao trong sọt vẫn còn một cái?

Đợi đến khi lấy ra lần nữa mới phát hiện, hai con búp bê một nam một nữ giờ chỉ còn lại con búp bê nữ ở bên trong.

Vì vậy, cậu đây là đốt tân lang cho gia gia, tân nương thì giữ lại?

Khoé miệng Tiểu Hạnh nhin không được mà run rẩy một tý, người ta một đôi hạnh phúc như thế giờ phải âm dương cách biệt, lục hoàng tử thật đúng là tạo nghiệp mà.

Thế nhưng lục hoàng tử hại thảm người ta lại không muốn đốt tân nương cho gia gia nữa, vì vậy tiên đế bệ hạ đáng thương chỉ chiếm được một tân lang?

Chung quy vẫn cảm thấy tội nghiệp quá!

Mà sau đó, chính là thất hoàng tử.

Là một kẻ thích ăn quà vặt, trong suy nghĩ của thất hoàng tử, món ngon nhất đương nhiên là bánh dẻo đậu đỏ rồi!

Cho nên khi thất hoàng tử hồn ha hồn hển lấy ra một cái hộp lớn, lúc bày ra mười phần bánh dẻo đậu đỏ, mọi người đều không bắt giờ.

“Hoàng tổ phụ, đây là bánh dẻo đậu đỏ cháu tự làm, là món cháu thích ăn nhất đấy! Xin người đánh giá.”

Bánh dẻo đậu đỏ không hiếm lạ, nhưng tự mình làm vậy thì rất quý. Nên biết, thất hoàng tử vẫn chỉ là trẻ con, đầu còn chưa cao bằng bép.

Một người nhỏ con lại tự mình làm điểm tâm, dù bề ngoài bánh dẻo đậu đỏ này không đẹp lắm, nhưng chỉ cần nghĩ đến đây là điểm tâm tiểu thất nhón chân làm, nói không chừng còn phải đứng trên ghế mới làm được, liền khiến khoé miệng tất cả mọi người đều cong lên.

Hình ảnh đó nhất định sẽ rất thú vị, đáng tiếc không được tận mắt thấy, hay là lần sau bảo tiểu thất làm lại cho bọn họ nếm thử?

Tiểu Hạnh nhìn dòng chữ muốn đích thân nếm thử điểm tâm thất hoàng tử làm trên đầu mọi người, liền nhin không được mà nhìn bọn họ với vẻ thông cảm

Mấy người đây nghĩ quần, mới muốn nếm thử bánh dẻo đậu đỏ thất hoàng tử làm

Phải biết rằng, bánh dẻo đậu đỏ kia không phải bình thường đâu!

Đậu đỏ vẫn là đậu đỏ, bột mì vẫn là bột mì, nhưng đường bên trong — —

Nghĩ đến thất hoàng tử bộ dạng hung ác tàn nhẫn đổ ngược hũ đường trắng vào trong, Tiểu Hạnh liền không nhin được mà lòng vẫn còn sợ hãi, mùi vị đó, năng tuyệt đối không muốn nếm thử!

Về phần hiện tại tiên đế phải nhận tể phẩm của cháu mình, Tiểu Hạnh cũng chỉ có thể tỏ ý thờ dài... May mà tiên đế không còn, nếu không bây giờ phải uống bao nhiêu nước mới có thể cứu vãn cổ họng ngọt ngắt của mình chứ!

Thất hoàng tử không dao động không vòng vo khiến mọi người cuối cùng cũng chậm chạp không nói, sau khi đã nhìn qua ngũ hoàng tử cùng lục hoàng tử, thì thất hoàng tử chỉ im lặng đưa điểm tâm quả thực chính là một tiểu thiên sứ. Chẳng qua, lúc bát hoàng tử đã lâu rồi không được ăn điểm tâm, liền nhin không được mà lén lút gặm một miếng bánh dẻo đậu đỏ trước mộ phần của gia gia nhà mình, lập tức lệ nóng doanh trong.

Đây, đây đây đây thất ca rốt cuộc đã thêm bao nhiêu đường vậy! Không phải đồ luôn cả hũ đường đấy chứ?

Bát hoàng tử cố nén lệ nóng, mới không phun miếng bánh dẻo đậu đỏ trong miệng ra, song khi nuốt xuống, hai hàng lệ nóng vẫn nhin không được mà theo mặt chảy xuống, tạo ra hai vết nước uốn lượn.

“Tiểu bát nhất định là nghĩ đến gia gia nên muốn khóc.”

Bát hoàng tử nghĩ đến gia gia nên muốn khóc chỉ cảm thấy trong lòng so với trong miệng còn khổ hơn.

Nhưng muốn uống nước, cũng phải chờ lấy gia gia xong mới được uống. Vì vậy, bát hoàng tử không đợi được nữa, sau khi khấu đầu ba cái liền kéo đến một cái bao to thật to.

Mọi người đều nhin không được mà thấy hiếu kỳ, trong bao này chứa gì đây?

Mà khi bát hoàng tử mở ra, mọi người mới phát hiện, trong bao này, toàn bộ đều là tiền giấy!

Toàn bộ luôn!

Mà đây, cũng chính là lễ vật bát hoàng tử muốn đưa cho gia gia nhà mình.

Cháu trai tới tào mộ gia gia nhà mình, sao có thể không mang tiền giấy chứ? Nên biết là, bất luận ở địa phương nào, tiền chính là thứ quan trọng đầu tiên!

“Hoàng tổ phụ, cháu là cháu trai thứ tám của người. Lần này tới thăm người, cháu có mang cho người một ít ngân phiếu, đều là dùng tiền mừng tuổi của cháu để mua. Hiện tại cháu mua không nhiều lắm, đợi lần sau cháu đến thăm người, nhất định sẽ mua nhiều tiền hơn, để bên kia người sống tốt hơn.”

Sau đó bát hoàng tử liền đốt.

Một bao ngân phiếu, ước chừng bát hoàng tử phải cầm gần nửa canh giờ mới đốt xong, đốt lâu thế, vậy phải có bao nhiêu tiền chứ!

Trong lòng mọi người đều rất tán thành với bát hoàng tử, chỉ có Tiểu Hạnh nhìn chữ trên đầu bát hoàng tử là không nói gì.

“Tiền giấy là một thôi bạc cứ như mà đem đốt, lần đầu tiên đốt tiền rất đau lòng, rất đau lòng, rất đau lòng ấy!”

Là tiểu cung nữ tiền mỗi tháng là một thôi bạc, Tiểu Hạnh đối với sự keo kiệt của bát hoàng tử đã không muốn nói gì, chỉ có thể nói không hổ là con trai

của Ngô phi nương nương?

Tế phẩm cũng thực tế quá!

Chân tướng của một thói bạc bị bao phủ bởi tiếng uống nước ừng ực của bát hoàng tử, kế tiếp, chính là tiểu cửu cùng tiểu thập.

Tiểu cửu và tiểu thập gần bằng tuổi nhau, mặc dù một đứa bốn tuổi, một đứa ba tuổi, nhưng sinh nhật hai đứa chỉ kém nhau một ngày, một đứa sinh vào giao thừa, một đứa khác sinh vào dịp tết, từ nhỏ đã cùng đánh nhau, cùng chơi đùa.

Tiểu thập không phục tiểu cửu lớn hơn mình, tiểu cửu lại muốn tiểu thập gọi mình là ca ca, vì vậy hai đứa này mà ở cùng một chỗ thì trên cơ bản chính là lao vào đánh nhau. Sau khi đánh xong lại cùng nhau chơi đùa, mà bây giờ, hai đứa này cũng cùng bái tế gia gia.

Hai tiểu đồng bọn còn chuẩn bị cùng ngâm thơ cho gia gia!

Đứa ngâm đầu tiên chính là tiểu cửu, chỉ thấy cậu háng giọng bắt đầu ngâm, “Xuân hiểu xuân miên bất giác hiểu, xử xử văn đề điều, dạ lai phong vũ thanh, hoa lạc tri đa thiếu(1).”

Cửu hoàng tử ngâm xong, đến thập hoàng tử cũng không chịu thua, lập tức đứng lên, “Bạch nhật y sơn tẫn, hoàng hà nhập hải lưu, dục cùng thiên lý mục, canh thượng nhất tầng lầu(2).”

“Nguy lâu cao bách xích, thủ khả trích tinh thần, bất cảm cao thanh ngữ, khủng kinh thiên thượng nhân(3).”

“Sử hòa nhật đương ngo, hân tích hòa hạ thổ, thủy tri bản trung xan, lập lập giai tân khổ(4).”

Hai tiểu đồng bọn cứ ngơ ngác một bài ta một bài mà ngâm lên, nhưng phần đầu thì khá hoàn hảo, từ nhỏ đã bắt đầu ngâm, nên móng tương đối vững chắc, nhưng đến phần sau lại không được.

Nên biết là, cửu hoàng tử và thập hoàng tử ngày ngày đến lớp hết ăn điểm tâm lại không có việc gì liền muốn vui chơi nha!

Cho nên, khi ngâm đến “Phi lưu trực hạ tam thiên xích*.”, cửu hoàng tử liền tịt.

(*Xem dòng thác ở núi Lư_Lý Bạch

Dịch: bay vù thẳng xuống ba ngàn thước.)

Mặc dù thập hoàng tử thường xuyên đối đầu với cửu hoàng tử, nhưng bọn chúng cũng là tiểu đồng bọn tốt của nhau. Cho nên, thấy tiểu cửu phải bị mất mặt trước mặt gia gia, thập hoàng tử hết sức nghĩa khí nhỏ giọng nhắc nhở, “Bất cập Uông Luân tổng ngã tình*!”

(*Tặng Uông Luân_Lý Bạch

Dịch: Không bằng tình Uông Luân tiền ta.)

Vì vậy mọi người liền nghe thấy cửu hoàng tử vô cùng lớn tiếng ngâm, ”Phi lưu trực hạ tam thiên xích, bất cập Uông Luân tổng ngã tình!”

Thơ vừa ra, mọi người đều lặng yên, đây là mất thể diện... trước mặt tổ tông?

Nhưng tiểu cửu nhìn hưng trí bừng bừng kia rõ ràng không ngâm hết, cứ vậy gọi người về hình như không tốt lắm, do dự một lúc, thập hoàng tử cũng bắt đầu tịt.

“Tiểu hà tài lộ tiêm tiêm giác... tiểu hà tài lộ tiêm tiêm giác(5), tiếp theo là câu gì ấy nhỉ?”

Thập hoàng tử vò đầu bứt tai, cửu hoàng tử đối với hành động dững dưng cảm tương trợ của tiểu đồng bọn vừa rồi cũng hết sức cảm động, cho nên giờ phút này thấy tiểu thập cũng tịt, liền vươn tay mình chỉ viện.

Vì vậy mọi người còn chưa kịp từ “Phi lưu trực hạ tam thiên xích, bất cập uông luân tổng ngã tình” hoà với gió phục hồi lại tinh thần, liền nghe được một câu càng làm họ khiếp sợ hơn.

“Tiểu hà tài lộ tiêm tiêm giác, nhất chi hồng hạnh xuất tường lai(6).”

Mọi người: “...!!!”

Ai dạy hai đứa này vậy? ! Ai dạy thế? !

Vì vậy cửu hoàng tử và thập hoàng tử vẫn chưa hoàn thành sự nghiệp vĩ đại, hai người mỗi người ngâm hai mươi bài thơ, liền bị lão cha nhà mình túm cổ áo kéo về.

Mà nhìn hoàng đế bệ cúi đầu biểu tình nổi giận đùng đùng, Tiểu Hạnh cũng chỉ có thể thấp cho hai tên nhóc này mỗi đứa một ngon nển.

Hai đứa xui xẻo bị xách đi, bái tế hôm nay cũng sắp đến hồi kết thúc, sau đó là đến lượt cậu bé nhỏ nhất trong cung — năm nay mới hai tuổi, thập nhất hoàng tử.

Thập nhất hoàng tử tuổi còn nhỏ, còn chưa cai sữa nữa, cho nên mọi người cũng không trông chờ cậu sẽ cầm vật gì đó tế bái, chỉ cần đi lên khấu đầu vài cái là được rồi. Vậy nên, sau khi đợi thập nhất hoàng tử lắc la lắc lư khấu đầu ba cái xong, mẫu phi của thập nhất hoàng tử sẽ phải ôm cậu xuống.

Nhưng không nghĩ tới, sau khi thập nhất hoàng tử khấu đầu xong liền đứng dậy, chẳng những không ngoan ngoãn trở lại vòng ôm của mẫu thân, ngược lại còn tiến lên ôm lấy bia mộ.

Thời điểm thập nhất hoàng tử lấy mấy cái răng sữa gặm đến gặm đi cái bia mộ, tất cả mọi người mờ hời đều rơi lộp độp — ngay cả bia mộ mà cũng gặm được, lá gan của đứa nhỏ này quá lớn rồi!

Chỉ có Tiểu Hạnh nhìn dòng chữ oan ức “Cứng quá, cắn không được hu hu hu” trên đầu thập nhất hoàng tử, liền nhịn không được mà buồn cười. Răng sữa của thập nhất hoàng tử mới nhú, bình thường lúc nào cũng thích gặm đồ, lúc đặt trên đất lại thích nhất là ôm bấp đùi rồi gặm, ngay cả thái phó cũng bị gặm rồi, không nghĩ tới, ngay cả bia mộ cũng không tha.

Đây là gặm gia gia sao?

Mẫu phi của thập nhất hoàng tử đã bị tiểu tử tông này hù chết, thấy thế liền vội vàng tiến lên muốn ôm tiểu thập nhất xuống. Nhưng trẻ con thì bướng bỉnh, An phi càng kéo tiểu thập nhất càng không muốn buông tay, ôm bia mộ không chịu xuống.

An phi lại không dám bắt kính với tiên đế, chỉ có thể dụ dỗ để tiểu thập nhất xuống, nhưng tiểu thập nhất không muốn xuống.

Ngay khi chiến sự đang giằng co từng bước, một việc ngoài ý muốn không tưởng được xuất hiện trước mặt mọi người.

Nên biết rằng, bia mộ rất lạnh nha!

Dù cho hiện tại đã là mùa xuân, nhưng xung quanh cây cao bóng mát, ở đây vẫn mát mẻ như thường.

Thế chất trẻ con vốn yếu, ôm bia mộ lại ôm nửa ngày sẽ bị cảm lạnh, tiểu thập nhất liền không nhịn được mà phát lù.

Khi thấy từng giọt, từng giọt nước tí tách trên bia mộ, Tiểu Hạnh thấy rất rõ, khuôn mặt hoàng đế đã tái mét luôn rồi.

Con nhà mình lại đi tiểu trên bia mộ của lão cha nhà mình, đây mà là chuyện nhỏ ư!

Hình như cũng biết mình làm sai, tiểu thập nhất cuối cùng cũng không chấp nhất bia mộ kia nữa, ngoan ngoãn bị mẫu phi nhà mình ôm xuống. Hoàng đế nhịn không được liền vận khí, vận khí, nhưng đối với một đứa con nít, hoàng đế còn có thể làm gì?

Chỉ có thể bóp mũi nhịn, đợi tiểu thập nhất lớn hơn, nhất định phải dạy dỗ nó thật tốt!

Bái tế cuối cùng cũng phải kết thúc, sau khi hoàng đế tự mình dọn dẹp chứng cứ phạm tội của con nhà mình thì hần như một khắc cũng không dừng mà quay về thành luôn, nếu không về hần sợ lão cha của hần sẽ từ trong mộ mà bò ra đánh hần. Mà đang nửa đường xuống núi, thái hậu nương nương làm nền đã lâu bỗng mở miệng.

“Hình như ta lại quên việc gì đó.”

“Việc gì ạ?” Hoàng đế mở miệng hỏi, đồng thời nghĩ trong đầu, hình như không có quên chuyện gì mà, tế phẩm có, tế bái cũng lạy rồi, hình như không quên việc gì hết.

Mà đang khi hoàng đế chắc chắn như thế, thái hậu nương nương lại vỗ đùi một cái, “Ôi chao! Quên đốt một tấm bản đồ cho A Trệ!”

Đốt cho? A Trệ?

Chẳng lẽ, A Trệ này là tiên đế?

Nhưng nghe đầu tiên đế không phải gọi là Thẩm Hoài, tự Cẩn ư? A Trệ là tên quý gì đây? Chẳng lẽ là nữ danh?

Nghe nói nông gia đều lấy tiện danh để đặt tên con cho dễ nuôi, nghĩ đến xuất thân của tiên đế, chẳng lẽ A Trệ này, chính là A Trệ kia?

Chung quy vẫn cảm thấy chuyện muốn biết thật khó lường!

“Bản đồ?” Hoàng đế có hơi nghi hoặc, cần bản đồ làm gì? Năm rồi đều là thái hậu tự mình đốt, hoàng đế còn chưa biết mẹ mình hàng năm đều đốt cho lão cha nhà mình một tấm bản đồ.

1-Dịch (Quỳnh Chi): Buổi sáng mùa xuân_Mạnh Hạo Nhiên

Buổi sáng mùa xuân

Xuân còn say ngủ mơ màng

Tiếng chim buổi sáng rộn ràng khắp nơi

Đêm qua gió tạt mưa rơi

Trong vườn nào biết hoa rơi ít nhiều

2 – Dịch: Lên lầu Quán Tước _Vương Chi Hoán.

Mặt trời dựa sườn núi,

Hoàng Hà hoà biển sâu.

Muốn nhìn xa nghìn dặm,

Phải lên thêm tầng lầu.

3 – Dịch (Điệp Luyến Hoa): (夜宿山寺) Đêm trú ở chùa trên núi _Lý Bạch

Lầu cao dù trăm thước

Tay hái được trăng sao

Không dám lời to tiếng

Kính động đến trời cao

4- Dịch : Sừ hoà nhật đương ngộ _Lý Thân

Cày ruộng đương lúc ban trưa

Từng giọt mồ hôi rơi xuống

Có ai biết được com trên mâm

Từng hạt từng hạt biết bao cay đắng

5- Ao nhỏ _Dương Vạn Lý

Tuyền nhãn vô thanh tích tế lưu,

Thụ âm chiếu thủy ái tình nhu.

Tiểu hà tài lộ tiêm tiêm giác,

Tảo hữu tinh đình lập thượng đầu.

Dịch:

Nước lạnh dòng đang tiếc gọn trôi

Hàng cây êm tạnh bóng im soi

Lá sen mới nhú như sừng nhọn

Có chú chuồn chuồn đến đậu chơi.

6 – Thăm vườn không gặp _Điệp Thiệu Ông

Ứng liên kịch xỉ ân thương đài,

Tiểu khẩu sài phi cửu bất khai.

Xuân sắc mãn viên quan bất trú,

Nhất chi hồng hạnh xuất tường lai.

Dịch:

Sợ chẳng guốc phạm lối rêu

Mười lần gõ cổng, chín đều lặng thinh

Vườnbung khó nhốt xuân xinh

Vượt tường hạnh đỏ một cảnh khoe bông

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Cung Đây Hơi Là* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30

Edit : kunxjh

Sau khi thái hậu quay lại đốt cho tiền để mù đường một tấm bản đồ, thì hành trình tào mộ khiến hoàng đế bệ hạ sốt ruột không thôi lần này cuối cùng cũng tuyên bố kết thúc. Không nói về ngũ hoàng tử đáng thương sau khi hồi cung bị mấy vị ca ca của mình âu yếm “địu dàng” như thế nào, hay tiểu cửu, tiểu thập bị nghiêm lệnh khổ bức phải cố gắng học tập như thế nào nữa. Tiểu Hạnh chỉ cảm thấy, mấy ngày gần đây thật sự càng ngày càng không dễ chịu lắm.

Bởi vì trưởng công chúa điện hạ, nàng ấy còn chưa có đi nữa!

Tiểu Hạnh quả thực cực kỳ lo tang, tào mộ tiết thanh minh đã xong xuôi. Tuy rằng hiện tại đúng là lúc cỏ cây phong phú, biên cương không có ngoại tộc chiếm đóng, nhưng trưởng công chúa cứ ở cung làm bộ không đi, sao không khiến Tiểu Hạnh sầu muộn chứ?

Trưởng công chúa không đi, vậy có nghĩa là mặt nàng bất cứ lúc nào cũng sẽ bị nhéo, tay nàng bất cứ lúc nào cũng sẽ bị sờ, thịt mềm toàn thân của nàng bất cứ lúc nào cũng phải đối mặt với uy hiếp của trưởng công chúa điện hạ, nghĩ đến ánh mắt cuồng nhiệt khi vừa nhìn thấy nàng của trưởng công chúa, cả người Tiểu Hạnh đều thấy ớn rùng.

Cuộc sống này, thật là không mấy dễ chịu!

Đặc biệt là, dưới sự kích thích của trưởng công chúa, thất hoàng tử cũng thay đổi bộ dạng cao lãnh trước kia, ngay cả sự rụt rè của mình cũng không để ý, lúc cùng trưởng công chúa cướp tay của nàng, cướp mặt của nàng, cướp thịt của nàng... Tiểu Hạnh khóc không ra nước mắt.

Khuôn mặt cao lãnh như người ta nói đâu? Thất hoàng tử, sao cậu có thể biến thành cái dạng này chứ?

Nhưng đối mặt với thất hoàng tử ngay cả lúc vào học hay tan học đều phải siết chặt tay nàng không tha, Tiểu Hạnh còn có thể nói gì đây?

Việc nàng có thể làm, ngoại trừ theo, theo, thì cũng chỉ còn theo mà thôi.

Cho nên giờ phút này, thái phó nhìn thấy lớp mình có nhiều hơn một cô học trò nhỏ nhỏ, mềm mại, mập mạp cũng đành chịu.

Chẳng qua, thất hoàng tử không hề làm nhiều loạn trật tự lớp học của ông, chỉ để một tiểu cung nữ ngồi bên cạnh. Hơn nữa, cô bé này lớn lên còn rất đáng yêu, thái phó cũng liền mở một con mắt nhắm một con mắt cho qua.

Cứ như vậy, ở trong thư phòng, ngoại trừ ngủ, lục, thất... thập nhất hoàng tử ra, lại có thêm một cô học trò nhỏ nhỏ đặc biệt. Đương nhiên, cái vị đẳng sau học trò mới, trưởng công chúa đang cố chọc vào phần thịt trên cổ của tiểu cung nữ, còn có ý đồ dùng bánh dẻo đậu đỏ làm thêm chết thất học trò nhà mình kia, tất bị thái phó vô cùng nghiêm khắc đuổi ra ngoài.

“Hơn ba tuổi mà còn chưa thuộc Tam tự kinh thì không được phép vào thư phòng.”

Cô cô mà đi bắt nạt cháu trai, bắt nạt tiểu cung nữ thì không thành vấn đề, nhưng chống lại Phó tiên sinh, trưởng công chúa vẫn không dám nghịch ngợm gây sự. Cần thận nhớ lại Tam tự kinh không có kết quả, lại đánh giá độ dày của lòng bàn tay, sau khi phát hiện thước của thái phó vẫn dày như trước đây, trưởng công chúa cuối cùng cũng mang về mặt tâm không cam tình không nguyện rời khỏi thư phòng.

Hu hu, nàng rất muốn chạm vào thịt mềm mà!

Tiểu Hạnh cùng thất hoàng tử nhìn nhau, đều thở phào nhẹ nhõm, nhất là Tiểu Hạnh, quả thực tràn ngập niềm vui, thiếu chút nữa vui mừng đến phát khóc, ánh mắt nhìn về phía thái phó lại không giống vậy.

Mặc dù trưởng công chúa điện hạ là một đại ma vương, nhưng thái phó mới là boss lớn nhất!

Nên biết rằng, đôi mắt trưởng công chúa điện hạ da mặt dày này, ngay cả quý phi nương nương cũng phải bại lui nha, mà trưởng công chúa lợi hại như vậy không ngờ lại bị thái phó đuổi đi, việc này sao không khiến Tiểu Hạnh sinh lòng kính ý với thái phó chứ?

Liền ngay cả nếp nhăn trên mặt thái phó ở trong mắt Tiểu Hạnh cũng thành xinh đẹp luôn!

Vì vậy tiếp đó, thái phó phát hiện, dường như thế giới có cái gì đó khác rồi.

Trên thế giới này, có cái gì dễ chịu hơn so với việc bạn muốn cái gì sẽ có cái đó chứ?

Mà thái phó, liền cảm nhận được loại cảm giác hạnh phúc này.

Lúc đọc sách quá lâu thấy khát nước, trong tay liền đột nhiên xuất hiện một chén nước trà, ngược đầu nhìn thấy khuôn mặt phúng phính, khoé miệng thái phó lại lần nữa cong lên mười độ.

Khi đói bụng, bên miệng đột nhiên xuất hiện một miếng điểm tâm nhỏ, lúc từ bàn tay béo cầm miếng điểm tâm nhỏ mang theo mùi sữa thơm lấp vào bụng, khoé miệng thái phó lại lần nữa cong lên năm độ.

Lúc cổ họng khàn khàn không thoải mái, viên bạc hà nhuận họng xuất hiện trước mắt, chẳng những hết đau, ngậm trong miệng còn mang theo vị ngọt nhẹ nhàng, vì vậy khoé miệng thái phó lại lần nữa cong lên mười độ.

Mà khi đứng quá lâu bị đau lưng, nghỉ giữa giờ còn có một đôi tay béo không ngừng đấm vai cho mình, không cần mở miệng cũng biết ở đâu không thoải mái, đấm cho tới khi nào xong thì thôi, thái phó không còn vẻ mệt mỏi sau khi dạy xong như trước kia, ngược lại tinh thần hết sức phấn chấn, thần thái sáng láng.

Đôi mắt với đôi mắt to ngập nước, khuôn mặt phúng phính, còn là tiểu nha đầu hiểu chuyện lại tri kỷ, khiến thái phó có thể nào không thích chứ?

Quả thực so với đám tiểu tử thói nghịch ngợm gây sự không chịu học hành còn tốt hơn gấp trăm lần!

Vì vậy, đợi đến khi thái phó ra khỏi cửa thư phòng, tất cả cung nhân đều kinh ngạc phát hiện, không ngờ hôm nay thái phó lại nở nụ cười!

Nhìn khoé miệng cong cong, nếp nhăn sâu hơn, cộng thêm khoé mắt cũng hơi cong, không có chỗ nào là không tỏ rõ tâm tình thái phó tốt hiếm thấy, việc này khiến nhóm cung nhân hết sức nghi hoặc.

Nên biết rằng, trước kia dạy các hoàng tử, thái phó đều nhíu lông mày cầm lấy thước, ngay cả cửa thư phòng cũng không chống đỡ nổi cơn giận của thái phó, tâm tình hôm nay, sao lại tốt thế?

Mà thái phó có tâm tình tốt, đương nhiên là vì Tiểu Hạnh đó!

Vì vậy giờ học ngày hôm sau, Tiểu Hạnh liền kinh ngạc phát hiện, trên bàn của mình có thêm rất nhiều đồ.

Có bộ sách còn mang theo mùi mực mới, có giấy tuyên thành mềm mại trắng tinh, có nghiên mực vừa dày vừa nặng và một khối mực mang mùi lạ lắm, còn có một cây bút lông nhỏ thích hợp để trẻ con tập viết, nhìn đầu bút mềm mại, hiển nhiên không phải thứ làm ầu giở đó.

Mà khi Tiểu Hạnh kinh ngạc ngẩng đầu, một bàn tay lớn ấm áp mang theo vài phần lực rơi lên đỉnh đầu, sau đó thanh âm già nua của thái phó vang lên, “Có từng biết chữ chưa?”

Tiểu Hạnh gật gù đầu, “Biết chữ ạ, đã tập qua Tam tự kinh.”

“Vậy viết chữ ‘Vĩnh’ cho ta xem.”

Tiểu Hạnh cầm bút lông viết lên giấy tuyên thành, nhưng rất hiển nhiên, làm một ngụy cổ nhân, tư thế cầm bút của Tiểu Hạnh quả thực là dị đoan.

Thanh âm hiền lành của thái phó vang lên, “Không đúng, phải cầm thế này.”

Sau đó bàn tay nhiều thịt của Tiểu Hạnh được một bàn tay mang theo nếp nhăn cẩn thận chỉnh lại, sau đó là tư thế cơ thể, cánh tay lơ lửng giữa trời, đặt bút mạnh yếu, chữ vĩnh này rốt cuộc cũng viết xong. Tiểu Hạnh nhìn chữ trên giấy tuyên thành, lại kìm không được mà hơi xấu hổ.

“Không đẹp.”

“Không sao, luyện nhiều hơn là đẹp thôi, về sau mỗi ngày ta sẽ giao cho năm chữ.”

Mà bản lĩnh này, các hoàng tử đã có rồi. Thái phó xoay người đi về bực, bắt đầu dạy bài mới. Tiểu Hạnh nhìn thái phó với ánh mắt cảm kích.

Nàng biết, ý của thái phó, chính là thu nhận nàng.

Đối mặt với cung nữ nhiều thêm này, thái phó chẳng những không đuổi nàng đi, ngược lại còn thu nhận nàng, việc này sao có thể không làm Tiểu Hạng cảm kích đây?

Thái phó thật sự quá tốt rồi!

Chỉ có ánh mắt nhìn thái phó của thất hoàng tử lại càng bị phần.

Mẫu phi muốn cướp Tiểu Hạng của cậu, huynh trưởng muốn cướp Tiểu Hạng của cậu, cô cô muốn cướp Tiểu Hạng của cậu, bây giờ, ngay cả thái phó cũng muốn đến cướp!

Nghĩ đến bộ dáng cao húng của thái phó lúc sờ đầu Tiểu Hạng, thất hoàng tử liền nhũn mày. Tiểu Hạng là của cậu, mặt Tiểu Hạng là của cậu, tay cũng là của cậu, thịt mềm cũng là của cậu, đầu cũng là của cậu luôn!

Hừ, không cho người khác sờ đâu!

Chỉ có điều, cảm giác sờ đầu thực sự rất tốt sao?

Nghĩ tới Tiểu Hạng đến nay vẫn cao hơn cậu một chút khiến cậu hết sức lo tang, thất hoàng tử âm thầm quyết định, chút nữa ra ngoài cậu cũng muốn sờ đầu.

Vì vậy vừa mới tan học, Tiểu Hạng liền bị thất hoàng tử bí mật kéo vào trong rừng cây. Tiểu Hạng còn tưởng rằng có việc lớn gì, đang muốn hỏi có phải trường công chúa đến đây hay không, liền bị thất hoàng tử sờ soạng.

Tiểu Hạng kinh hãi, thất hoàng tử cũng sững sờ, sờ đầu, hình như thú vị thật.

Vì vậy, sau khi bị thất hoàng tử tiếp tục nhéo mặt nắm tay cộng thêm sờ thịt mềm, Tiểu Hạng cũng thừa nhận công kích sờ đầu đến từ thất hoàng tử. Lúc hai cái búi trên đầu bị sờ đến lỏng ra, cả người Tiểu Hạng đều sụp đổ rồi!

Đặc biệt hơn, thất hoàng tử vừa sờ trên đầu vừa hiện chữ: “Cảm giác sờ thật tốt, nếu có thể sờ cho Tiểu Hạng lùn đi thì tốt rồi.”

Tiểu Hạng: “...”

Việc này là không thể nào, cậu đừng có hy vọng nữa, không có búi tóc trên đầu thì ta cũng cao hơn cậu!

Chẳng qua, nàng quyết định, tháng này phải ăn nhiều thật nhiều thịt! Không thể thấp hơn thất hoàng tử được! Hừ!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Cung Này Hơi Lạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31

Edit : kunxjh

Kể từ sau khi trở thành học trò không ghi danh của thái phó, cuộc sống của Tiểu Hạng đột nhiên trở nên phong phú mà đầy đủ hơn. Mỗi ngày đều dậy thật sớm cùng thất hoàng tử cõng rương sách nhỏ đến lớp, cùng nộp bài, cùng nghe thái phó giảng, cùng chơi trò chơi, còn có thể ăn trái cây, ăn điểm tâm, ăn bánh dẻo đậu đỏ trong giờ nghỉ giải lao, việc này khiến Tiểu Hạng đột nhiên có loại cảm giác trở lại độ tuổi đi nhà trẻ.

Hơn nữa còn là nhà trẻ mẫu giáo bé!

Ai bảo độ tuổi trung bình của toàn lớp học không quá năm tuổi chứ?

Và lại, còn là một nhóm hoàng tử độ tuổi trung bình không quá con số năm. Phải biết rằng, một hoàng tử đã rất khó dẫn dắt rồi, hai đứa chung một chỗ chính là đá lửa đụng chạm nhau, ba đứa chung một chỗ là tiết tấu nháo nhào, mà một đám chung một chỗ —

Nhìn việc đánh nhau thường xuyên xảy ra sẽ biết.

Tiểu Hạng vốn tưởng rằng lần trước chỉ là ngẫu nhiên, nhưng đến khi chính thức gia nhập cộng đồng ban vui chơi lớp trẻ em, Tiểu Hạng mới biết, thì ra đánh nhau cũng là chuyện bình thường thôi.

Mà nhìn ngũ hoàng tử, lục hoàng tử lại lần nữa vinh dự bị thương cùng với tiểu cừu, tiểu thập đỉnh cùng một chỗ kéo mãi không ra, Tiểu Hạng liền thở dài hộ thái phó, dạy một đám trẻ con phá phách như vậy, thái phó thật sự cũng không dễ dàng gì!

Mà thái phó cũng cảm thấy, ông thật sự cũng không dễ dàng gì!

Nhớ năm đó, trong thư phòng tổng cộng có bao nhiêu giảng sư đầu, dạy viết chữ, vẽ tranh, đánh đàn, đánh cờ, mọi người đều dốc lòng vì thuật nghiệp. Đáng tiếc, khi hoàng đế và trưởng công chúa mới đến liền bị chọc tức chạy mất một nửa, khi hoàng đế đương thời liều mạng khai chi tán diệp lại bị chọc tức chạy mất một nửa nữa, cho nên bây giờ, chỉ còn lại một người là ông thôi.

Kỳ thật, thái phó cũng muốn chạy mất dép, đáng tiếc làm người quá trì độn, lúc kịp phản ứng thì chỉ còn một mình ông, hoàng đế lại xem ông là lớn, nhẹ lời mềm giọng khẩn cầu như thế thái phó liền do dự, lúc này mà do dự, liền rơi vào cái bẫy của hoàng đế rồi.

Không tìm được thái phó để thay, thái phó cũng không thể đi!

Nhưng uy danh trẻ con phá phách quả thực lan xa, tất cả mọi người tình nguyện đi viện Hàn lâm chép sách cũng không muốn vào cung dạy học, mà thái phó chính trực lại không thể tùy tiện tìm người tới tiếp nhận, vì thế kéo dài một hồi liền kéo cho tới bây giờ luôn.

Cũng may, bởi vì chuyên ngành của thái phó có hạn, hoàng tử trên mười tuổi đều bị ném tới Quốc tử giám, chỉ còn lại đám con nít dưới mười tuổi, thoải mái hơn rất nhiều.

Nhưng cho dù là như thế, cả người thái phó cũng thấy không tốt. Mặc dù không phải nhìn mấy đứa lớn nữa, áp lực dạy học cũng ít hơn rất nhiều, nhưng không chịu nổi chính là, đòi hỏi của đứa nhỏ cũng thay đổi đi!

Hơn nữa, một đứa hai đứa không thể bớt lo, một đứa nhìn không được liền đánh nhau, này cũng không sao, mới vừa mở mắt, tiểu cửu và tiểu thập lại cùng gặm lẫn nhau.

Chỉ thấy tiểu cửu cùng tiểu thập không biết vì sao lại cãi nhau, dù sao phần lớn lý do không phải là vì đồ chơi, có lẽ chỉ vì câu nói, miệng tiểu cửu cắn vào mặt tiểu thập, còn tiểu thập thì gặm vai tiểu cửu, hai người đều đã mọc răng sữa, quả thực đã thế phải bôi ướm toàn bộ y phục cùng mặt của đối phương!

Thái phó vừa nhìn thấy đã lập tức nổi giận, cảm thúc nổi giận ùng ùng hướng về tiểu cửu, tiểu thập ở cuối hàng, mà đang lúc thái phó đi tới, thất hoàng tử liền nhanh chóng xé một tờ giấy, sau đó liền nhanh chóng viết lên.

Mà chỉ trong chốc lát sau, Tiểu Hạng liền nhận được tờ giấy nhỏ đến từ thất hoàng tử.

Đúng vậy, thất hoàng tử luôn luôn chú ý đến động thái của thái phó, chính là vì truyền giấy!

Kể từ sau một ngày nào đó Tiểu Hạng truyền cho thất hoàng tử một tờ giấy nhỏ, thất hoàng tử liền mở ra một cánh cửa của thế giới mới, cậu chưa bao giờ biết rằng, thì ra lúc đi học còn có thể chơi như vậy!

Có việc gì kích thích hơn so với việc không coi thái phó vào đâu, lén lén lút lút truyền tin tức qua lại chứ?

Vì vậy, sau khi thử truyền lại cho Tiểu Hạng một tờ giấy, thất hoàng tử liền triệt để thích luôn cái trò chơi này. Từ đó, vào học hay tan học đều truyền giấy cho Tiểu Hạng, quả thực là giấy đến tay, ta có thiên hạ.

Thế nên, thái phó mới vừa quay người lại, thất hoàng tử liền không thể chờ đợi được nữa mà viết một tờ giấy nhỏ cho Tiểu Hạng, mà lúc Tiểu Hạng bắt đầu mở ra, quả nhiên lại là “Tiểu Hạng, Tiểu Hạng, giờ nghỉ hôm nay ăn gì, bánh dẻo đậu đỏ có được không?”

Bắt đầu dĩ truyền lại một tờ “Được”, quả nhiên thấy thất hoàng tử ngay cả đường cong khóe miệng cũng cong hơn nhiều phần.

Nhưng Tiểu Hạng biết rõ, đây chỉ là tạm thời, quả nhiên, chỉ chốc lát sau, lại có một tờ giấy nhỏ truyền tới, “Tiểu Hạng, Tiểu Hạng, cô thích chơi chuồn chuồn tre hay thích chơi nhảy dây?”

Tiểu Hạng truyền lại “Chuồn chuồn tre”.

Nhảy dây dễ đỡ mồ hôi, lúc này đã sắp hè, thời tiết nóng bức, lúc đổ mồ hôi áo dính lên người không thoải mái, cho nên vẫn là chơi chuồn chuồn tre vẫn nhả lại khá hay đi.

Khoé miệng thất hoàng tử lại trẻ xuống, Tiểu Hạng nhìn thấy cũng không bất ngờ, nàng biết rõ, thật ra thất hoàng tử muốn chơi nhảy dây.

Thái phó còn ở phía sau dạy dỗ mấy đứa phá phách, thất hoàng tử mới ủ rũ được một lúc, liền lấy lại tinh thần, “Tiểu Hạng, Tiểu Hạng, ngày mai chúng ta ngày đi tìm Nhị Béo, mang chút gì đó cho nó đi? Cô nói Nhị Béo có thích bánh dẻo đậu đỏ như Phụng Vũ không?”

Tiểu Hạng nhìn thấy hai chữ Nhị Béo kia gân xanh trên trán liền nổi lên, chỉ có điều, nghĩ lại quả cầu nhỏ kia hình như rất thích ăn đồ ngọt, liền trả lời “Sẽ đi”.

“Tiểu Hạng, Tiểu Hạng...”

Tiểu Hạng nhìn thất hoàng tử không ngừng truyền giấy nhỏ, quả thực khóe không ra nước mắt, cho đến bây giờ nàng mới biết, thất hoàng tử, không ngờ cũng là một đứa nòi nhảm ầm hình!

Cao lãnh ở đâu vậy?

Dường như đã một đi không trở lại rồi!

Nghĩ đến mấy tờ giấy của thất hoàng tử vài ngày qua, Tiểu Hạng liền cảm thấy lo tang, nhỏ thì là hôm nay thái phó vuốt râu bốn lần, lớn thì là tập viết còn bao nhiêu nữa là hoàn thành. Đề tài của thất hoàng tử quả thực liên tục không dừng, cứ vài ngày như thế, ước chừng Tiểu Hạng đã thu được một hộp giấy luôn rồi.

Đều là thất hoàng tử truyền cho nàng!

Trong đó có mười phần là châm chọc thái phó, mười phần là suy nghĩ chơi cái gì, mười phần là buồn rầu vì bài tập quá nhiều, khi nào mới hoàn thành, còn dư lại bảy mươi phần — gần như tất cả đều là bánh dẻo đậu đỏ!

Nhìn một tờ lại truyền tới “Muốn ba phần bánh dẻo đậu đỏ lớn!”, Tiểu Hạng chỉ cảm thấy tâm tính thiện lương sắp cạn.

Có chuyện gì không chịu nói ra mà nhất định phải truyền giấy, đây là một loại phương thức đối thoại phức tạp đến cỡ nào chứ.

Đặc biệt là, sau khi thất hoàng tử truyền giấy xong rồi, còn đặc biệt thận trọng nói với nàng, muốn nàng bảo quản thật tốt không được phép ném đi, Tiểu Hạng lại thấy lo tang.

“Điện hạ xác định là phải giữ thật tốt?” Tiểu Hạng kim lòng không được hỏi.

“Đó là đương nhiên! Một tờ cũng không được ném!” Thất hoàng tử ngược đầu nói ra, lại phát hiện mình quả nhiên vẫn không cao bằng Tiểu Hạng.

Đây chính là tờ giấy nhỏ chỉ có mình cậu với Tiểu Hạng biết, không có mẫu phi, không có huynh trưởng, không có cô cô, cũng không có thái phó, chỉ có bọn cậu!

Đối mặt với sự kiên quyết của thất hoàng tử, Tiểu Hạng đành phải giữ lại toàn bộ mấy tờ giấy của thất hoàng tử đem giấu đi, bỏ vào trong hộp nhỏ khóa lại.

Nhìn về mặt hài lòng của thất hoàng tử, Tiểu Hạng chỉ có thể nhìn cái hộp đầy lịch sử đen tối, âm thầm bày tỏ sự xin lỗi và thông cảm cho thất hoàng tử sau khi lớn.

Có một người tặng mọi lịch sử đen tối của tuổi ấu thơ cho mình, thì đáng thương biết bao đây, thất hoàng tử sau khi lớn, cậu nhất định sẽ hối hận!

Nhất định sẽ hối hận!

Mà Tiểu Hạng hiện tại, chỉ có thể thấp một ngọn nến cho thất hoàng tử sau khi lớn...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Cung Này Hơi Lạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32

Edit : kunxjh

Mà không lâu sau khi thất hoàng tử nắm vững kỹ năng truyền giấy, lục hoàng tử và bát hoàng tử cũng lén lút nắm vững kỹ năng thần kỳ này luôn. Lần đầu tiên truyền giấy thành công, hai hoàng tử đều kích động không thôi, truyền giấy nhỏ thật sự quá thú vị!

Đặc biệt là lúc không coi thái phó vào đâu mà truyền giấy, cái loại cảm giác kích thích đó, quả thực khó nói lên lời.

Lục hoàng tử với bát hoàng tử hoàn toàn yêu thích loại trò chơi này, hơn nữa còn đặt cho tờ giấy nhỏ một cái tên hết sức lớn lao, gọi là “Bạch tiên truyền thư”.

Xa xưa có hồng nhan truyền thư, hiện tại có bạch tiên truyền thư, trò chơi mang nhiều ý nghĩa cỡ nào chứ!

Tiểu Hạng: “...”

Chẳng qua lúc đi học truyền vài tờ giấy nhỏ mà phải dùng tới cái tên lớn lao thế ư?

Nhưng thất hoàng tử lại chấp nhận, dù sao cái tên tờ giấy nhỏ mặc dù dễ đọc nhưng bọn cậu đường đường là hoàng tử, sao có thể không có phong cách thế chứ?

Vì vậy, cái tên khiến Tiểu Hạng dở khóc dở cười liền được giữ lại như vậy.

Vốn lục hoàng tử và bát hoàng tử muốn chơi cùng với thất hoàng tử, dù sao tất cả mọi người đều là tiểu đồng bọn, cùng chơi đùa rất vui vẻ nha!

Nhưng gần đây thất hoàng tử đang một lòng muốn cướp đi sự chú ý của Tiểu Hạng trong tay thái phó, ngày ngày kẻ cận Tiểu Hạng còn không thấy đủ. Hơn nữa, ở chung với Tiểu Hạng sẽ cùng phát hiện ra rất nhiều trò mới, sao có thể chơi cùng lục hoàng tử và bát hoàng tử chứ?

Vì vậy, lục hoàng tử với bát hoàng tử cũng chỉ có thể lẻ loi tự chơi với mình.

Chẳng qua, chỗ ngồi của bốn vị hoàng tử đều dựa theo thứ tự của từng người. Bên cạnh ngũ hoàng tử là lục hoàng tử, bên cạnh lục hoàng tử là thất hoàng tử, bên cạnh thất hoàng tử là bát hoàng tử. Cho nên, lục hoàng tử không ngồi bên cạnh bát hoàng tử, vậy thì chơi thế nào được?

Giờ khắc này, lục hoàng tử với bát hoàng tử đều nhìn thất hoàng tử với ánh mắt u oán. Người với Tiểu Hạng được xếp ngồi cạnh nhau, muốn truyền giấy liền truyền giấy, nhưng bọn cậu thì phải làm sao đây?

Dù sao, người chen giữa bọn cậu là thất hoàng tử kia mà!

Vì vậy, lúc Tiểu Hạng còn chưa chú ý, hai vị hoàng tử đã nghĩ ra một cách xử lý hết sức hoàn mỹ, đó chính là —— ném giấy.

Suy cho cùng, vì cách xa như vậy nên truyền giấy quá khó khăn, người nhỏ chân ngắn tay lại không đủ dài!

Nhưng ném giấy lại không giống vậy, vo giấy rồi truyền thư, muốn ném đi đâu thì ném ở đó, cách người khác truyền thư vẫn so easy!

Thế là, trong thư phòng liền xuất hiện một cảnh tượng thế này, thái phó giảng bài ở trên, ngũ hoàng tử cố gắng đọc sách, thất hoàng tử cùng Tiểu Hạng truyền giấy, tiểu cửu cùng tiểu thập đằng sau thì vò đầu bứt tai, tiểu thập nhất đang cỡi ngựa xem hoa, mà lục hoàng tử và bát hoàng tử thì đang ném giấy.

Chỉ là, mặc dù ném giấy có hiệu suất cao, tốc độ lại nhanh, nhưng có một điểm không tốt, đó chính là vấn đề chính xác.

Vì vậy, lục hoàng tử và bát hoàng tử ném, lại đột nhiên phát hiện, này, đợi đã, giấy bọn cậu ném đâu rồi?

Mà bên cạnh lục hoàng tử, ngũ hoàng tử đã vượt ngưỡng phần nộ luôn rồi. Cậu đang chăm chú nghe giảng, kết quả đột nhiên có một viên giấy ném trúng đầu cậu, nhật lên mở ra xem, trên đó lại viết —— “Đệ có phát hiện ra không? Ngũ ca có một con mắt lớn một con mắt nhỏ, nhìn qua mắc cười ghê”

Một con mắt lớn một con mắt nhỏ, nhìn qua mắc cười ghê, một con mắt lớn một con mắt nhỏ, nhìn qua mắc cười ghê... Ngũ hoàng tử nhìn chữ trên giấy, chỉ cảm thấy một con tức giận không ngừng dâng trào, đã sắp chộp thùng đầu đem tóc thổi dựng lên!

Cái gì mà một con lớn một con nhỏ, đó rõ ràng là một con hai mí một con một mí được không? !

Mặc dù một mí hai mí có chút kỳ quái, nhưng tuyệt đối không mắc cười được không? !

Mà sau khi nhìn mặt sau giấy viết “Nhìn kỹ quả thực rất mắc cười ha ha ha ha ha ha ha...”

Ngũ hoàng tử: “...”

Ai cũng đừng can cậu, cậu muốn đánh người!

Vì vậy, không lâu sau khi thái phó kéo tiểu cửu và tiểu thập dính cùng một chỗ ra, ngũ hoàng tử và lục hoàng tử lại đánh nhau. Lúc đang ngăn hai kẻ hung hăng đánh nhau kia, thái phó chỉ cảm thấy, ông thật sự quá vất vả a a a!

Tại sao lại có một đám trẻ con phá phách này!

Đâu như Tiểu Hạng vừa hiểu chuyện tri kỷ vừa đáng yêu!

Vì vậy, lúc Tiểu Hạng còn chưa biết, độ hào cảm của thái phó đối với Tiểu Hạng đã lần nữa tăng lên, lập tức đầy.

Như tên rồi dây cung bay vèo vèo qua, trong nháy mắt, Tiểu Hạng học ở thư phòng sắp được một tháng. Thời gian này, tiểu cửu cùng tiểu thập đánh nhau hai mươi ba lần, số lần ngũ hoàng tử và lục hoàng tử đánh nhau là bốn lần, mà ngũ, lục, thất, bát, mấy vị hoàng tử cùng đánh nhau là một lần. Hình phạt cũng theo đó tương ứng, từ viết chữ cho đến cấm cửa, ngay cả thất hoàng tử cũng bị phạt chép toàn bộ mười trang chữ. Sau khi học được gần nửa tháng, Tiểu Hạng cuối cùng cũng đối mặt với kỳ thi đầu tiên trong cuộc đời học tập của nàng.

Đó chính là bài trắc nghiệm của thái phó!

Có cảm giác thời gian gần đây các hoàng tử càng ngày càng hoạt bát, ngay cả ngũ hoàng tử vốn chừng chặc cũng không còn thích học nữa. Cho nên, thái phó cảm thấy cần phải có một bài kiểm tra để kích bọn học trò luôn đầy nhiệt huyết này. Vì vậy, nếu đã có sức sống như thế, chẳng bằng mọi người cùng làm bài kiểm tra đi.

Làm bài thi, phê vào đó, phê xong trực tiếp giao cho hoàng đế, tuyệt đối không lời thôi, khỏi phải cảm ơn nhé!

Mà khi tin tức kia từ trong miệng thái phó nói ra, tất cả các hoàng tử đều cảm thấy khó tin. Tuy rằng mỗi năm thi bốn lần, một quý thi một lần là lệ cũ, nhưng kỳ thi này cũng tới quá đột nhiên rồi.

Bọn cậu còn chưa chuẩn bị sẵn sàng mà!

Tiểu Hạng cũng căng thẳng không thôi, là một kẻ mù chữ mới học chưa được một tháng, mặc dù Tiểu Hạng đã hết sức nỗ lực nhưng một tháng vẫn quá ngắn, một chút nắm vững bài thi năng cũng không có nha.

Lại không biết thái phó cho thi cái gì, ngộ nhờ quá khó, thành tích quá tệ thì phải làm sao, chẳng phải sẽ phụ sự chiếu cố đặc biệt của thái phó với nàng ư?

Vì vậy, trong lúc nhất thời, toàn bộ thư phòng mẫu giáo bé nhà trẻ hoàng gia, đều rơi vào bầu không khí khẩn trương khó tả. Tất cả mọi người đều bận lật sách, học thuộc lòng, lấy đầu đập bàn để diễn tả con nhức đầu của mình, chỉ có lục hoàng tử và bát hoàng tử là thần sắc có phần không đúng.

“Bộp!”

Một viên giấy rơi trên bàn lục hoàng tử.

“Huynh thuộc một nửa, đệ thuộc một nửa nhé? Đến lúc đó giúp đỡ lẫn nhau.”

Lục hoàng tử ngẩng đầu nhìn bát hoàng tử đang nhìn mình đầy mong đợi, cẩn thận suy nghĩ một chút, gằn đây tất cả đều bạn chơi truyền giấy không hề chăm chỉ học hành, tuy rằng vốn dĩ cũng không cần phải học thật chăm, nhưng để thi thì thành tích kia nhất định sẽ rất tệ nha!

Mặc dù đã sớm hiểu phụ hoàng chỉ là con hổ giấy, sẽ không làm gì cậu, tuy không dùng cách xử phạt về thể xác, nhưng phụ hoàng cậu sẽ phạt cấm túc nha!

Vì để kết quả thi không thể quá kém, cho nên mười ngày nay đều trong hoàn cảnh bị thẩm không thể ra ngoài chơi — lục hoàng tử quyết đoán quyết định, vẫn là mọi người cùng giúp nhau đi!

Thế là, dưới sự mong đợi của bát hoàng tử, một viên giấy liền rơi trên bàn cậu, mà ở trong, chỉ có một chữ lớn “Được”.

Cứ trong không khí như thế, ngày thi cuối cùng cũng đúng hạn mà đến.

Tiểu Hạng đã sớm rời cung xá, đến cung Vị Ương chờ thất hoàng tử. Khi thấy mặt thất hoàng tử, Tiểu Hạng liền thoáng kinh hãi.

“Thất hoàng tử, mắt cậu bị sao vậy?”

Thất hoàng tử dụi dụi con mắt, đưa mắt nhìn Tiểu Hạng, cũng là thoáng kinh hãi, “Tiểu Hạng, mắt cô bị sao thế?”

Hai người ngơ ngác nhìn nhau, bởi vì trên mắt hai người, đều mang theo vành mắt đen thật to nha!

“Tôi qua cả đêm không ngủ, liên tục học thuộc, vì vậy...” bị thế này.

Tiểu Hạng thờ dài, vốn thời gian học quá ngắn đã không theo kịp, nếu kết quả thi quá kém, thái phó đuổi nàng ra ngoài thì phải làm sao? Học trò dốt ở đâu cũng đều không nhận được sự yêu thích của thầy mà!

Thất hoàng tử cũng thờ dài, “Ta cũng vậy, học một đêm vẫn không biết thái phó muốn thi cái gì, rất căng thẳng...”

Chỉ là, thất hoàng tử mới vừa than thở xong lại nhìn Tiểu Hạng cười, điều này khiến Tiểu Hạng có hơi nghi hoặc, “Cười cái gì?”

“Không, không có gì.” Sau đó thất hoàng tử lại cười.

Tiểu Hạng đang không hiểu ra làm sao thì nhìn thấy trên đầu thất hoàng tử hiện ra chữ, “Cái vành mắt đen làm Tiểu Hạng giống y Nhị Béo a ha ha ha ha, quả nhiên không hổ là Đại Béo!”

Tiểu Hạng: “...”

Nhìn, nhất định phải nhìn, đánh cậu ta thì mình cũng đi tong!

Chỉ cần nhẫn nhịn, đợi đến lúc cậu ta trưởng thành thì lấy lịch sử đen tối của cậu ta ra, đến lúc đó muốn báo thù thế nào thì báo thù thế đấy, bây giờ nhất định phải nhịn!

Chỉ có điều — người mới là đại béo, cả nhà người đều là đại béo! Hừ!

Tiểu Hạng thật vất vả mới ổn định tâm lý lại, lúc này mới cùng thất hoàng tử đi đến thư phòng. Lúc tới nơi, có phát hiện hiếm thấy, hôm nay mọi người

đều đến sớm, ngay cả cửu hoàng tử cùng thập hoàng tử luôn đi muộn cũng đến rồi.

Mọi người còn đang lăm bằm đọc sách, như đang đọc kinh, không ngừng viết gì đó trên giấy, mà còn — là viết vào tờ giấy nhỏ.

Mà không lâu sau khi Tiểu Hạng với thái hoàng tử đến, thái phó cũng tới. Lúc thấy khuôn mặt thái phó, nội tâm của tất cả mọi người đều kim lòng không được mà kêu lên một tiếng, sao đến sớm thế!

Thái phó: Kiểm tra quá vui!

“Được rồi, bây giờ mấy trò đều mang sách lên đây, không được phép giấu đi, yên tâm, đề thi rất đơn giản, chỉ cần ngày thường chăm chỉ học tập thì nhất định có thể trả lời được.”

t-t mấu chốt là... ai trong bọn cậu cũng không chăm chỉ học hành mà...

Nhưng mà, nhìn khuôn mặt công chính nghiêm minh của thái phó, bọn cậu cũng chỉ có thể bi thương, cẩn thận mỗi bước đi nộp sách, sau đó bắt đầu chuẩn bị kiểm tra.

Kiểm tra chia làm hai phần, một phần là nội dung thi dành cho mấy đứa năm tuổi trở xuống, phần lớn là《Tam Tự kinh》, viết chính tả, còn có vài bài thơ, bởi vì Tiểu Hạng mới học không lâu nên nằm trong đội năm tuổi trở xuống.

Tiểu Hạng: ... Được thôi, quá mất mặt rồi!

Có điều, quả thực thử phào nhẹ nhõm.

Mà còn lại, là nội dung thi dành cho hoàng tử trên năm tuổi, phần lớn là《Luận ngữ》, chỉ có ngũ hoàng tử bởi vì tuổi khá lớn mà có thêm nội dung《Mạnh tử》.

Sau khi thái phó phát đề thi, kỳ thi đầu tiên trong kiếp sống cổ đại của Tiểu Hạng, cuối cùng cũng chính thức bắt đầu.

Đầu tiên là nghiêm túc viết tên của mình lên — Tiểu Hạng, sau đó bắt đầu xem đề thứ nhất.

Nhân chi sơ, _____. Tính tương cận, _____. Cầu bất giáo...

Quả nhiên rất đơn giản!

Sau khi nhìn đề thi, lòng tin của Tiểu Hạng lập tức tăng lên nhiều. Với loại trình độ này, nàng nhất định có thể lấy được một thành tích tốt nha!

Vì thế liền nhanh chóng viết, nàng viết chữ chậm, cần gì phải viết nhanh chứ!

Mà thời điểm Tiểu Hạng đang múa bút thành văn, trong thư phòng cũng bắt đầu sóng ngầm mãnh liệt.

Hai mắt thái phó không tốt lắm, không thể nhìn lâu, nhìn một lúc là phải nghỉ ngơi, điều này khiến những người khác thừa cơ hội liền. Chỉ thấy lúc thái phó lại cho hai mắt nghỉ lần nữa, bát hoàng tử đã nhanh chóng ném cho lục hoàng tử một viên giấy.

Viên giấy chuẩn xác rơi trúng mục tiêu, lục hoàng tử nhanh chóng mở ra. Lúc phát hiện vừa vặn trùng với nội dung thi, cậu lập tức mừng rỡ, nhanh chóng chép lại. Kế đó, có qua có lại, cũng ném cho bát hoàng tử một tờ.

Vì vậy, hai cậu liền ngơ một tờ, ta lại ném một tờ. Nhưng viết thế này mà đem so với người khác, không thể nghi ngờ là cực kỳ lãng phí thời gian.

Đợi đến nửa sau thái phó đã đi xuống và bắt đầu đi đi lại lại, hai cậu vẫn còn non nửa đề chưa hoàn thành, vậy phải làm sao đây?

Chỉ có thể mạo hiểm thôi!

Vì vậy, hai cậu lại bắt đầu ném giấy với vẻ kích thích hơn. Dưới con mắt chân chân chính chính của thái phó, khi thì phải chú ý động thái của thái phó, thế là đầy căng thẳng sau đó liền ném lệch.

Giấy đập vào thái hoàng tử: “...”

Sau khi cậu mở ra nhìn, lại trúng cái đề mình không học, nhưng không la lên, trước cứ viết đã rồi nói sau!

Lục hoàng tử không nhận được đáp án, rất không vui, đành phải để bát hoàng tử ném qua một lần nữa. Đáng tiếc, lần này vừa vặn đụng phải lúc thái phó đang xoay người, bát hoàng tử sẩy tay, tờ giấy lại lần nữa bay lệch.

Ngũ hoàng tử bị giấy đập vào đúng lúc thái phó thấy được: “...”

Không, thái phó, thầy phải tin trò, thật sự không phải trò đâu!

Nhưng lúc này thái phó đã vượt ngưỡng phần nộ luôn rồi, lại dám không tôn trọng ông thế à. Đang thi lại còn chơi ném giấy, loại hành vi này quả thực

chính là khiêu khích rõ ràng rành!

Vì vậy thái phó bị khiêu khích hết sức tức giận tuyên bố, ngũ hoàng tử với bát hoàng tử ngừng thi, hai cậu cùng bị phạt đứng!

Ngũ hoàng tử bị ngộ thương: “...”

Rõ ràng không phải lỗi của cậu, vì sao người bị thương luôn là cậu?

Chẳng qua, sự tình hiển nhiên còn chưa kết thúc, lúc phát hiện trên bàn lục hoàng tử xuất hiện tờ giấy khả nghi, ngay cả trên bàn thất hoàng tử cũng có giấy, thái phó lại lần nữa phẫn nộ rồi, thế là ngũ, lục, thất, bát, bốn cậu đều bị ngừng thi, cùng bị phạt đứng.

Thất hoàng tử: “...”

Cậu thật sự khinh rẻ cái tay này, tại sao lại nhặt tờ giấy kia!

Lục hoàng tử và bát hoàng tử: “...”

Không biết nên ai thán vì mình xui xẻo hay nên thấy may mắn vì huyền cơ trên giấy không bị thái phó phát hiện.

Tiểu Hạng: “...”

Lục hoàng tử với bát hoàng tử thật sự quá thông minh, có thể từ tờ giấy phát triển thành viên giấy hiện tại lại có thể thăng cấp để sử dụng khi thi...

Vì vậy, mấy vị hoàng tử cùng bị phạt đứng, cũng không làm hết bài thi. Khi phát hiện thái phó lại có thể trực tiếp phê chữa như thế, trên mặt mỗi người đều là vẻ bi thương.

Tiêu rồi, kỳ thi lần này chết chắc rồi!

Cho tới khi phê chữa xong tất cả bài thi mà mọi người đã nộp, Tiểu Hạng liền kinh ngạc nghe thái phó nói, “Hạng nhất, Tiểu Hạng.”

Cái gì? Hạng nhất? Tiểu Hạng? !

“Đúng vậy, hạng nhất, chính là Tiểu Hạng. Trò chỉ có một bài thơ là chưa điền, còn lại toàn bộ đều trả lời được, là người đứng đầu trong kỳ thi lần này!”

Giọng thái phó vô cùng kiêu ngạo, hiển nhiên cũng có vinh yên, quả nhiên, Tiểu Hạng là đứa bé ngoan, không hề giống mấy tên tiểu tử thối kia một chút nào!

Thật muốn có đứa cháu gái ngoan ngoãn khéo léo như vậy!

Mà mấy vị hoàng tử khác đều hoảng hốt tập thể.

Trời ơi, thành tích của bọn cậu lại không tốt bằng một cung nữ mới học được nửa tháng. Thật vậy hả?

Chỉ có thất hoàng tử hết sức lo tang, vóc dáng không cao bằng Tiểu Hạng cũng thôi đi, bây giờ thành tích lại cũng không tốt bằng Tiểu Hạng, điều này khiến thất hoàng tử rất lo tang!

Mà nhìn cái kiêu căng nhìn càng thích Tiểu Hạng của thái phó, cảm giác nguy cơ trong lòng thất hoàng tử liền sâu hơn, không được, nhất định phải vượt qua Tiểu Hạng, nếu không Tiểu Hạng sẽ bị thái phó cướp đi thì biết làm sao?

Tiểu Hạng là của cậu! Tuyệt đối không thể bị thái phó cướp đi!

Chỉ có Tiểu Hạng nhìn chữ trên đầu thái phó là thất thần, “Tiểu Hạng vừa ngoan ngoãn vừa đáng yêu, vừa hiểu chuyện vừa nghe lời, thật muốn biến trò ấy thành cháu gái nhỏ mà ôm về nhà quá!”

Tiểu Hạng: “...”

Vì cái gì mà ai cũng muốn ôm nàng về nhà thế?

Hừ, đợi nàng trưởng thành, đợi nàng trưởng thành, đó mấy người ôm được nàng đi đấy!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Cung Đây Hơi Lạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Edit : kunxjh

Sau khi Tiểu Hạng đứng nhất, thái phó nhìn Tiểu Hạng lại càng ngày càng thích, tiểu cô nương lanh lợi, hiểu chuyện lại chăm chỉ học tập, ai lại không thích chứ?

Vì vậy, sau khi thái phó thường xuyên nhận được kẹo ngậm nhuận họng đầy ái tâm, trà nhuận họng và điểm tâm của Tiểu Hạng, Tiểu Hạng cũng nhận được quà từ thái phó — một quyển thực thiếp của Lan Đạo Tử.

Lan Đạo Tử là nhân vật của mấy trăm năm trước, hiện tại là thần tượng của những cô gái có chí thư pháp, trong một thời đại ngu muội như vậy, Lan Đạo Tử cũng có thể dựa vào thân phận một nữ tử mà trở thành danh gia thư pháp, thậm chí truyền lưu thiên cổ. Việc này khiến những cô gái có chí thư pháp mang chút thành tựu đều sinh lòng ngưỡng mộ. Huống chi, nghe nói Lan Đạo Tử không chỉ viết thư pháp đẹp, mà lớn lên cũng đặc biệt đẹp trai.

Đúng vậy, về Lan Đạo Tử còn có một truyền thuyết được lưu truyền rất phổ biến.

Nghe nói Lan Đạo Tử từ nhỏ xuất thân từ Lan lăng thế gia, trong nhà có mấy đời đều là danh gia thư pháp, nhưng mà nhân khẩu ít ỏi, đến thế hệ Lan Đạo Tử chỉ có một đứa bé gái này, vì vậy Lan Đạo Tử từ nhỏ đã được giáo dưỡng như bé trai, cầm kỳ thi họa không gì không giỏi, nhất là thư pháp, lại vượt qua cả cha, có danh xưng là “Thánh viết”.

Hơn nữa lớn lên chi lan ngọc thụ, như trăng sáng trên trời, dung mạo như thần tiên. Mỗi lần ra đường đều nhận được một xe hương liệu, vô số cô gái nơi khuê phòng đều mơ mộng muốn gả cho nàng.

Càng khiến người ta lấy làm kỳ lạ là, khi thân phận của Lan Đạo Tử được công bố ra ngoài, sau khi biết được ngọc lang thì ra là ngọc nương, thế mà vẫn có rất nhiều cô gái bày tỏ không phải khanh không gả, sôi nổi một thời gian, thậm chí lúc đó còn có cô gái cạo tóc làm ni cô để bày tỏ, dù cho không thể cùng Lan Đạo Tử làm vợ chồng, cũng phải làm bạn khuê phòng cả đời với Lan Đạo Tử, mà trong những cô gái này, có Ngọc Sur Sur là một trong tứ đại mỹ nữ danh tiếng lẫy lừng.

Mà cô Ngọc Sur Sur này vẫn muốn cùng Lan Đạo Tử làm bạn khuê phòng cả đời, về sau nghe nói vị hôn phu của Lan Đạo Tử ăn vô số vại dấm chua, vẫn không thể tách rời hai người, lưu lại một chuyện tình đẹp kiều diễm trong sử sách.

Chuyện xưa như truyền thuyết, Lan Đạo Tử chính là thần tượng của mọi cô gái, huống chi Lan Đạo Tử còn đặc biệt có tài, về thư pháp lại đặc biệt tốt chứ?

Vì vậy, cho tới bây giờ, tất cả mọi thứ của Lan Đạo Tử đều là hàng qua tay, đặc biệt là thư pháp bản gốc, mà hôm nay thái phó lại có thể đưa bản gốc danh gia như vậy cho Tiểu Hạng, sao không làm chúng hoàng tử giật mình đây?

Không có sẽ không tổn thương, bọn cậu nhiều lần đứng nhất, đừng nói là thư pháp bản gốc, ngay cả một lượng bạc hay một ngày nghỉ cũng không có đâu nhé, mà Tiểu Hạng vừa mới được đứng nhất, thái phó liền thưởng, làm cho người ta cảm khái, như thế nào là đãi ngộ khác biệt?

Đây chính là đãi ngộ khác biệt!

Mà sau đó đãi ngộ khác biệt còn có càng nhiều, tỷ như thái phó đưa chặn giấy ngọc thạch, ống đựng bút bằng trúc nhỏ nhỏ, còn có giá bút, rương sách, làm thời gian Tiểu Hạng ở bên thái phó càng ngày càng nhiều, thật hoàng tử cũng cảm thấy nguy cơ càng ngày càng sâu.

Thái phó thật quá giáo hoạt, lại có thể hãm nước hãm ếch, Tiểu Hạng, Tiểu Hạng sẽ bị thái phó mang đi hãm mất!

Gào khóc, Tiểu Hạng là của cậu, thái phó không được cướp!

Vì vậy ngay khi Tiểu Hạng đang hưởng thụ sự yêu mến đến từ thái phó đáng yêu, thật hoàng tử lại có chút không bình thường.

“Tiểu Hạng, đây là bánh dẻo đậu đỏ cho cô!” Thật hoàng tử hơi mất tự nhiên nói, đem bánh dẻo đậu đỏ đưa cho Tiểu Hạng.

Tiểu Hạng có chút tò mò, sao hôm nay thật hoàng tử lại đưa bánh dẻo đậu đỏ cho nàng. Chẳng qua, thấy thật hoàng tử có ý tốt, Tiểu Hạng cũng không cự tuyệt. Chỉ có điều, lúc cầm một miếng lên cắn, cả người Tiểu Hạng liền cứng ngắc.

Hừ, hừ hừ hừ! Đây rốt cuộc là vị gì vậy!

Mà vừa ngẩng đầu, “Đây chính là bánh dẻo đậu đỏ mình tự cho thêm đường, Tiểu Hạng nhất định sẽ thích!”

Nước mắt Tiểu Hạng rơi lã chã, thật hoàng tử thật sự không phải đang hãm hại nàng đấy chứ?

“Tiểu Hạng, đây là chim nhỏ tặng cho cô.” Thật hoàng tử mất to chớp chớp, đưa một con chim non còn nhỏ chưa biết bay cho Tiểu Hạng.

Tiểu Hạng sợ hãi kêu lên, “Thật hoàng tử bắt được ở đâu thế, mẹ nó đâu?”

“Lấy từ trên cây đó!” Cậu và lục ca vốn định lấy trứng chim, nhưng không nghĩ tới mấy ngày trước còn nhìn thấy trứng chim, hôm nay vừa nhìn lại đã nứt

vô. Vì vậy thất hoàng tử suy nghĩ một chút, vẫn lấy chim nhỏ ra, đáng yêu như thế, Tiểu Hạng nhất định sẽ thích.

Nhưng khi nhìn thấy chim nhỏ kêu chiêm chiêm, Tiểu Hạng lại nhăn mũi, “Chim nhỏ không tìm thấy mẹ nó thật đáng thương quá, chúng ta vẫn nên đưa nó về đi.”

Trời đất bao la, Tiểu Hạng là lớn nhất.

Vì vậy, thất hoàng tử đành phải mang theo chim nhỏ trở lại dưới tàng cây, chẳng qua lúc vừa ngừng đầu, mơ hồ — Cậu phải trèo cây hả?

Nhưng chim non lại không thể không có mẹ, nhìn ánh mắt mong chờ của Tiểu Hạng, thất hoàng tử đành phải kiên trì trèo lên.

Cây này, không phải, cây kia, không phải, cây này, không xong rồi, chim to có trong tổ, đừng mở mà, cây này, xong đời, hai con đều ở trong tổ, đi tong rồi, chạy mau!

Thế là, đợi đến khi thất hoàng tử cuối cùng cũng đưa chim nhỏ về đúng tổ của nó, thì đầu tóc đã tán loạn, thái dương đỏ đầy mồ hôi, trên đầu còn dính đầy lông chim!

Chim nhỏ trong tổ chim cùng đoàn tụ với mẹ, nhìn chúng nó cùng kêu chiêm chiêm, tiểu thất và Tiểu Hạng đều thở phào nhẹ nhõm. Chẳng qua, lúc quay đầu nhìn về phía thất hoàng tử, Tiểu Hạng lại cười khúc khích.

Thất hoàng tử bây giờ thật mắc cười!

Thất hoàng tử cũng hơi xấu hổ, chỉ có điều khi nhìn thấy nụ cười của Tiểu Hạng, trên mặt còn có má lúm đồng tiền nhỏ, cậu cũng không nhịn được mà cười ra tiếng.

Cậu vươn tay chọc chọc của Tiểu Hạng, trên tay còn mang theo xúc cảm ấm áp của chim non. Tiểu Hạng cũng đưa tay ra chọc chọc má lúm đồng tiền nhỏ của thất hoàng tử, nhưng thất hoàng tử chỉ cười. Lúc hai người cùng đắm đắm chọc chọc, bầu không khí kỳ quái bao phủ giữa hai người.

Để xua tan loại cảm giác khiến người ta thấy kỳ quái này, thất hoàng tử liền mở miệng nói, “Tiểu Hạng, cô có muốn nhìn chim nhỏ và mẹ của nó không?”

“Được không?”

“Đương nhiên.”

Vì vậy dưới đại thụ tươi tốt, một bé trai đang đỡ một bé gái trèo lên cây. Lúc bé gái đã ngồi trên chạc cây, bé trai cũng trèo lên.

Hai người cùng ngồi trên chạc cây, ánh mặt trời xuyên qua lá cây, quang sáng loang lổ chiếu vào bàn tay mở ra của hai người, giờ khắc này, giống như nắm trong tay ánh mặt trời vậy.

Thời gian yên tĩnh.

Chỉ là, nếu chim mẹ không vỗ cánh phần nọ chạy đi mổ bé trai, vậy thì đẹp hơn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Cung Này Hơi Lạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34

Edit : kunxjh

Sự kiện tặng chim nhỏ cuối cùng cũng lấy con đau của thất hoàng tử vì bị chim mẹ mổ mà kết thúc, nhìn Tiểu Hạng che miệng cười trộm, thất hoàng tử ngoài bất đắc dĩ còn thấy hết sức mất mặt, trong lòng cũng nổi lên lo lắng, ngộ nhờ Tiểu Hạng thấy bốn hoàng tử quá vô dụng liền chạy theo người khác thì sao đây.

Làm sao mới có thể khiến Tiểu Hạng thấy bốn hoàng tử anh minh thần võ, khí chất phi phàm? Chứ thứ mà bốn hoàng tử thích trừ phi không cần chứ ai cũng không mang đi nổi. Bằng không ai cũng nhìn chăm chăm Tiểu Hạng, bốn hoàng tử cảm thấy hết sức lo lắng.

Vì vậy rút kinh nghiệm xương máu, thất hoàng tử cuối cùng cũng quyết định tìm viện trợ từ bên ngoài.

Mà người đầu tiên cậu tìm, chính là lục hoàng tử.

Là tiểu đồng bọn thích gây rối, đối với lần này lục hoàng tử đương nhiên là việc nhân đức không nhường ai, nhất định phải đuổi tay mình ra viện trợ rồi. Cho nên, sau khi thất hoàng tử nói rõ hết mục đích đến, lục hoàng tử liền nhìn thất hoàng tử mà cân nhắc.

Quý phi là mỹ nhân đẹp nhất trong cung, tiểu thất cũng là xinh đẹp nhất trong tất cả các hoàng tử, như vậy tương mạo nhất định là không phải vấn đề, phần điều ngọc mài rất là đáng yêu, nhưng tiểu thất lại muốn mình anh minh thần võ...

Cái này khiến lục hoàng tử thấy hơi khó.

Ở trong ấn tượng của lục hoàng tử, anh minh thần võ đầu tiên là phải cường tráng đẹp trai, kiểu như cừu cừu của tiểu thất là Lạc tướng quân vậy. Tiếp theo là phải có một bộ áo giáp sáng lấp lánh — nhưng áo giáp quá nặng, tiểu thất có mặc cũng không đứng dậy nổi. Sau nữa là phải có võ lực tuyệt cường, điểm này tiểu thất lại thỏa mãn, đối với toàn bộ mẫu giáo bé nhà trẻ hoàng gia ở thư phòng, tiểu thất đã có thể quét sạch. Thỏa mãn ba điều này, trên cơ bản đã có thể nói là anh minh thần võ.

Nhưng trước mắt tiểu thất chỉ thỏa mãn một điểm, những điểm khác hiện tại xem ra có hơi xa vời, như vậy bọn cậu cũng chỉ có thể đi đường vòng.

Có một loại anh minh thần võ, đó là Tiểu Hạng cảm thấy anh minh thần võ. Cho nên đường vòng mà lục hoàng tử nghĩ đến, chính là anh hùng cứu mỹ nhân!

Có việc gì so với anh hùng cứu mỹ nhân càng làm cho người ta vừa gặp đã thương, dù chết trăm lần cũng không hối hận chứ?

Mà sau khi lục hoàng tử phân tích rõ ràng đầu ra đầu vào, thất hoàng tử cũng kim lòng không được mà gật đầu. Đúng thế, nếu bốn hoàng tử cứu Tiểu Hạng, Tiểu Hạng nhất định sẽ nhìn bốn hoàng tử với con mắt khác, đến lúc đó, ai cũng không thể cướp Tiểu Hạng đi!

Vì vậy hai huynh đệ hưng trí bừng bừng bày đủ loại tình tiết cho kế anh hùng cứu mỹ nhân. Sau khi bày xong, nhìn tờ giấy đầy kế mình đã viết, hai người đều đầy lòng tin, Tiểu Hạng nhất định sẽ bị bốn hoàng tử làm cho cảm động, từ đó về sau sẽ không rời đi nữa!

Thế là, vào một ngày nghỉ lễ mọi người cùng đi ngự thú viên, sự kiện “Tiểu thất cứu Tiểu Hạng” do lục hoàng tử cùng thất hoàng tử bày ra, cuối cùng bắt đầu.

Người cũng như sủng vật, tiên hạc bị ép phải tiên khí mùi phàn, không tước thích đẹp nhưng nhát gan, Nhị Béo mang về mặt hung mãnh nhưng lại ngốc nghếch, rùa Kim Tiền luôn rúc vào trong mai ngủ, cùng với nhiều vị hoàng tử và một Tiểu Hạng, cùng chơi đùa vui vẻ trên thảm cỏ.

Dưới sự phản đối quyết liệt, thức ăn của tiên hạc bây giờ đã khá khảm hơn nhiều, mặc dù vẫn bị ngũ hoàng tử ép uống nước hoa, nhưng tiên hạc bày tỏ, bởi vì thời tiết càng ngày càng nóng, nước hoa cũng càng ngày càng ít, chỉ cần vẫn có thịt ăn thì nước hoa cũng có thể chịu được.

Mà không tước thường hay thông thả bước đi chậm chậm, sau đó lúc thất hoàng tử tiến đến gần liền bị hoảng sợ mà xoè đuôi, lại bị thất hoàng tử tưởng lầm là tiểu đồng bọn mừng rỡ khi thấy cậu tới gần, vì vậy càng vui vẻ cho không tước ăn bánh dẻo đậu đỏ, hơn nữa còn loại thêm đường mình thích.

Nhị Béo đã lớn hơn rất nhiều, nếu nói Nhị Béo vốn là quả cầu nhỏ ngốc nghếch, thì bây giờ Nhị Béo đã thành quả cầu thịt ngốc nghếch. Lúc hoạt động trên cỏ, gần như khiến người ta tưởng rằng là quả cầu trắng đen đang lăn qua lăn lại, vô cùng đáng yêu.

Còn rùa Kim Tiền, haizz, được thôi, rùa Kim Tiền vẫn không có thay đổi gì, cứ rúc đầu trong mai không nhúc nhích, trừ phi ném nó vào nước, nếu không rùa Kim Tiền vĩnh viễn đều ngủ ngon.

Mà khi Tiểu Hạng đang cho rằng một ngày nữa lại trôi qua nhàn nhã mà vui vẻ như thế, thì bọn họ lại gặp phải dã thú bạo động!

Rất nhiều, rất nhiều ngỗng lớn màu trắng xông về hướng bọn họ, thời điểm nhìn thấy một đàn ngỗng lớn chạy đến, Tiểu Hạng suýt nữa còn cho là mất mình có vấn đề, mà tất cả tiểu đồng bọn chứng kiến cảnh này cũng sợ đến ngây người!

Lục hoàng tử và thất hoàng tử cũng sợ đến ngây người!

Đội đã, việc này không đúng!

Không phải nói mãnh thú rất hung mãnh nhưng không nguy hiểm ư? Đàn ngỗng này là cái quỷ gì? Kịch bản này không đúng rồi!

Chẳng lẽ đàn ngỗng này chính là mãnh thú rất hung mãnh nhưng không nguy hiểm trong truyền thuyết? Tổng quản, người đùa ta ư?

Có hung mãnh, đây cũng là một đàn ngỗng!

Mà tổng quản ngự thú viên ở đằng xa đang cười đến vui vẻ, để đạt yêu cầu của tiểu chủ tử, hắn đã tận tâm tận lực, suy nghĩ rất lâu mới nghĩ ra sinh vật hung mãnh như loại ngỗng lớn trong truyền thuyết này đây!

Có động vật nào có thể vừa hung mãnh lại không hề nguy hiểm như ngỗng lớn chứ?

Hắn còn nhớ hồi nhỏ, hộ viện thường dùng ngỗng lớn để giữ nhà, nghĩ đến hồi nhỏ đã từng bị ngỗng lớn đuổi chạy té tát, trên mặt tổng quản liền hiện lên nụ cười hoài niệm, haiz, làm người ta hoài niệm biết bao, ký ức ngỗng lớn hãy còn mới mẽ biết bao!

Bây giờ hắn đã tìm được loại động vật thích hợp, vừa hung mãnh lại không nguy hiểm. Vì thế hắn điều người đến các thôn trang, mang những con ngỗng

của nông hộ về đây, các tiểu chủ từ nhất định sẽ thật cao hứng!

Thất hoàng tử quả thực rất cao hứng, cao hứng đến mức nước mắt cũng muốn rơi luôn rồi.

Cậu vốn muốn anh hùng cứu mỹ nhân, nhưng tuyệt đối không nghĩ tới lại gặp phải loại đối thủ số lượng lớn như thế này, cho dù võ lực của cậu có cao đến đâu, cậu cũng chỉ có thể đối phó với một con ngỗng, chứ không thể đối phó với cả đàn được!

Thời điểm đàn ngỗng kêu cạc cạc xông về phía cậu, dù cho thất hoàng tử có muốn làm anh hùng cũng vẫn nhịn không được mà kinh sợ, quyết đoán quyết định, chạy!

Đương nhiên, phải nắm tay Tiểu Hạnh cùng chạy!

Vì vậy, thất hoàng tử cùng Tiểu Hạnh bay a bay ở phía trước, một đàn ngỗng đuổi theo a đuổi theo ở phía sau, ở giữa còn có không tước và Nhị Béo cũng đang hồng hộc chạy theo.

Chỉ là không tước chân ngắn đáng thương, dù cho có cánh nó cũng không chạy lại, hơn nữa vì căng thẳng lẫn sợ hãi nên ngay cả bay cũng không nổi, chỉ có thể hoảng sợ xoe đuôi không ngừng run a run, bị ngỗng lớn chưa từng thấy qua dọa sợ không ít.

Nhìn chính diện vào không tước, nguyên một đám con mắt hình thù quái dị trên đuôi nó quả thực đáng sợ, nhưng không ngăn nổi không tước vì xung quanh đều có ngỗng lớn mà!

Nhưng nhìn từ phía sau, chỉ có thể nhìn thấy một cái đuôi giống y cây quạt.

Ngỗng lớn sẽ sợ cây quạt này sao?

Đương nhiên không!

Vì vậy phía trước không tước may mắn thoát nạn, nhưng cái mông không tước...

Đó là một chuyện bi thương, chúng ta vẫn không nên chỉ nói về nó...

Ngoài không tước, còn có Nhị Béo.

Nhị Béo là một con mãnh thú, bốn chân cùng chạy rất là nhanh, lúc đầu nó chạy quả thực cũng rất nhanh.

Nhưng đó là lúc đầu!

Kể từ sau khi lạy bển tàu lại có chỗ dựa vững chắc, Nhị Béo liền không phải là một con thú gặm thiết bình thường nữa, mà là một con thú gặm thiết ngự dụng của hoàng gia!

Làm thú gặm thiết ngự dụng của hoàng gia, từ đó về sau Nhị Béo rốt cuộc cũng không cần phát sầu vì cái ăn nữa. Nó muốn ăn cái gì thì ăn cái đó, muốn uống gì liền uống đó. Hơn nữa, Đại Béo tỷ tỷ của nó cũng đối với nó rất tốt, nó muốn ăn cái gì cũng biết. Thế nên trong khoảng thời gian ngắn, thể trọng Nhị Béo liền tăng vọt nhanh chóng, một thân thịt mềm đó có bóp cũng bóp không hết, khiến Đại Béo đối với nó càng thêm ưa thích, đến chỗ nào cũng muốn ôm ôm nó, xoa xoa nó.

Một thân thịt mềm này vào mấy lúc ấy đều dùng rất thuận lợi, nhưng khi chạy trốn, nó lại quá vướng víu rồi!

Thế là vì bị thịt béo làm liên lụy, Nhị Béo càng chạy càng chậm, càng chạy càng chậm, rốt cuộc cuối cùng cũng chạy hết nổi rồi.

Sau đó tuyệt vọng, sau đó Nhị Béo không còn lựa chọn mà mặc cho số phận đưa đẩy, nó lựa chọn lẩn đi.

Đúng vậy, một thân thịt béo này của nó cũng chỉ có cái tác dụng này thôi.

Vì vậy, chỉ thấy thất hoàng tử dẫn Tiểu Hạnh chạy a chạy ở phía trước, mà Nhị Béo thì cuộn thành một cục, lẩn qua lẩn lại trong đàn ngỗng, rốt cuộc cuối cùng cũng biến mất trong đàn ngỗng, không thấy bóng dáng đâu nữa.

Cả không tước và Nhị Béo đều không thấy đâu, chỉ còn lại thất hoàng tử và Tiểu Hạnh.

Lúc này, bọn họ đã chạy được một lúc lâu, Tiểu Hạnh thiếu rèn luyện võ lực nên quá yếu, nếu không có thất hoàng tử kéo cũng sớm chạy hết nổi rồi.

Nhưng dù cho có thể chạy, cũng là lao đao. Cuối cùng, lúc đang chạy, Tiểu Hạnh không chú ý tới một phần rễ cây nhô ra bị cò che lấp, thế là bước một bước qua, lập tức sẽ té ngã.

Vừa lúc đó, mắt thất hoàng tử chợt lóe, hai mắt tỏa sáng, thời cơ tiểu thất cứu Tiểu Hạnh, cuối cùng cũng đã tới!

Đúng vậy, sau khi không có biện pháp đánh đàn ngỗng chạy đi để cứu Tiểu Hạnh, thất hoàng tử đành phải lui xuống rồi tìm cơ hội tiếp theo. Nếu có thể anh dừng ôm lấy Tiểu Hạnh, để Tiểu Hạnh không đến mức bị ngã sắp xuống, mặc dù hiệu quả hơi kém một chút, nhưng cũng coi như là cứu Tiểu Hạnh, không phải ư?

Vì vậy, trong nháy mắt Tiểu Hạng té ngã, thất hoàng tử vô cùng anh dũng xông tới, ôm lấy Tiểu Hạng rồi ngã xuống.

Nhưng... cậu lại quên mất tình trạng phần cứng của mình...

Là một đứa bé gầy nhỏ mới sáu tuổi, sao có thể thừa nhận một bé mập đã bảy tuổi chứ?

Vì vậy, chỉ thấy xu hướng ngã xuống của Tiểu Hạng chỉ dừng trong một cái chớp mắt, mắt thấy sẽ té xuống lần nữa, nàng thuận tiện lấy xu thế thái sơn đè đầu mà ôm chặt thất hoàng tử cùng té nhào.

Bịch!

Tiểu Hạng đang nhắm mắt lại chuẩn bị thân mật tiếp đất, cảm nhận đau đớn mặt đất đem lại, không nghĩ tới, nàng ngã thì có ngã, nhưng mà, lại là mềm?

Hơn nữa rất mềm mại, còn có mùi thơm, ngửi xem thì rất giống mùi của bánh dẻo đậu đỏ.

Mà lúc này, thất hoàng tử cứu người không thành còn bị áp chế thì hai mắt đã rung rung.

Vì sao không ai nói cho cậu biết, chuyện anh hùng cứu mỹ nhân như thế này đâu phải ai cũng gánh được, đâu chỉ không cách nào gánh vác, quả thực là nặng đến mức sinh mệnh cũng khó có thể thừa nhận!

Nặng đến mức cậu không thở được!

Cứu, cứu mạng!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Cung Này Hơi Lạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

Edit : kunxjh

Vì vậy đợi đến khi Tiểu Hạng dè dặt mở mắt ra, liền chứng kiến một cảnh tượng thế này.

Một tiểu shota trắng mềm, khuôn mặt vụn vụn quần áo lộn xộn nằm dưới người nàng, gò má đỏ bừng, hai mắt rung rung, bộ dạng đáng thương kia, sao một chữ thảm có thể tả hết được?

Nếu Tiểu Hạng là đại hán, tiểu shota là thiếu nữ, thì đây rõ ràng là cảnh tượng phạm tội bất thành tại nơi ngoại thành đồng không mông quạnh, nhưng một người là mập tròn ung ung, người còn lại thì gầy nhỏ yếu ớt, cảnh tượng này liền trở nên có chút kỳ quái.

Giống như bé mập bắt nạt bé gầy, đè người ta ra đất mà đánh, nhìn bé gầy đáng thương như vậy, bị bắt nạt đến khóc luôn rồi!

Tiểu Hạng tròn tròn cặp mắt, nhìn hốc mắt đang đỏ bừng của thất hoàng tử, không biết tại sao, nàng có hơi chột dạ.

Thì ra thứ mềm mềm thơm thơm mà nàng đè ra đất, lại là thất hoàng tử ư?

Chỉ là nhìn dòng chữ “Nặng quá!” cùng “Cứu mạng!” lúc ẩn lúc hiện trên đầu thất hoàng tử, Tiểu Hạng vẫn nhanh chóng ngã qua một bên để thất hoàng tử đứng lên.

Ngộ nhờ đè hư thất hoàng tử thì có lỗi quá.

Nàng biết một thân thịt mềm của mình nặng bao nhiêu mà.

Trong nháy mắt chậm trễ này, đàn ngỗng cũng đã đuổi kịp bọn họ, mắt thấy ngỗng lớn vỗ cánh thiết nhanh còn kêu cạc cạc chạy về phía bọn họ, Tiểu Hạng cùng với thất hoàng tử mới được kéo dậy đều mang vẻ mặt hoảng sợ.

Quá, quá đáng sợ!

Nhưng bọn họ đã chạy không thoát rồi.

Không còn kịp nữa!

Vì vậy, cái khó ló cái khôn, nhìn ngỗng lớn đã gần ngay trước mắt, lại nhìn xung quanh một chút, lúc thấy đại thụ không cao lắm vừa sức để leo lên, hai

mắt thất hoàng tử đều tỏa sáng.

“Leo cây!”

Đúng vậy, mặc dù ngỗng lớn có cánh dài, cuống cuống cũng có thể bay hơn hai thước, nhưng đối với đại thụ mà nói, về điểm độ cao này hoàn toàn không tạo thành uy hiếp.

Chỉ cần trèo lên cây, đàn ngỗng sẽ không có cách nào đến gần bọn họ!

Mà hai mắt Tiểu Hạng cũng tỏa sáng, đúng vậy, sao nàng không nghĩ ra biện pháp này chứ, leo cây!

Vì vậy, nói leo liền leo, vì muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân, dù cho trước đó phải chịu khổ nghiêm trọng, thất hoàng tử vẫn không thể đánh mất quyết tâm dùng sự anh minh thần võ của mình để mê hoặc Tiểu Hạng. Cho nên giờ phút này, cậu dứt khoát quyết nhiên đứng trước mặt Tiểu Hạng, che chở Tiểu Hạng ở phía sau, còn rất có khí phách nói, “Cô leo lên trước đi! Để ta chặn chúng lại!”

Tiểu Hạng quả thực cực kỳ cảm động, tiểu đồng bọn quên mình vì người như thế, khiến tim nàng thấy mềm mại lẫn ảm áp, nhưng lấy tư cách là một người trưởng thành, sao Tiểu Hạng có thể để thất hoàng tử thay nàng chặn công kích của ngỗng lớn chứ?

Cho nên Tiểu Hạng vô cùng anh dũng nói, “Không, thất hoàng tử, cậu leo lên trước đi!”

“Không, cô leo trước!”

“Không, cậu leo trước!”

Hai người cứ nhường nhau, đều có ý định để đối phương leo cây trước, nhưng ngỗng lớn đã gần ngay trước mắt, thất hoàng tử rơi vào đường cùng đành phải ra đòn sát thủ, “Nếu cô không leo lên trước, cô xác định ta leo lên rồi cô còn có thể tự mình leo lên?”

Tiểu Hạng: “...”

Không xong rồi! Quên mất kỹ thuật leo cây của mình không tốt lắm!

Nghĩ đến sự vụng về của mình trong sự kiện tặng chim non trước kia, lúc đó cần thất hoàng tử đỡ ở dưới nàng mới có thể vụng về leo lên, mặt Tiểu Hạng liền đỏ ửng. Cẩn thận suy nghĩ, nếu thất hoàng tử leo trước, tự Tiểu Hạng, đại khái cũng chỉ có thể khua môi múa mép với đàn ngỗng là giới!

Cho nên, thời gian cấp bách không thể do dự, còn do dự nữa, hai người đều không thể trốn thoát!

Dưới sự giúp đỡ của thất hoàng tử, Tiểu Hạng nhanh chóng leo lên cây, hơn mười mấy lần ngừng nghỉ, cũng đã an toàn ngồi trên một cành cây, nàng vươn tay về phía thất hoàng tử dưới tàng cây.

Mà lúc này, thất hoàng tử đã bị ngỗng lớn chạy như bay đến nhéo cho vài cái. Lúc cảm nhận được công kích nhéo người sắc bén không gì sánh được, cùng với đau đớn trên đùi, nỗi tâm thất hoàng tử đã lệ rơi đầy mặt.

Đau quá đi!

Lần đầu tiên cậu mới biết, thì ra ngỗng lớn lại là loại sinh vật hung mãnh như thế, tổng quản tìm mãnh thú thật chuẩn xác, vừa muốn hung mãnh, vừa muốn không nguy hiểm, không phải chính là ngỗng lớn này sao?

Nếu sớm biết tổng quản tìm mãnh thú thế này, thất hoàng tử cậu thà rằng nghĩ biện pháp khác cho rồi!

Nhưng lúc này nước Trường Giang cũng không thể chảy ngược, thất hoàng tử có ân hận cũng đã muộn, cậu chỉ có thể miễn cưỡng giữ thăng bằng cơ thể dưới sự tấn công của cánh ngỗng, sau đó giữ chặt cánh tay Tiểu Hạng đang vươn ra, nhanh chóng leo lên cây.

Mà mắt thấy hai mục tiêu đều đã trèo lên cây, mình lại với không tới, đàn ngỗng liền không cam lòng, nhao nhao cạc cạc vỗ cánh mổ đại thụ. Đáng tiếc, đại thụ không phải người, không sợ đau, cho nên đàn ngỗng ngoài trừ kêu cạc cạc cho hả giận thì không còn cách nào tóm thất hoàng tử và Tiểu Hạng.

Mà trên đầu ngỗng lớn kia lại thỉnh thoảng xuất hiện “Thú hai chân nhỏ bé kia!” “Các ngươi trốn không thoát đâu!” “Hừ, còn chạy à, chạy nữa liền ăn hết các ngươi!” càng khiến Tiểu Hạng dờ khóc dờ cười.

Nghe nói bởi vì con mắt là thấu kính hội tụ, ngỗng lớn nhìn thứ gì cũng thấy hết sức nhỏ bé, cho nên cái gì cũng dám đuổi theo, thế nên hết sức hung mãnh... Xem ra khoa học quả nhiên có căn cứ.

Đàn ngỗng không leo được, thất hoàng tử cùng Tiểu Hạng cũng thở phào nhẹ nhõm. Lúc nghe được tiếng thở dài, hai đứa quay đầu liền nhìn thấy bộ dạng chật vật của đối phương, lại nhìn không được mà nở nụ cười thả lỏng.

Trên trán còn mang theo mồ hôi, thậm chí trên đầu còn dính vài cái lông ngỗng, quần áo lộn xộn nhếch nhác. Sau khi trải qua sự truy kích căng thẳng, thì càng thêm vui sướng, càng thêm quý trọng khi trốn được đòn tấn công bốn phía từ ngỗng lớn.

Nghĩ đến hành động vô cùng nghĩa khí mới vừa rồi của thất hoàng tử, trong lòng Tiểu Hạng vô cùng cảm kích, liền lấy khăn tay lau mồ hôi trên thái

đương cho thất hoàng tử. Thời điểm bàn tay mập của Tiểu Hạng che khuất mặt thất hoàng tử, mặt thất hoàng tử lập tức đỏ ửng lên.

Mặc dù cậu và Tiểu Hạng từng nắm tay nhau, cũng từng chọc lúm đồng tiền của nhau, nhưng không biết vì cái gì, rõ ràng chỉ là một động tác lau mồ hôi, vào thời khắc này lại hiện ra vài phần thân mật khác, khiến tim thất hoàng tử hơi loạn nhịp. Cho nên, trong lúc nhất thời liền quên mất sự đau đớn vì vừa mới bị ngỗ lớn mỗ.

Nhưng thất hoàng tử có quên, thì Tiểu Hạng lại không quên, bộ dạng nhịn đau vừa rồi của thất hoàng tử vẫn còn là ký ức mới mẻ của Tiểu Hạng, nghĩ đến “Đau quá” “Quá đau” không ngừng xuất hiện trên đầu thất hoàng tử, Tiểu Hạng liền xuất hiện loại cảm giác chua xót.

Tuy rằng bị ngỗ lớn néo hai cái có lẽ cũng không có thương tổn nghiêm trọng gì, nhưng đó cũng là đau mà. Từ nhỏ thất hoàng tử đã sống trong an nhàn sung sướng, ngoại trừ lúc cùng các huynh đệ đánh nhau có lẽ cũng chưa từng chịu đau qua, hiện giờ lại vì nàng. . .

Tiểu Hạng quyết định, về sau sẽ đối tốt với thất hoàng tử hơn.

Đương nhiên, trước đó, vẫn không nên để thất hoàng tử biết chuyện khăn tay của nàng lúc bị đè xuống đất đã bị bẩn một tí rồi.

Về phần khuôn mặt chỗ đen chỗ trắng của thất hoàng tử. . . Nhìn dòng chữ “Lục ca nói không sai, quả nhiên anh hùng cứu mỹ nhân là biện pháp tốt nhất, ngoài bốn hoàng tử, Tiểu Hạng nhất định sẽ không bị ai lừa đi nữa!” trên đầu thất hoàng tử, Tiểu Hạng quyết định, vẫn không nói với thất hoàng tử thì hơn.

Đã từng thấy đào hầm, nhưng chưa từng thấy qua đã đào hầm còn chôn luôn mình vào trong ấy. Lấy tư cách là một thành viên bị chôn trong hố, Tiểu Hạng bày tỏ, ánh sáng quá mờ, nàng hơi hoa mắt.

Thấy không rõ cảnh tượng trước mắt luôn!

Cho nên, lát nữa thất hoàng tử có muốn mang khuôn mặt giống Nhị Béo đi gặp mọi người không, Tiểu Hạng bày tỏ, nàng không biết gì hết!

Đây mới chính là huynh đệ của Nhị Béo, hừ hừ

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Cung Này Hơi Lạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36

Edit : kunxjh

Thất hoàng tử đáng thương còn chưa biết mình từ tiểu shota xinh đẹp đáng yêu bị biến thành Nhị Béo mặt gấu trúc, vẫn hưởng thụ thời gian thân mật cùng Tiểu Hạng ngồi trên tàng cây quan sát đàn ngỗng trắng. Chẳng qua, thời gian vui vẻ lúc nào cũng ngắn ngủi, chỉ một lúc sau, liền nghe thấy tiếng của nhóm cung nhân theo ngỗng trắng tìm tới.

“Lục hoàng tử. . . thất hoàng tử. . .”

Tiếng cung nhân truyền đến xa xa, mặc dù rất luyến tiếc khoảng thời gian ở chung với Tiểu Hạng, nhưng thất hoàng tử vẫn phải lớn tiếng đáp lại, “Ồ đây!”

Tiếng bước chân truyền từ xa đến gần, rất nhanh đã đến phụ cận, mà đàn ngỗng trắng cũng có chút xao động, một vài con ngỗng theo tiếng động bao vây phía bên đó, dự định chiến một trận nữa, nhưng khi nhìn thấy người trước mặt, tất cả ngỗng trắng đều kêu cạc cạc.

“Không xong rồi!”

“Ông trời ơi, sao chủ nhân ngu xuẩn lại đến đây?”

“Không phải nói hôm nay đi hóng mát ư? Chủ nhân nói mà không giữ lời. . .”

“Không đâu! Chủ nhân, hôm nay ta rất ngoan ngoãn không có néo loạn người ta, chủ nhân phải tin ta! (ta chỉ đuổi một đoạn ngắn. . .)”

“Ta, ta ta ta ta, ta nhìn thấy cây chổi trong tay chủ nhân rồi. . .”

“Ông trời ơi, chủ nhân còn mang chổi đến đây! Chạy mau!”

Vì vậy, chưa đợi nhóm cung nhân bắt đầu đuổi ngỗng để cứu thất hoàng tử, thì chứng kiến đàn ngỗng dường như nhìn thấy cái gì đó rất đáng sợ, liền hoảng loạn kêu cạc cạc, chạy về phía trước như ong vỡ tổ, có một con ngỗng còn bị dọa đến mức quên mất phương hướng nên đụng trúng cái cây, trực tiếp hôn mê luôn.

Tiểu Hạng: “...” Ôm cây đợi ngỗng phiên bản thực tế ư?

Chẳng qua, khi thấy trên đầu con ngỗng té xỉu không ngừng hiện ra dòng chữ “Chủ nhân không nhìn thấy ta, không nhìn thấy ta, không nhìn thấy ta...”, khoé miệng Tiểu Hạng lập tức co gập, thì ra ngỗng này còn có thể giả bộ bất tỉnh...

Chẳng qua bịt tay trộm chuông đúng là không có tiền đồ, ngỗng ngớ ngẩn!

Quả nhiên, chỉ thấy vị đại thẩm cảm cây chổi trước mặt dường như đã thành thói quen, tiến lên xách cổ ngỗng lớn đang phát hoảng, sau đó liền thấy ngỗng lớn tròn trắng mắt, lè lưỡi, ra sức giãy dụa, đại thẩm cười lạnh một tiếng, “Lần nào cũng giả bộ bất tỉnh, được đây, trở về nhốt trong chuồng heo một canh giờ!”

Sau đó ngỗng lớn rơi vào tay cung nhân, mà đại thẩm lại lần nữa cảm chổi múa mạnh sinh gió chạy về phía trước, mà phía trước của bà ta, chính là đàn ngỗng âm mưu chạy trốn.

Tiểu Hạng nhìn con ngỗng đáng thương giả bộ bất tỉnh nhưng vẫn không thoát khỏi bị trừng phạt trong tay cung nhân, lại nhìn đàn ngỗng trước mặt bị đại thẩm đuổi phải chạy loạn y như con thỏ, chỉ cảm thấy hiện thực thật kỳ diệu, quả nhiên vô quyết đây có móng tay nhọn, cho dù là ngỗng lớn, nó cũng có thiên địch nha!

Đại thẩm thật uy vũ!

Thời khắc này, Tiểu Hạng sinh ra sùng bái sâu đậm đối với đại thẩm, một ngày nào đó, nàng cũng muốn trở thành một nữ tử không sợ ngỗng!

Chỉ hướng của Tiểu Hạng tạm dừng không nói nữa, sau khi đại thẩm đuổi đàn ngỗng chạy đi, thất hoàng tử cũng được nhóm cung nhân đỡ xuống. Lúc nhìn thấy khuôn mặt đen đen trắng trắng của thất hoàng tử, tất cả cung nhân đều mang vẻ mặt đau lòng.

Điện hạ đáng thương của bọn họ, rốt cuộc đã gặp phải chuyện gì? Nhìn khuôn mặt đã biến thành cái dạng gì đi!

Vừa nghĩ đến cảnh tượng thất hoàng tử bị đàn ngỗng bắt nạt, vừa gọi người mang nước sạch đến cho hoàng tử rửa sang lại, mà trong thời gian thất hoàng tử chờ đợi, bên kia, lục hoàng tử cũng không tước và Nhị Béo cũng đã tìm được về.

Cũng là thành viên tự nhảy xuống hầm mình đào, bộ dạng của lục hoàng tử còn thảm hơn thất hoàng tử nữa, nhìn một đầu đầy lông ngỗng kia thì biết, mà hướng lục hoàng tử chạy đi hình như là rừng trúc, ngay cả trốn cũng không có chỗ để trốn, chắc hẳn đã trải qua một phen chiến đấu cùng đàn ngỗng, nhìn tình cảnh này, dường như là thảm bại mà về.

Lúc này lục hoàng tử cũng nhìn thấy thất hoàng tử, khi thấy khuôn mặt đen đen trắng trắng y như gấu trúc kia, cậu liền cười như điên, “Ha ha ha ha tiểu thất, mặt của đệ, định làm huynh đệ với Nhị Béo hả?”

Lúc này thất hoàng tử cuối cùng cũng ý thức được mặt mình hình như xảy ra chút vấn đề, nhưng rốt cuộc là xảy ra vấn đề gì chứ? Cậu không nhìn thấy được mà!

Chẳng qua thua người không thua trận, mặc dù không biết mình xảy ra vấn đề gì, nhưng cậu biết rõ lục ca xảy ra vấn đề gì, vì vậy lập tức không yếu thế, “Nhìn một đầu đầy lông ngỗng của huynh, người không biết còn tưởng rằng là tuyết rơi đấy.”

Khoé miệng Tiểu Hạng co gập nhìn lông ngỗng trên đầu thất hoàng tử, dường như cậu vẫn chưa chú ý tới, trên đầu mình cũng đầy dấu vết phong sương nha.

Chỉ có điều, rất nhanh, Tiểu Hạng liền dời sự chú ý ra chỗ khác, bởi vì cuối cùng cung nhân cũng tìm được Nhị Béo và không tước bị mất phương hướng trong đàn ngỗng lớn. Nhị Béo thì không có việc gì, bởi vì trọng lực quá lớn dẫn đến quán tính cũng lớn, thế là càng lăn càng nhanh, sau khi lăn lộn qua hai con ngỗng liền lăn khỏi vòng vây, nhưng thời điểm không tước được mang tới, tất cả mọi người đều tròn to hai mắt.

Không phải chứ, quá thảm rồi!

Mà không tước cũng ủ rũ quỳ rạp trên đất, vùi đầu trong cánh, bộ dạng xấu hổ, sống chết không chịu lộ đầu ra.

Nhớ tới sự tình vừa mới phát sinh, không tước chính là bị thương không thôi, sinh không thể yêu.

Trên thế giới này còn có ai thảm hại hơn không tước nó ư?

Nó rõ ràng là một con chim lông lầy như thế, xinh đẹp như thế, mê người như thế. Ở nhà có không tước cái đề yêu, hơn nữa còn có chung mấy quả trứng. Ở bên ngoài lại có chỗ dựa vững chắc lớn nhất trong toàn bộ ngự thú viên, ăn được uống được, ngoại trừ thú hai chân ngu xuẩn lúc nào cũng mang bánh dẻo đậu đỏ cho nó ra, thì không có gì là không hoàn mỹ!

Mà nó chính là một con chim không tước sinh trên đỉnh, không ngờ lại bị một đàn ngỗng làm nhục!

Đám ngỗng kia không chỉ mổ pp* của nó, hội đồng nó, lại còn nhổ mấy cọng lông đuôi của nó. Lúc quay đầu nhìn thấy mấy cọng lông đuôi loe que trên đuôi mình, một khắc đó không tước đã suyết nữa ngất đi.

(*PP: mông (từ mạng))

Đây là cái đuôi xinh đẹp nhất, xinh đẹp nhất, xinh đẹp nhất của nó, nhờ cái đuôi này mà nó đánh bại tất cả những con khổng tước khác thắng được cô vợ xinh đẹp, không ngờ lại biến thành cái dạng này!

Giờ khác này, khổng tước suýt nữa khóc thành tiếng.

Không còn cái đuôi xinh đẹp, sao nó có thể ra ngoài gặp người, sao có thể hù dọa kẻ địch, sao có thể quyến rũ vợ để nàng không chạy theo mấy con khổng tước khác?

Phải biết là, vợ thích nhất, chính là cái đuôi xinh đẹp của nó!

Lại cảm nhận được đau đớn từ pp truyền đến, dưới sự đả kích của hai bên, khổng tước chỉ cảm thấy toàn bộ kiếp chim đều u ám, quả thực sinh không thể yêu.

Vì vậy, đợi đến lúc bọn Tiểu Hạnh nhìn thấy khổng tước, liền nhìn thấy nó rúc đầu dưới cánh, sống chết không chịu ra gặp người, dường như làm như vậy có thể nhìn không thấy thì coi như không tồn tại, giả bộ mình vẫn còn xinh đẹp đi.

Mà chứng kiến khổng tước biến thành cái dạng này, thất hoàng tử cũng rất đau lòng, đồng thời cũng rất chột dạ, dù sao, khổng tước biến thành cái dạng này, cậu cũng phải gánh trách nhiệm rất lớn.

Dưới sự áy náy, thất hoàng tử đành phải ôm khổng tước, hết sức trịnh trọng xin lỗi, “Phượng Vũ, thực xin lỗi, đều là ta không bảo vệ người tốt, người yên tâm, ta nhất định sẽ đền bù tổn thất thỏa đáng cho người, đợi lần sau đến đây, ta sẽ mang cho người gấp mười lần bánh dẻo đậu đỏ! Yên tâm, đều là ta tự làm!”

Thất hoàng tử nói rất có khí phách, nhưng khổng tước nghe xong lại suýt nữa bị dọa đến phát khóc.

Mười, gấp mười lần? !

Quả thực điên rồi!

Khổng tước cuối cùng cũng run rẩy lộ đầu ra khỏi cánh, sau đó bị phản nhìn thất hoàng tử một cái, tiếp đó mắt tròn trắng lên, hôn mê bất tỉnh.

Thất hoàng tử kinh hãi, “Khổng tước làm sao vậy?”

Lục hoàng tử: “Có lẽ là quá kinh hi nên ngất đi...”

Tiểu Hạnh nhìn toàn bộ quá trình: “...”

Không phải là kinh hi mà là kinh hãi cơ!

Có cảm giác khổng tước lớn như thế mà vẫn chưa bị thất hoàng tử nuôi chết, thật sự là quá kiên cường...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Cung Đây Hơi Lạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Edit : kunxjh

Chuyến đi ngự thú viên phải kết thúc sớm, bởi vì một người là chủ mưu một người là tông phạm, mặc dù không tạo thành hậu quả nghiêm trọng gì, nhưng thất hoàng tử cùng lục hoàng tử vẫn bị phê bình mạnh mẽ một trận, bị lệnh cưỡng chế không được phép đi ngự thú viên một tháng.

Một tháng?

Lục hoàng tử cùng thất hoàng tử hai mặt nhìn nhau, đều hết sức ưu thương. Phải biết là, làm một hoàng tử còn là hoàng tử nhỏ tuổi, thì có bao nhiêu địa điểm để tản bộ đâu, ngự thú viên gần như có thể xem là nơi duy nhất để du ngoạn bên ngoài hoàng cung. Cho nên, đối với bọn chúng mà nói, ngự thú viên = ra ngoài chơi, mà bây giờ không cho bọn chúng đi ngự thú viên, thì tương đương với không cho bọn chúng ra ngoài chơi rồi!

Thời tiết tốt, ngày hè đầy nắng, tiểu đồng bọn đều ra ngoài chơi, chỉ có mình mình ở nhà không thể ra ngoài chơi, đây là một loại thử nghiệm thể nào?

Thất hoàng tử nói cho bạn biết, là thử nghiệm thống khổ đấy!

Hiểu rõ được biết bao đau nhức... ngược lại không tước bởi vậy mà tránh được một kiếp, tránh được kiếp gặp mười lần bánh dẻo đậu đỏ thêm đường, nhưng thất hoàng tử lại hơi buồn bực không vui.

Đặc biệt là khi phát hiện mẫu phi đối với Tiểu Hạng càng ngày càng tốt, cô cô đi rồi còn không quên gửi đồ ăn ngon cho Tiểu Hạng để nuôi lấy thịt, bây giờ thái phó đã nhận Tiểu Hạng vào học hẳn trong thư phòng, ngày nào cũng sờ đầu Tiểu Hạng, thất hoàng tử cảm thấy nguy cơ liền nặng hơn.

Tiểu Hạng mềm mại như thế, yếu đuối như thế, thật muốn giấu Tiểu Hạng đi để chỉ mình cậu mới được sờ nheo mà thôi!

Nhưng cậu lại không thể giấu Tiểu Hạng vào hà bao để mang theo bên người. Vì vậy, sau khi sự kiện anh hùng cứu mỹ nhân chấm dứt, thất hoàng tử không những không thấy an tâm, ngược lại càng thêm lo âu.

Tiểu cung nữ quá được hoan nghênh, làm sao mới có thể hấp dẫn toàn bộ ánh mắt của nàng về?

Biện pháp của lục ca đã dùng qua, mặc dù cũng có chút hiệu quả nhưng tác dụng phụ lại quá lớn, tỷ như bây giờ bị cấm cửa, như vậy, còn có biện pháp khác nào có thể làm cho Tiểu Hạng không bị người khác lừa đi?

Thất hoàng tử vắt trán suy nghĩ, vắt trán suy nghĩ, nghĩ đến mức bánh dẻo đậu đỏ cũng không ăn luôn.

Chẳng qua, một người kẻ ngắn, hai người kẻ dài, nếu mình không nghĩ ra, dĩ nhiên là phải tìm người giúp đỡ.

Còn ai đáng tin nhiệm hơn lục hoàng tử đã từng trợ giúp một lần rồi chứ?

Cho nên, khi lục hoàng tử đang phiền não vì bị cấm cửa như thất hoàng tử, thất hoàng tử lại đến cửa lần nữa.

“Lục ca, lục ca, huynh nói tiểu cô nương giống như Tiểu Hạng ấy thích cái gì nhất?” Thất hoàng tử hơi buồn rầu hỏi.

Thất hoàng tử và lục hoàng tử không có muội muội, hoàng thất thuần một sắc mỹ thiếu niên tiểu kim đồng, hiển nhiên cũng không biết bé gái sẽ thích gì. Mặc dù mẫu phi cũng có vài di di khác, nhưng mẫu phi của thất hoàng tử — vẫn không nên nói đến thì hơn, quý phi thích nhất là gây gộc cộng thêm đao thương kiếm kích, lại không thể đi hỏi các di di khác, thất hoàng tử đành phải tìm tiểu đồng bọn rồi cùng nhau thương lượng thôi.

Tiểu cô nương thích gì nhất?

Lục hoàng tử có chút nghi hoặc nhú mày, là một đứa con trai tiêu chuẩn, con gái thích gì cậu cũng không biết đâu!

Cho nên đành trả lời qua loa, “Tiểu cô nương hẳn là thích mấy thứ xinh đẹp gì đó.”

Tiểu cung nữ của cậu mỗi tháng nhận lương đều lấy ra gần một nửa để mua hoa cài đầu gì gì đó, mặc dù cậu cũng không biết hoa kia nhìn có gì đẹp, thỉnh thoảng mua được một đôi khuyên tai kỳ quái liền hết sức vui vẻ, chắc hẳn con gái đều thích mấy thứ linh tinh xinh đẹp gì đó rồi.

Ngay đến mẫu phi khi thấy thứ gì sáng lấp lánh cũng rất thích mà, còn đặc biệt mang tới rất nhiều đồ trang sức kim cương từ quê nhà.

Thất hoàng tử nghe được đáp án này hai mắt lại tỏa sáng, đúng rồi, xinh đẹp, cái này cậu biết mà!

Hơn nữa, trong hoàng cung này, cũng có thể thấy.

Vì vậy, một ngày kia sau khi học xong, ăn xong cơm tối, lúc Tiểu Hạng đang định làm bài tập mà ban ngày thái phó giao cho, liền nghe thấy thất hoàng tử gọi nàng từ bên ngoài.

“Tiểu Hạng, đi mau, chúng ta đi Nam uyển!”

Nam uyển? Tiểu Hạng bị thất hoàng tử nắm tay vừa đi vừa nghĩ kỳ quái, Nam uyển là nơi nào vậy, hình như nàng chưa từng nghe qua nơi này.

“Chúng ta đi Nam uyển làm gì?”

“Bí mật, đến đó cô sẽ biết thôi!” Thất hoàng tử hết sức đắc ý nói, vừa nói còn vừa cười lộ ra nửa cái răng cửa mới mọc lại.

Tiểu Hạng nhìn răng cửa của thất hoàng tử thì hơi buồn cười, chỉ là nếu thất hoàng tử không nói, thì nàng cũng biết thôi, bởi vì dòng chữ sáng ngời “Không nói cho Tiểu Hạng biết chuyện muốn đi bắt đom đóm đâu!” trên đầu thất hoàng tử đã làm bại lộ tất cả.

Thì ra thất hoàng tử muốn dẫn nàng đi bắt đom đóm ư?

Tiểu Hạng nghĩ đến cũng hơi kinh hi, đương nhiên nàng biết con đom đóm, đó là một loại tiểu tinh linh sáng lấp lánh vô cùng xinh đẹp, chỉ là nàng không nghĩ tới, trong hoàng cung lại cũng có loại này, nàng vẫn cho là chỉ có ở vùng hương dã phía nam mới có.

Lúc này sắc trời đã nhá nhem, mặt trời không còn trên đường chân trời nữa, chỉ còn lại ánh chiều tà rải rác trên mặt đất. Trên bầu trời xanh thẳm đã xuất hiện chấm nhỏ lác đác, còn có một vầng trăng non cong cong màu trắng nhạt treo trên bầu trời, màn đêm sắp phủ xuống.

Mà ban đêm, đúng là thời gian thích hợp để ngắm đom đóm.

Nam uyển cách nơi ở của Tiểu Hạng hơi xa, nàng và thất hoàng tử phải đi nửa canh giờ mới đi nơi. Lúc này trời đã tối hẳn, ánh tà dương đã biến mất, chỉ còn trăng non cong cong treo trên bầu trời toả ánh sáng trắng nhạt, mà ngọn đèn lồng trong tay thất hoàng tử cũng đã được thắp sáng, ở phía trước lay động theo bước chân của hai người, toả ra ánh sáng mờ mờ, thoát nhìn thật ấm áp.

Đẩy cửa chính ra, cảnh tượng trước mắt càng làm cho Tiểu Hạng sửng sốt tại chỗ.

Dưới ánh trăng dịu dàng, chỉ có một dòng suối sông nước trong veo, sương mờ màu trắng bao phủ trên mặt nước, như khói như mây, lúc ẩn lúc hiện, trong bụi cỏ bên cạnh dòng suối, lấp lóe một đám điểm sáng trắng bạc, theo gió lơ lửng bay bay, giống như chấm nhỏ trên trời rơi xuống.

Bầu trời xanh đen, ánh trăng sáng tỏ, dường như dòng suối cùng chấm nhỏ trên trời rơi xuống là tiên cảnh, tại thời khắc này, dung hợp thành một bức tuyệt mỹ, dừng hình ảnh trong ký ức Tiểu Hạng.

Có lẽ rất nhiều năm, nhiều năm về sau, nàng thật sự sẽ quên rất nhiều, rất nhiều, nhưng bức họa này, sẽ mãi ở trong trí nhớ của nàng, tồn tại thật lâu.

“Đẹp không?” Thất hoàng tử kéo tay Tiểu Hạng đi vào cửa.

“Đẹp lắm.” Tiểu Hạng dùng sức gạt đầu, loại hình ảnh này đẹp đến say lòng, gần như khiến người ta hoài nghi có phải mình đang ở tiên cảnh hay không.

Mà cho đến khi đến bên dòng suối, Tiểu Hạng mới phát hiện, dòng suối này nóng, chẳng trách vào mùa này lại có thể thấy đom đóm, trong hoàng cung lại còn có một suối nước nóng.

“Quê hương của hoàng tổ mẫu là ở phía nam,” Thất hoàng tử ngồi bên dòng suối, vốc một vốc nước, “Bởi vì hoàng tổ mẫu thường hay nhớ nhà, hoàng tổ phụ liền xây khu vườn này cho hoàng tổ mẫu, còn cho người bắt thật nhiều đom đóm đến, bởi vì đom đóm không dễ sống, còn đặc biệt dẫn suối nước nóng từ nơi khác đến, mùa này mỗi năm, ở đây đều vô cùng đẹp.”

Tiểu Hạng cũng học thất hoàng tử đưa tay vốc một vốc nước suối, nhiệt lượng ấm áp từ lòng bàn tay chảy khắp toàn thân, dưới ánh trăng sáng bạc, dòng suối này dường như phát quang.

Thời điểm Tiểu Hạng đang chìm đắm trong cảnh đẹp, lại đột nhiên cảm thấy sự mềm mại bên má trái mình, vừa quay đầu, liền thấy thất hoàng tử vội vàng vàng xoay khuôn mặt đỏ bừng của mình qua chỗ khác.

Tiểu Hạng: ... Hình như mình bị hôn ... ???!!

“Cô, cô đừng hiểu lầm, chỉ là lúc bốn hoàng tử quay đầu không cẩn thận...” Thất hoàng tử vừa lấp bắp giải thích vừa quay đầu không dám nhìn mặt Tiểu Hạng, chỉ lưu lại một cái ót anh tuấn cùng cái tai đỏ rực cho Tiểu Hạng.

Nhưng chữ trên đầu cậu đã vạch trần toàn bộ rồi...

“Nghe nói sau khi hoàng tổ phụ hôn hoàng tổ mẫu một cái, hoàng tổ mẫu liền không rời đi nữa, như vậy ta cũng hôn Tiểu Hạng một cái, Tiểu Hạng cũng sẽ không rời bỏ bốn hoàng tử...”

Mà câu trả lời của Tiểu Hạng đối với lần này là —

Qua bên trái một chút.

Thất hoàng tử cảm giác được Tiểu Hạng đang dựa vào thì gần như khản trương hơn, vội vàng tránh qua bên trái, tai cũng càng ngày càng đỏ. Chỉ là không nghĩ tới, thất hoàng tử mới vừa tránh một chút, Tiểu Hạng lại lần nữa dựa vào gần hơn.

Thất hoàng tử: “...” Không được, không xong rồi, tim đập nhanh quá, mau tránh ra, mau tránh ra.

Chẳng qua, lần này thật sự tránh quá gấp, vì vậy Tiểu Hạng liền nhìn thấy cái ót vô cùng anh tuấn cộng thêm màu đỏ tai hết sức dễ thương của thất hoàng tử cứ như vậy “Bốp” một tiếng, rơi xuống nước.

Thất hoàng tử: “...” Thật ra hôm nay cậu không phải muốn rửa ôn tuyền đâu, rõ ràng người ta là tới bắt đom đóm không phải sao...

Tiểu Hạng: “...” Thật ra nàng cũng không ngờ thất hoàng tử cứ như vậy mà rớt xuống suối, chẳng qua nhìn lỗ tai nhỏ hồng hồng của thất hoàng tử rất đáng yêu, muốn trêu chọc cậu...

Vì vậy, một đứa trong nước ngược đầu, một đứa khác trên bờ cúi đầu, hai mắt nhìn nhau. Thất hoàng tử nhìn không được trước, lại lấp bắp giải thích, “Này, phong cảnh nơi này rất đẹp, ôn tuyền hết sức thoải mái, cô có muốn xuống tắm một cái không?”

Tiểu Hạng: “... Mang giày rửa ôn tuyền à...”

Sau đó liền thấy mặt thất hoàng tử càng đỏ hơn, không biết là do thẹn thùng hay là quần bách hoặc là do nước ôn tuyền quá nóng.

Ánh trăng trên trời toả sáng dịu nhẹ, nổi lên với ánh sáng lấp lóe của đom đóm, hơi nước phả trên mặt thất hoàng tử, hun mặt cậu đến đỏ rực. Tiểu Hạng

nghe thất hoàng tử kể chuyện về thái hậu nương nương cùng tiên đế, Nam uyển xinh đẹp tựa như ảo mộng, bắt những con đom đóm nhỏ, đặt chúng trong đèn lồng đã dập tắt lửa.

Vì vậy, đèn lồng vốn đen kịt thời khắc này lại toả sáng, điểm sáng xinh đẹp di động bên trong, tựa như một đám mộng đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Cung Này Hơi Lạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Chương 38

Edit : kunxjh

Thời điểm thất hoàng tử và Tiểu Hạng cùng đạp ánh trăng trở về, đã là một canh giờ sau. Vầng trăng trên trời càng toả sáng, nhưng ánh trăng sáng cũng không ngăn nổi cơn buồn ngủ ập đến.

Vì vậy Tiểu Hạng đang nghe thất hoàng tử kể chuyện về thái hậu nương nương và tiên đế, thì nhìn thấy đầu thất hoàng tử cứ gật rồi lại gật, nhìn một chuỗi “zzzzz” trên đầu, chứng tỏ thất hoàng tử đã buồn ngủ đến mức nào rồi.

Tiểu Hạng che miệng ngáp, thật ra nàng cũng mệt, đây là lần đầu tiên nàng ngủ muộn như vậy đấy.

Thế là, khoảnh khắc thất hoàng tử chuẩn bị chìm vào giấc ngủ, giọng Tiểu Hạng truyền đến, “Thất hoàng tử chúng ta hồi cung ngủ thôi, Tiểu Hạng mệt quá.”

Thất hoàng tử lập tức có tinh thần, “Được.”

Đáng lẽ lúc này đã nên đi ngủ rồi, ôn tuyền nóng, lại bị hơi nóng hun, thất hoàng tử liền muốn ngủ. Chỉ là, Tiểu Hạng vẫn còn đây, cho nên cậu mới cường ép xóc lại tinh thần. Bây giờ Tiểu Hạng cũng mệt rồi, vậy bọn cậu liền cùng về ngủ thôi!

Thất hoàng tử ướm nhẹ bò ra từ trong ôn tuyền, rời khỏi dòng suối ấm áp, gió lạnh đầu hè thổi quét qua người thất hoàng tử, khiến thất hoàng tử rùng mình một cái. Cũng may, trong Nam uyển cũng có quần áo dự phòng, mặc dù không vừa người nhưng thất hoàng tử vẫn phải thay, nhìn qua giống như con nít lên mặc quần áo người lớn.

Hai đứa nhỏ nho nhỏ len lén chạy khỏi Nam uyển, đom đóm được Tiểu Hạng thả cho bay đi, đèn lồng xinh đẹp lại được châm lửa, toả ra ánh sáng ấm áp, xuyên qua ngọc lưu ly trong suốt chiếu trên đường.

Cung nhân chờ ở cửa đi phía trước rọi đường, hai đứa nhỏ nhỏ nắm tay nhau đi phía sau, đèn lồng toả bóng họ trên đường, theo dao động của đèn lồng mà từ từ kéo dài, tựa như hai người nhỏ nhỏ đột nhiên trưởng thành.

Đến cửa cung Vị Ương, thất hoàng tử cũng nên tạm biệt Tiểu Hạng, cậu không ngừng nhéo nhéo tay mập vẫn còn trong lòng bàn tay cậu, nhìn đôi mắt mơ mơ màng màng của Tiểu Hạng, cậu buông tay ra quơ quơ, “Tiểu Hạng ngày mai gặp nhé, đêm mai chúng ta sẽ đi bắt đom đóm tiếp.”

“Được, thất hoàng tử ngày mai gặp lại.”

Chỉ là Tiểu Hạng không ngờ, ngày hôm sau nàng và thất hoàng tử lại gặp nhau trong hoàn cảnh như thế này.

Nhìn thất hoàng tử ỉu xiu nằm trong chăn, khuôn mặt đỏ bừng trước kia không thấy nữa, thay vào là vẻ tái nhợt, hơn nữa còn có đôi môi khô khốc kia, không thể nghi ngờ đã tỏ rõ một việc — Thất hoàng tử ngã bệnh!

Thái y vừa viết phương thuốc vừa nói, “Thất điện hạ không có việc gì lớn, chỉ là phong hàn, uống vài thang thuốc rồi xuất mồ hôi là ổn thôi. Chẳng qua, trong khoảng thời gian này phải chú ý không nên ăn quá nhiều dầu mỡ, ăn hơi thanh đạm điều dưỡng thân thể.”

Nghe lời thái y nói, Tiểu Hạng mấp máy môi. Thân thể thất hoàng tử luôn khoẻ, thường xuyên rèn luyện, không thể nào ngã bệnh, nhất định là bởi vì ngày hôm qua rơi xuống nước, buổi tối lại bị gió lạnh thổi mới ngã bệnh.

Nếu không phải tại nàng nhất thời nẩy lòng tham trêu đùa cậu, cậu cũng sẽ không hấp tấp mà rơi xuống nước. Mặc dù ôn tuyền nóng, nhưng vào tối đầu hè vốn cũng không nóng bao nhiêu, lúc lên lại bị gió thổi... .

Ngẫm nghĩ một lúc, môi Tiểu Hạng lại càng mím chặt hơn, trong lòng toàn là áy náy.

Mặc dù thất hoàng tử đối với nàng rất tốt, nhưng nàng cũng không nên tùy hứng như thế.

Thất hoàng tử cũng nhìn thấy Tiểu Hạng, trên khuôn mặt tái nhợt của cậu lộ ra nụ cười, “Tiểu Hạng, Tiểu Hạng, ta bệnh rồi!”

“Ừ.” Tiểu Hạng từ từ đi tới, cúi đầu xuống, “Thực xin lỗi, đều là ta hại cậu...” Ngã bệnh.

Chẳng qua Tiểu Hạng còn chưa nói hết, liền nghe thấy thất hoàng tử hứng trí bùng bùng nói, “Thật tốt quá! Bị bệnh sẽ không cần đến thư phòng, hôm qua về ta cũng chưa làm bài tập, đang lo hôm nay có thể bị thái phó phạt hay không đây, lần này không cần nộp bài, thực vui vẻ!”

Tiểu Hạng: “...”

Này, nàng còn chưa thương cảm xong đâu, không nên khiến nàng chuyển đổi tinh thần như thế!

Mà khi nàng ngẩng đầu, liền nhìn thấy thất hoàng tử hai mắt sáng long lanh nhìn nàng, “Tiểu Hạng, Tiểu Hạng, ta đã bị bệnh, cô ở đây giúp ta được không, ta tìm người giúp cô xin nghỉ với thái phó!”

Như thế hôm nay Tiểu Hạng sẽ là của cậu, vui quá!

Nhìn chữ trên đầu thất hoàng tử đang phơi bày trọn vẹn nội tâm của cậu, Tiểu Hạng có chút dở khóc dở cười, vốn đang thương cảm lại bị quấy nhiễu đến không cánh mà bay. Nàng nhìn thất hoàng tử từ trong chần lộ ra đầu nhỏ cùng đôi mắt mong đợi, liền nghiêm túc gật đầu.

Là nàng hại cậu ngã bệnh, vì vậy hôm nay đương nhiên phải giúp thất hoàng tử. Hơn nữa, nàng vốn là cung nữ của thất hoàng tử mà.

Thấy Tiểu Hạng gật đầu, thất hoàng tử liền vui vẻ. Nếu không phải thái y vẫn còn ở đây, thất hoàng tử đã nhéo mặt Tiểu Hạng rồi.

Nhưng mà, “Hôm nay ta không thể đi bắt đom đóm với cô, chờ ta khỏi bệnh rồi chúng ta lại đi bắt được không?”

“Được, đợi thất hoàng tử khỏi bệnh chúng ta lại đi bắt.”

Thất hoàng tử vui vẻ, khi Tiểu Hạng đến bên giường cậu lại càng vui vẻ hơn. Cậu cầm lấy tay nhỏ của Tiểu Hạng vừa nói, còn muốn truyền giấy với Tiểu Hạng nữa.

Chẳng qua hai người cách nhau gần như vậy, mặt đối mặt là có thể nói chuyện rồi, cảm thấy tờ giấy gì đó chỉ vẽ vờ thêm chuyện thôi.

Thất hoàng tử cũng thấy viết chữ trên giường cũng rất khó khăn, nếu để thái phó biết cậu viết chữ kiểu đó sẽ khiển trách một phen, mà Tiểu Hạng nhìn giấy trong lòng bàn tay, tuy rằng hơi mềm nhưng vẫn có thể gấp được mà.

“Hay là chúng ta chơi trò gấp giấy đi.”

“Gấp giấy?”

“Ừ, đầu tiên chúng ta sẽ gấp một chiếc máy bay.”

Vì vậy, thất hoàng tử liền nhìn thấy Tiểu Hạng cầm giấy trong tay, đầu tiên là gấp ở giữa, sau đó gấp chéo hai bên, lúc hợp lại cùng một chỗ, liền biến thành một thứ gì đó có kiểu dáng kỳ quái.

“Đây là máy bay?”

“Đúng vậy.” Tiểu Hạng nói xong liền ném máy bay trong tay ra ngoài, chỉ có điều, dù sao giấy Tuyên Thành cũng quá mềm, mới vừa bay ra ngoài không xa liền rớt xuống.

Thất hoàng tử tròn tròn cặp mắt, không nghĩ tới cái thứ kỳ quái như vậy lại có thể bay thật!

Trước đây máy tờ giấy không dùng nữa liền trực tiếp vứt đi, giờ lại có thể gấp thành máy bay, bay thật xa.

Tiểu Hạng nhặt máy bay về lại không hài lòng lắm, “Giấy quá mềm, nếu cứng hơn chút nữa thì có thể bay xa hơn.”

Hai mắt thất hoàng tử sáng lên, giấy cứng, cậu có mà.

Bởi vì mẫu phi thích bài lá, lại thích hoa văn khác nhau, cho nên trong cung có rất nhiều giấy cứng, cũng là để tạo ra bài lá với những hoa văn màu sắc khác nhau, hiện thời còn thừa lại rất nhiều. Thấy thất hoàng tử muốn dùng, cung nhân liền cầm những tờ giấy cứng còn dư đến.

Có giấy cứng, gấp máy bay liền dễ dàng hơn. Chỉ thấy trong phòng ngủ sáng sủa, xuất hiện nguyên một đám máy bay giấy mới mẻ, thỉnh thoảng lại xẹt qua không trung một đường duyên dáng rơi trên mặt đất, mà tiếng cười của thất hoàng tử và Tiểu Hạng lại chưa từng gián đoạn.

Nhưng mà khoảnh khắc vui vẻ lúc nào cũng ngắn ngủi như thế, chưa đợi thất hoàng tử phục hồi tinh thần lại từ sự vui vẻ mà hôm nay Tiểu Hạng mang đến cho cậu, liền thấy cung nhân ở thái y viện bụng cái gì đó đi vào cửa.

Mà khi cung nhân đến gần, Tiểu Hạng cuối cùng cũng thấy đó là thứ gì.

Là một chén thuốc đen thùi lùi.

Lúc này thất hoàng tử mới nhớ ra vừa rồi thái y đến, ngoài nói phải xuất mồ hôi, hình như còn nói phải uống thuốc nữa.

Nghĩ tới đây, cả người thất hoàng tử liền không tốt, nhìn bát thuốc đen thùi lùi kia cũng biết đến tột cùng nó có bao nhiêu đáng, mà mình lại phải uống hết toàn bộ, trong lúc nhất thời thất hoàng tử chỉ cảm thấy bị thương không dứt.

Không muốn uống thuốc thì phải làm sao?

Thất hoàng tử mang biểu cảm đau khổ, mà lúc này, sau khi quý phi nghe thái y nói cũng đến đây, lúc thấy thất hoàng tử nhú lại mặt kháng cự chén thuốc, không khỏi buồn cười.

“Tiểu thất, phải ngoan ngoãn uống thuốc mới nhanh hết bệnh được.”

“Nhưng nó đắng lắm.”

“Thuốc đắng dã tật, có lợi cho bệnh.”

Nhưng vẫn không muốn uống mà.

Vì vậy mắt thấy quý phi càng đi càng gần, càng đi càng gần, thất hoàng tử xoay người một cái, nhanh như chớp lăn đến góc giường, còn hết sức cảnh giác nhìn quý phi.

Quý phi nương nương nhú lông mày, không ngờ tiểu thất lại có phòng bị như thế. Thất hoàng tử bày tỏ, dù có là ai thì bị ức hiếp lâu như vậy cũng sẽ có phòng bị thôi.

Tiểu Hạng vẫn còn thấy lạ khi thất hoàng tử bỗng đứng lại trốn xa như vậy, nhưng khi quý phi nương nương không kiềm chế được nữa mà trèo giường lăn thành một đống với tiểu thất, cả người Tiểu Hạng đều kinh hãi luôn.

Đợi chút, đây là tình huống gì?

Thất hoàng tử tròng mắt, tả xung hữu đột, lúc thấy sắp thoát khỏi vòng vây, lại không ngờ quý phi nương nương giơ tay, chụp thất hoàng tử vào trong chăn.

“A a, mẫu phi người chơi xấu!”

Quý phi khẽ cười một tiếng, “Chơi xấu lúc nào, ai bảo con không cẩn thận, nhanh uống thuốc nào!”

“Không muốn uống thuốc...”

Thất hoàng tử bị bọc trong chăn chỉ lộ ra cái đầu đang lo tang nhìn quý phi thương lượng.

Nhưng lúc này ý chí của quý phi nương nương lại hết sức sắt đá, “Vậy con muốn châm cứu à? Không bằng ta cho gọi thái y đến châm cho con vài châm?”

Thất hoàng tử: “...” Không, cậu vẫn nên uống thuốc thôi.

Vì vậy, Tiểu Hạng liền nhìn thấy thất hoàng tử đáng thương bụng chén thuốc, sau đó liếm một ngụm thuốc, khuôn mặt nhỏ nhắn thành một đống nhưng cậu vẫn nhịn được. Lúc uống hết chén thuốc thất hoàng tử liền muốn khóc, nước mắt cũng sắp tuôn rơi.

“Hu hu hu đáng quá, đáng quá, đáng quá đi!”

Tiểu Hạng thấy thế liền vội vàng đưa một chén chè, thuận tiện cầm một miếng bánh dẻo đậu đỏ đưa cho thất hoàng tử. Thất hoàng tử bụng chè, cầm bánh dẻo đậu đỏ, nhìn Tiểu Hạng với vẻ cảm động không thôi.

Quả nhiên vẫn là Tiểu Hạng tốt nhất, loại người như thái y thật sự quá đáng ghét!

Còn có, khi nào cậu mới có thể đánh thắng mẫu phi đây, đợi đến lúc đó, cậu nhất định sẽ không bị mẫu phi đè ra bắt uống thuốc nữa!

Cũng không bị châm cứu!

Thất hoàng tử nhỏ bé vừa uống chè vừa nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Cung Đây Hơi Lạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39

Edit : kunxjh

Sau khi thất hoàng tử đáng thương uống xong chén thuốc thì có chút ỉu rũ, cả người đều uest oải không phấn chấn, ở trong đầu thất hoàng tử, thang thuốc thái y kê tuyệt đối là thứ khó uống nhất trên thế giới này, không còn thứ nào nữa!

Mà ngoài chén thuốc này, buổi tối còn phải uống một chén nữa. Ba ngày kế tiếp, mỗi ngày đều phải duy trì liên tục, không ngừng uống thuốc, nghĩ tới đây, cả người thất hoàng tử đã thấy không tốt.

Cho dù không phải đi học, không phải làm bài, không phải đứng tấn luyện công, nhưng vừa nghĩ đến việc phải uống thuốc, thất hoàng tử vẫn là không vui.

Làm sao mới có thể không phải uống thuốc nữa đây?

Lại nói tiếp, thất hoàng tử vì không thích uống thuốc nên từ nhỏ đã bắt đầu chống cự. Khi còn bé uống thuốc liền ói, về sau thì cố gắng đồ thuốc vào chậu hoa. Sau khi một chậu hoa lan mà mẫu phi trồng chết thì bị phát hiện, sau đó liền nghĩ ra cách đồ thuốc vào ống tay áo, nhưng kết quả vẫn như nhau đều đặc biệt khắt nghiệt.

Thất bại rồi!

Thất hoàng tử vì không muốn uống thuốc nên liều mạng.

Nhưng không còn cách nào khác, ai bảo cậu không chỉ có một ma ma nhạy bén, mà còn có một mẫu phi thích dùng vũ lực chứ?

Nghĩ đến mình vì uống thuốc mà từ nhỏ đã bị mẫu phi dạy dỗ vô số lần, thất hoàng tử liền kim lòng không được mà nhỏ vài giọt nước mắt chua xót cho mình một phen. Lúc mới đầu, mẫu phi vẫn còn dịu dàng, càng về sau lại càng thô bạo, bây giờ đã phát triển đến mức trước khi uống thuốc nhất định phải khởi động người trốn ta bắt cái đã.

Thất hoàng tử nghĩ tới đây, âm thầm thở dài, vô cùng bi thương, khi nào cậu mới có thể trưởng thành đây.

Trưởng thành, có lẽ cũng không cần uống thuốc nữa.

Mà Tiểu Hạnh nhìn chữ trên đầu thất hoàng tử cũng âm thầm thở dài, đợi đến khi cậu trưởng thành, cậu sẽ càng bi thương.

Nghĩ lại mình trước đây vì không chịu uống thuốc, không chịu châm cứu đã làm ra đủ loại chống cự, bị mẫu phi bắt được cuộn lại trên giường, thậm chí còn vì thuốc quá đắng mà khóc, thất hoàng tử lớn lên tuyệt đối sẽ phải mặt đen rồi.

Thời còn bé bản thân đã ngu ngốc đến thế nào, tuyệt đối không thể thừa nhận kẻ kia chính là mình được!

Thật muốn đánh đứa bé kia một phát!

Mà thất hoàng tử lúc này hiển nhiên không hề biết sau khi mình lớn lên đã phiền não thế nào, hiện giờ cậu đang suy nghĩ làm cách nào để tránh được chén thuốc vào buổi tối kia thôi, “Tiểu Hạnh, cô nói xem, bây giờ ta nói ta đã khỏi bệnh rồi thì có ai tin không?”

Tiểu Hạnh: “... Không ai tin đâu.”

Điện hạ người hãy chết tâm đi!

Thất hoàng tử lập tức cảm thấy hết sức lo tang, chẳng qua thất hoàng tử theo phái sống vô tư, chỉ lo tang một lúc liền lấy lại tinh thần. Dù sao lúc uống thuốc lần nữa đã là buổi tối rồi, vậy thì để buổi tối buồn phiền đi.

Vì vậy, thất hoàng tử thấy yên tâm thoải mái vui vẻ hẳn lên, nhìn Tiểu Hạnh gấp giấy.

Lúc này Tiểu Hạnh đang gấp một con hạc giấy.

Chỉ thấy tờ giấy nho nhỏ trong tay Tiểu Hạnh biến ảo một hồi, thất hoàng tử còn chưa thấy rõ gấp như thế nào, thì đã biến thành một con chim nho nhỏ. Lúc kéo đuôi chim nhỏ, chim nhỏ còn có thể đập cánh bay.

Thất hoàng tử: “▽...” Thật thần kỳ!

“Này.” Tiểu Hạnh đưa hạc giấy cho thất hoàng tử, thất hoàng tử cầm lấy con hạc giấy bay a bay, rất là vui vẻ.

“Nó còn có thể bay!”

“Đúng vậy, cái này là hạc giấy.”

Hạc giấy? Thất hoàng tử nhìn giấy gấp trên tay, lại nghĩ về thú cưng của ngũ ca, nhìn kỹ, quả thực rất giống.

“Vậy Tiểu Hạng, cô có biết gấp không tước không?”

So sánh qua, cậu vẫn cảm thấy không tước nhìn đẹp mắt hơn một chút!

Tiểu Hạng ngây người một lúc, không tước à? Thật ra có thể gấp giấy thành không tước, chẳng qua là dùng nhiều tờ giấy nhỏ xếp với nhau mà thành. Có điều nhìn ánh mắt thất hoàng tử, nghĩ đến không tước đáng thương bị trọi đuôi, Tiểu Hạng vẫn gật đầu.

“Nhưng mà không tước quá phức tạp, phải rất lâu mới gấp xong, cũng cần rất nhiều giấy.”

“Quá phức tạp, phải rất lâu...” Thất hoàng tử nhỏ giọng thì thầm. Nói như vậy, không tước vẫn tương đối lợi hại, vừa nghĩ như thế, thất hoàng tử cũng hơi vui vẻ trở lại.

Chỉ là quá phức tạp, phải rất lâu cũng đã nói lên sẽ rất mệt, cậu không nỡ để Tiểu Hạng mệt đâu. Cho nên nhìn Tiểu Hạng đang phiền muộn gấp giấy, thất hoàng tử vội vàng nói, “Vậy thì không cần không tước nữa, Tiểu Hạng không cần gấp nhiều như vậy đâu.”

Tiểu Hạng cười gật đầu, hai mắt long lanh nhìn thất hoàng tử.

Sau đó Tiểu Hạng lại gấp một con ếch, thuyền nhỏ, tiểu hồ lô, đèn lồng nhỏ cho thất hoàng tử. Nhìn bộ dạng vui vẻ của thất hoàng tử, Tiểu Hạng cũng thấy vui vẻ.

Chớp mắt đã đến buổi trưa, tan học, bọn ngũ hoàng tử, lục hoàng tử cũng qua đây thăm thất hoàng tử, thấy tiểu thất cũng vô cùng hâm mộ.

“Bị bệnh thật tốt, không cần đi học, ta cũng rất muốn bị bệnh!”

Nghe giọng nói hâm mộ của lục hoàng tử, Tiểu Hạng kim lòng không được mà mặt đầy vạch đen. Quả nhiên là huynh đệ, ngay cả phản ứng sau khi bị bệnh cũng giống nhau như đúc.

Mà lúc này thất hoàng tử cũng không hề đề cập tới mình đã làm thế nào để chống đối việc uống thuốc trước đó, hết sức đắc ý nói, “Không chỉ không phải đi học, Tiểu Hạng còn gấp cho ta rất nhiều giấy đấy. Các huynh đã thấy qua máy bay, thấy qua chim nhỏ, thấy qua ếch con, thuyền nhỏ, tiểu hồ lô, đèn lồng nhỏ chưa? Đều là Tiểu Hạng gấp cho ta đó!”

Thất hoàng tử nói xong liền đem mấy thứ Tiểu Hạng gấp cho cậu ra, còn muốn cho máy bay thử bay đi. Nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của ngũ hoàng tử, lục hoàng tử, bát hoàng tử, cậu lập tức càng thêm đắc ý.

“Ta dạy cho các huynh chơi nha!”

Vì vậy, liền thấy trong phòng bệnh nhỏ nhỏ, vài bé trai nhỏ nhỏ cùng nhau chơi trò gấp giấy. Máy bay là đơn giản nhất, mấy đứa nhỏ đều nhanh chóng học xong, còn tự nghiên cứu cách gấp mới, xem ai bay xa hơn.

Còn có ếch con biết nhảy, hạc giấy có thể bay. Lúc phát hiện chim nhỏ này cũng khá giống tiên hạc nhà mình, ngũ hoàng tử quyết đoán muốn lấy nó từ thất hoàng tử, nhưng hai mắt thất hoàng tử sáng như đuốc, làm sao có thể để ngũ hoàng tử cướp đi?

Ngũ hoàng tử không cướp được giấy gấp liền không vui, chẳng qua khi nhìn thấy Tiểu Hạng đứng bên cạnh, hai mắt lập tức tỏa sáng. Đúng rồi, mặc dù không cướp được hạc giấy, nhưng bên cạnh còn có người biết gấp hạc giấy ở đây mà.

Thế là, lúc tiểu thất đang chơi vui vẻ liền nhìn thấy ngũ hoàng tử ngồi xuống bên cạnh Tiểu Hạng, đang cầm giấy thỉnh giáo cái gì đó, còn theo Tiểu Hạng học gấp giấy.

Thất hoàng tử: “...” Không ngờ lại ngồi cạnh Tiểu Hạng, còn không bằng đem hạc giấy kia đưa huynh ấy cho rồi!

Tiểu Hạng còn chưa biết thất hoàng tử đang ăn dấm chua của ngũ hoàng tử, mà ngũ hoàng tử ở phương diện nghệ thuật mặc dù không giỏi, nhưng thiên phú gấp giấy lại cao siêu dị thường. Tiểu Hạng chỉ dạy một lần, ngũ hoàng tử liền nhớ kỹ phải gấp như thế nào. Lúc nhìn ngũ hoàng tử gấp một lần đã được, thậm chí trò giỏi hơn thầy, dù là Tiểu Hạng cũng kim lòng không được mà khen một câu, “Ngũ hoàng tử gấp rất giỏi.”

Thất hoàng tử: “...”

Đã dạy huynh ấy gấp giấy, còn khen huynh ấy. Tiểu Hạng còn chưa từng khen bọn hoàng tử đấy! Không vui!

Vì vậy, Tiểu Hạng đang nhìn thì nghe thấy giọng thất hoàng tử truyền đến, “Tiểu Hạng ta cũng không biết gấp, cô dạy ta đi.”

Tiểu Hạng: ? ? ? Không phải vừa mới dạy rồi sao?

Tiểu Hạnh quay đầu nhìn lục hoàng tử, bát hoàng tử đang chơi cùng thất hoàng tử, chẳng qua khi nhìn thấy máy bay trong tay cậu mới chỉ gấp được một nửa, còn chưa gấp xong. Tiểu Hạnh trầm mặc.

Máy bay... không biết gấp?

→ _ → người vừa mới dạy người khác vô cùng khoan khoái là ai thế!

Mà theo ánh mắt Tiểu Hạnh nhìn đến, nhìn máy bay mới gấp được một nửa trong tay mình, thất hoàng tử cũng trầm mặc.

Ày, hồng bát, quên mất đang gấp máy bay!

“Khụ khụ, ta nói là cách gấp máy bay mới...” Thất hoàng tử đỏ mặt nói, chỉ là thanh âm yếu ớt kia đến một chút thuyết phục cũng không có.

Mà lúc nghe thấy thất hoàng tử nói với Tiểu Hạnh muốn học cách gấp máy bay mới, lục hoàng tử cùng bát hoàng tử cũng đến vây quanh. Hai người một người thích ếch con, người khác thích đèn lồng nhỏ, rồi rít nói với Tiểu Hạnh, “Đúng đó, đúng đó, Tiểu Hạnh, ta cũng không biết gấp ếch, dạy ta một chút đi.”

“Ta cũng không biết gấp đèn lồng, có thể học không?”

Nhìn đôi mắt đang mở to sáng ngời nhìn nàng của lục hoàng tử và bát hoàng tử, Tiểu Hạnh đành phải gật đầu.

Thất hoàng tử: “...”

Mới đoạt được Tiểu Hạnh từ tay ngũ ca, chớp mắt lại bị lục ca và tiểu bát lừa chạy, rốt cuộc là tại sao lúc này cậu phải nhường Tiểu Hạnh dạy cho họ.

Tiền mất tật mang rồi!

Không đúng, là lỗi Tiểu Hạnh còn lỗi cả gấp giấy!

Nhưng khi nhìn lục ca và tiểu bát hưng trí bừng bừng, cậu còn có thể nói gì đây?

Tự làm mình tức giận, quỳ cũng phải cho xong thôi!

Thế là, trong phòng ngủ của thất hoàng tử liền xuất hiện một hình ảnh thế này, một bé gái đang ngồi bên giường, toàn tâm toàn ý cầm giấy gấp gấp. Ở bên cạnh nàng, vây quanh một vòng toàn là đầu nhỏ, có ngũ hoàng tử, lục hoàng tử, thất hoàng tử và bát hoàng tử. Cửu hoàng tử, thập hoàng tử và thập nhất hoàng tử bởi vì tuổi còn quá nhỏ, sợ bị lây bệnh nên chỉ có bốn vị hoàng tử này là cầm giấy trong tay cũng toàn tâm toàn ý gấp gấp.

Trong lúc rảnh rỗi khi gấp giấy, thỉnh thoảng còn có thể nghe được vài tiếng kinh hô của hoàng tử, tỷ như “Ái chà, lại gấp sai rồi!” “Chỗ này gấp thế nào nh?” “Ha ha tiểu bát thật ngốc!” “Sao ngũ ca gấp nhanh thế!” Cùng với tiếng buồn bực trong lòng của tiểu thất.

“Rõ ràng Tiểu Hạnh là của ta, các người không được cướp của ta đâu!”

Nhưng tiếng lòng của thất hoàng tử, ngoại trừ Tiểu Hạnh thì không ai nghe thấy được!

Cho nên, thất hoàng tử chỉ có thể một mình ngậm ngốc ở đó buồn bực không vui, hết sức không vui.

Luôn có người muốn cướp Tiểu Hạnh từ bốn hoàng tử, rõ ràng hôm nay Tiểu Hạnh là của một mình cậu, tại sao lại ngoài ý muốn chứ!

Thật lo tang mà!

Khi nào, Tiểu Hạnh mới có thể của chỉ một mình cậu đây?

Thất hoàng tử ở trong tẩm cung ngay người ước chừng ba ngày mới khỏe hoàn toàn, chớp mắt lại là một tiểu thất hoạt bát sinh khí dồi dào, có thể cùng Tiểu Hạnh đi học.

Ở tẩm cung ngay người ba ngày, mặc dù có gấp giấy giải buồn, còn có Tiểu Hạnh làm bạn, nhưng đối với thất hoàng tử mà nói, cũng khá buồn bực. Còn không sao, ngày thường đi học thì tránh còn không kịp, giờ trong mắt tiểu thất lại có vẻ hết sức nhiệt tình.

Vui vẻ cùng Tiểu Hạnh đi vào thư phòng, nhìn thái phó râu dài cùng các huynh đệ đang cố gắng làm bài tập, tiểu thất cảm nhận được một loại cảm giác thân thiết lâu ngày không thấy, mặc dù làm bài tập cũng hết sức khổ não, nhưng có thể trông chừng, thật sự là rất vui!

Quan trọng nhất là, cuối cùng cũng không cần uống thuốc nữa! Nghĩ đến mình cuối cùng cũng cáo biệt nước thuốc đắng đắng kia, thất hoàng tử liền cảm thấy ngay cả không khí cũng mát mẻ lên không ít, ngay cả thái phó lại đến sờ đầu Tiểu Hạnh cũng không còn bực mình nữa.

Mà lúc này thái phó gặp được thất hoàng tử cũng rất cao hứng, “Hết bệnh rồi chứ?”

“Vâng, khỏi rồi ạ, cảm ơn thái phó quan tâm.” Thất hoàng tử ngược mặt lên trả lời, khoe miệng cũng tràn ra nụ cười.

Chỉ là lúc khoe miệng còn chưa hoàn toàn cong lên, liền nghe thấy thái phó cười nói, “Vây bài tập, cũng làm xong rồi chứ?”

Bài tập?

Thất hoàng tử mơ hồ, đợi đã, bài tập gì?

Tựa hồ biết thất hoàng tử đang suy nghĩ gì, nụ cười của thái phó càng thêm dịu dàng, “Bài tập mấy ngày nay ấy! Hình như ta đã nói với bọn lục hoàng tử thông báo cho con rồi.”

Thất hoàng tử cẩn thận nhớ lại, ôm đầu nhớ lại, mỗi lần bọn tiểu lục đến, hình như có nói tới chuyện làm bài tập, còn nói mỗi ngày mình phải viết bao nhiêu chữ học bao nhiêu bài văn, nhưng khi đó cậu còn tưởng là bọn họ đang tỏ khổ thôi!

Cho nên cậu còn hết sức hả hê cười nhạo một phen, có việc gì làm người ta vui vẻ hơn so với việc người khác đau khổ làm bài tập, còn mình thì chả cần làm gì cả chứ? Không có việc gì sung sướng hơn việc đó đâu!

Nhưng mà, cậu cẩn thận suy nghĩ một chút, không thể nhớ ra, bọn tiểu lục cũng chưa từng nói, cậu phải làm bài tập mà!

Khi thất hoàng tử nói như thế, giọng thái phó lại càng thêm ôn hòa, “Thế nhưng, bài đã giao cho con rồi, chẳng lẽ không có thái phó ở bên, tiểu thất sẽ không làm bài sao?”

Thất hoàng tử: “...” Không có thái phó quả thực không cần làm bài mà.

Chỉ là, nhìn khuôn mặt ôn hòa của thái phó, thì một câu tiểu thất cũng nói không nên lời, lời này không thể thừa nhận nha!

Quyết không thể thừa nhận.

Nếu không sẽ bị phụ hoàng đánh đòn đó!

Cho nên đối mặt với khuôn mặt ôn hòa của thái phó, thất hoàng tử chỉ có thể rung rung đáp, “Xin lỗi ạ, thái phó, con chưa làm bài tập, ngày mai bổ sung được không ạ?”

Thái phó thận trọng vuốt cằm, “Được, vẫn biết tiểu thất là đứa bé ngoan mà, dù bị bệnh cũng muốn bổ sung bài tập, tinh thần này rất đáng quý, do đó sẽ cho phép con ngày mai nộp bài tập. Đúng rồi, ngoại trừ mấy ngày qua, còn có ba ngày trước, con chưa nộp bài nào cả.”

Vì vậy, chính là bốn ngày ư?

Thất hoàng tử đếm đầu ngón tay, cả người đều rất không tốt, nhưng cậu biết thái phó này có bao nhiêu tàn nhẫn, tất cả bài tập đều được lật xem, nghĩ đến hôm nay mình phải làm bổ sung bài tập của bốn ngày, cả người thất hoàng tử đều rất không tốt.

Đêm nay cậu còn có thể ngủ sao?

Tiểu Hạng ở bên cạnh nghe thái phó nói chuyện với thất hoàng tử, cũng có chút thấp thỏm bất an. Nên biết là, nàng cũng chưa làm bài tập nha!

Mặc dù mấy ngày qua cũng có luyện chữ, nhưng vì không biết thái phó giao bài tập gì, cho nên nàng không hề động vào chút nào. Giờ phút này nghe thấy thái phó nói muốn bổ sung bài tập, Tiểu Hạng cũng hơi đỏ mặt nói, “Thái phó ơi, con cũng chưa làm bài tập, có thể để ngày mai nộp cho người được không?”

Nghe được giọng Tiểu Hạng, thái phó lập tức lộ ra nụ cười, giọng nói càng thêm ôn hòa, còn mang theo vui vẻ, “Vây mấy ngày qua Tiểu Hạng có luyện chữ không?”

“Có, có ạ.” Tiểu Hạng vội vàng cầm quyển sổ luyện chữ của mình đưa cho thái phó.

Thái phó cầm quyển sổ mở ra, tuy phát hiện mấy ngày qua Tiểu Hạng không có đi học, bài tập cũng không làm, vẫn lập tức vui vẻ, “Con không cần bổ sung đâu, bài tập mấy ngày qua chính là viết chữ, con viết những chữ này đã đủ rồi.”

Thất hoàng tử bên cạnh vênh tai nghe: “...”

Cái gì gọi là đồng nhân không đồng mệnh? Sao có thể chứ, vì cái gì cùng xin nghỉ, mà thái phó đối với Tiểu Hạng liền ôn hòa như vậy, còn đối với mình lại nghiêm nghị như thế chứ? Thật hâm mộ mà!

Thái phó bày tỏ, ai bảo thất hoàng tử đắc tội với lão chứ?

Đúng vậy, thất hoàng tử đắc tội với thái phó.

Là boss lớn nhất ở thư phòng, bình sinh thái phó ngoại trừ sách vở, việc học thì không đặc biệt thích thú gì, mãi đến lúc cuối đời mới có một cô cháu gái nhỏ tri kỷ như Tiểu Hạng.

Đúng vậy, mặc dù Tiểu Hạnh không thừa nhận, nhưng trong lòng thái phó, Tiểu Hạnh đã là cô cháu gái mềm mại non nớt của lão rồi!

Nhưng cháu gái nhỏ tri kỷ hiểu chuyện như thế, không ngờ lại bị thất hoàng tử lừa chạy!

Lừa một lần lừa luôn ba ngày, cho nên ba ngày qua lão không được nhìn thấy cháu gái nhỏ của mình, điều này khiến thái phó không lo tang được ư!

Coi như thất hoàng tử bị bệnh mới đưa Tiểu Hạnh đến, thậm chí chính Tiểu Hạnh cũng nguyện ý, nhưng trong mắt thái phó, cũng là thất hoàng tử không đúng!

Không đâu tự nhiên sinh bệnh làm gì chứ?

Nếu không phải vì thất hoàng tử ngã bệnh, thì mỗi ngày lão đều có thể nhìn thấy cháu gái mập mạp của mình, nghe tiếng đọc sách mềm mại của nó, nhìn nó lấy tay béo viết chữ, nhìn nó mở hai mắt sáng ngời chăm chú nhìn lão, còn có thể sờ đầu nó, thế mà ba ngày đều không được thấy cháu gái nhỏ của mình?

Có trời mới biết ba ngày nay lão phải trải qua như thế nào!

Không có cháu gái nhỏ châm trà cho lão, đưa kẹo ngậm nhuận họng cho lão, lấy điểm tâm cho lão, liền ngay cả giảng bài thái phó cũng không thiết nữa?

Mặc dù Tiểu Hạnh cũng có nhờ ngũ hoàng tử giúp, nhưng ngũ hoàng tử ngu ngốc kia có chỗ nào giống cháu gái nhỏ tri kỷ chứ. Lúc lão khát lại lấy điểm tâm cho lão, lúc đói bụng thì lại lấy nước trà, thậm chí lực đâm vai cũng đau muốn chết, thái phó để cậu giúp một lần sau đó liền không để cậu đâm lưng nữa.

Cho nên, thái phó đặc biệt nhớ Tiểu Hạnh!

Còn đối với thất hoàng tử bắt cóc Tiểu Hạnh, lão cũng hết sức bất bình!

Đều do tiểu tử này, nếu không, ba ngày nay lão sẽ được khoái hoạt cỡ nào chứ!

Do đó bắt thất hoàng tử ở lại làm bài tập cũng là việc nên làm.

Hướng chi, nghe nói thất hoàng tử còn dạy cho bọn ngũ hoàng tử gấp giấy, khiến cho hai ngày nay căn phòng lúc nào cũng đầy giấy gấp bay loạn, cũng khiến lão tức giận, cho nên giờ khắc này, lại muốn nghiêm khắc một phen.

Lúc này thất hoàng tử còn chưa biết suy nghĩ trong đầu thái phó, nếu không cậu nhất định sẽ hô to oan uổng quá, thái phó, không phải con dạy gấp giấy đâu, là Tiểu Hạnh đó!

Chẳng qua thất hoàng tử không biết, cho nên cậu chỉ có thể yên lặng cống nôi cho Tiểu Hạnh cùng các huynh đệ, thức đêm làm bài tập.

Mà điều chúng ta có thể làm, cũng chỉ có thấp cho thất hoàng tử một ngọn nến.

Thất hoàng tử đáng thương, nên bị thương nha

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Cung Này Hơi Lạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.